Nakladnik:
Vlastita naklada

Za nakladnika:
Saša Radović, dipl. ing.

Apokalipsa 3

Glavni urednik:
Radovan Smokvina, dipl. ing.

2010

CIP - Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA RIJEKA
UKD 821.163.42-4
ISBN 978-953-99861-2-2

Saša Radović

HISTRIA TERRA NIGRA

CRNI KAPITAL U ISTRI

Radovanu Smokvini, donatoru Domovinskog rata, danas najvećem borcu za pravnu Hrvatsku, zahvaljujem na financiranju tiska ove knjige.

Pokrali su zemlju, zadužili buduće generacije. Danas ili sutra, morat će odgovarati svome narodu i – vratiti opljačkano!
Politička elita i njene pseudodemokratske institucije čine se čvrstima, ali neće dugo – srušit će se kao kula od karata. Razlog je elementaran, nedostaje moral; poštenje i pravda.
Svijeća dogorijeva, uskoro slijedi „zamrzavanje“ plaća, mirovina, izlazak na ulice… Anticivilizacijske, norme i lopovski zakoni kojima su ratni zločinci-profiteri, pretvorbeni i ini tajkuni opljačkali Hrvatsku i Istru do gole kože - morat će se mijenjati. Kratke i duge cijevi specijalnih i policijskih postrojbi, okrenut će se na drugu stranu.
Miševi se skrivaju u svoje rupe. Plodna polja kriminala presušuju, treba osigurati kapital, naći utočište. Za mnoge je lijepa Istra - rješenje.

PAR RIJEČI PRIJE

Na početku mojeg dubljeg zanimanja za Istru, našao sam se u venetskom gradiću Castelfranco Veneto. U maloj i baš ne previše impozantnoj knjižari, naišao sam na veliku količinu naslova koje tretiraju Istru. Bilo je to pravo bogatstvo. Na primjer mala knjižica koja opisuje endemsko cvijeće Istre i niz drugih većih ili manjih volumena o svakojakim temama o Istri. Privuklo me, u toj raskoši naslova, spominjanje Istre kao; Istria Romantica, pa Istria Magica i Istria Nobilissima.

Iznenadilo me koliko znanja i spoznaja ima o ambijentu kojeg smatram svojim, a o kojem neke osobe znaju daleko više. Isto tako čini mi se nestvarnim, da se o tako silnom bogatstvu saznanja u Istri, malo zna.

Na navedenu brojnost tema, sada se, na neki način, pribraja i ova knjiga koju držite u ruci. Kažem na neki način, jer od gore navedenih ugodnih opisa Istre, „HISTRIA TERRA NIGRA“ djeluje kao antipod. Takav sadržaj, po realnom opisu brutalnosti sadašnjeg vremena, odudara od svih dosadašnjih opisa ovog romantičnog, magičnog i plemenitog ambijenta.

Autor si je dao mnogo truda da uđe u trag i pronađe informacije koje određenim osobama i svojevrsnim igračima s našim sudbinama, nije stalo da ih šira javnost zna. A radi se o životnim interesima svakog pojedinca, cijelog društva, odnosno po vrhovniku o „stoci sitnog zuba“. Autor također iskazuje silnu građansku hrabrost i uz veliku dozu osobnog rizika, navodi imena tih „igrača“. Povezuje osobe s etički upitnim ili kriminalnim zahvatima, koji su doveli do tužne sadašnjosti stanovnika ovog poluotoka. To što u drugim dijelovima ove jadne, pokradene i devastirane zemlje nije bolje, to mi ne može biti utjeha.

Da mi je još samo znati zašto se još pjeva; „Lijepa naša...“ ili pak „Krasna zemljo...“? Nema tu ništa lijepog, niti krasnog za veliki, za preveliki broj građana. Pa i ako neki smatraju da nije sve pokradeno, činjenica je da nismo upoznati, da ne znamo što nam je još realno preostalo. Zaboravljamo, da ovoj „Bandi lopovskoj“ građani nisu dali mandat da uzimaju ono što nisu stvorili, da rasprodaju ono što nije njihovo.

Prozračnost radničkih novčanika, svakodnevni jad domaćica, ograničena mogućnost učenja i studiranja, sramotno stanje bolnica, mizerno umirovljeničko preživljavanje, gubljenje radnih mjesta i niz drugih ne baš bajnih „ugoda“ čine našu svakodnevnicu.

S druge strane postoji buljumenta rastrošnih glodavaca naših dobara. Primjer; preobilno plaćeni, ali nesposobni ministri, osiromašili su, devastirali i prezadužili ovu državu i društvo. Ako je netko nesposoban, a predobro plaćen za mizerni ili čak negativni učinak svojih djela, onda je to nemoralno. Ako je pak ta osoba k tome i neodgovorna onda je to zločin, zločin prema građanima. Kada pak te osobe kradu, onda je to kriminal. Veliki kriminal, jer uzimaju građanima koji su im poklonili povjerenje.

Neosporna je činjenica da su svi, ama baš svi problemi u ovoj državi stvoreni od „političke elite“. Ta politička i politikantska družina trebala bi biti hitno smijenjena.

Autor nam ne ostavlja samo turobne informacije o zločinačkim rabotama, već nam daje i smjernicu što treba učiniti.

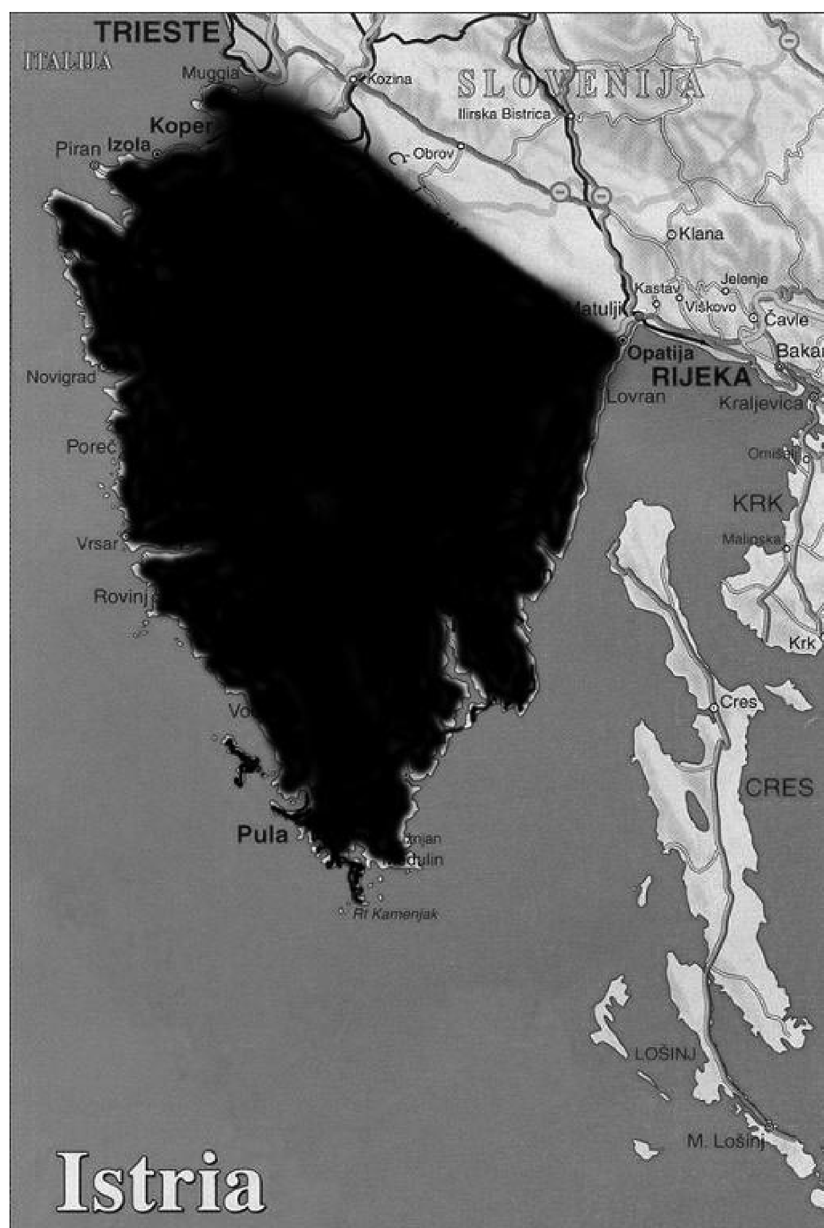
Ako svi mi počnemo djelovati, ako odgovorno, smjelo i s pravom zbacimo tu „Bandu lopovsku“ tada nas više neće tretirati kao spomenutu stoku. Moći ćemo ponovo, ponosno biti „Njegovo veličanstvo -- građani.“

Imajmo na umu da „Oni“ nisu jaki već smo mi slabi, slabi i uplašeni. Tu slabost su nam Oni inducirali, taj strah su nam Oni nametnuli. Kažimo već jednom odlučno: „Dosta“. Zbacimo tu besramnu, tu beskrupuloznu, tu ljigavu zločinačku bandu.

Nemojmo se zavaravati da će to učiniti netko drugi umjesto nas. Ne dozvolimo im da budu gospodari naših sudbina.

Nemoguće je u jednoj knjizi opisati sve, ama baš sve zločinačke rabote i autor nema takvu pretenziju. Prava vrijednost ove knjige je u nastojanju autora da nas ohrabri da djelujemo.

Ivan Pauletta.

HISTRIA TERRA NIGRA

Istra je poluotok na sjevernom dijelu Jadranskog mora s površinom od 3476 kvadratnih kilometara. Ime, *Istra* potječe od plemena *Histri*.
Ta zasebna cjelina u geografskom i povijesnom smislu, nedvojbeno pripada u najljepši dio Europe. Po geografskim parametrima Istra je okružena Jadranom, sa sjeverozapada i sjeveroistoka omeđena je Učkom i pobrđem Ćićarije. Proteže se blagim padinama i mirnim rijekama sve do fantastičnih Briona[1] i drevne Pule, pune vrijednih arheoloških spomenika.
Vrh poluotoka završava šumovitom Premanturskom puntom, proglašenom parkom prirode, pod nazivom Kamenjak.
U povijesnom smislu Istra je također jedinstvena u odnosu na područja južnoslavenskih skupina. Od 177. godine kada su Rimljani pokorili Histre koji su živjeli na tom području, nije bilo autohtone vlasti. Padom zapadnog Rimskog Carstva 476. godine Istru zauzimaju Langobardi i Goti, a krajem 6. stoljeća, dolaze Slaveni i grade svoja prva naselja.
Tijekom stoljeća broj stanovnika drastično se mijenja, ratovi i 41 epidemija kuge nekoliko su puta u potpunosti opustošili Istru. O tome svjedoči i odluka Serenisime iz 1376. godine da napući tu zemlju jer „...nema dovoljno ljudi ni za prehranu ni za obranu...“. U tom doseljavanju, najviše ima Slavena iz krajeva ugroženih Turcima, ali nisu jedini. Doseljavaju tada i Grci i Albanci.
Vladari se često mijenjaju, svaki novi vladar „oslobađa“ Istru od prijašnjeg, ali Istra nikada nije imala slobodu i svoju vlast. Tako je i 1945. godine Istra „oslobođena“, a sastavnim dijelom Jugoslavije postaje 1947. godine Pariškim sporazumom. Ostali dijelovi te bivše državne tvorevine, od Slovenije do Makedonije, u određenim povijesnim razdobljima, imali su svoju vlast ili barem izvjesnu samostalnost. Čak i u doba takozvanog „mračnog perioda“ komunizma, šest bivših republika razvijale su neku vrstu

[1] Naziv Brioni spominje se prvi puta 1421. godine (grčki: bryon = morska mahovina). Noviji naziv, Brijuni - dvojben je zbog promjene „o“ u „ju“ koja nije lingvistički utemeljena.

samouprave. Nasuprot tomu Istra, iako po mnogočemu zasebna, nikada nije imala mogućnost odlučivanja. Vjekovima iskorištavana i ugnjetavana od stranih vladara, ni nakon spomenutog priključenja FNR Jugoslaviji - nije izborila svoju samostojnost kao republika ili kao autonomna pokrajina.
Da je istarski poluotok raj na zemlji, potvrđuje i činjenica da je najveći hedonist svih vremena, Tito, odabrao Istru za svoje stanište. Taj prvi i posljednji jugoslavenski diktator, u uživanju u životu, nadvisio je sve rimske imperatore, careve, kraljeve i prebogate šeike. Okružen najljepšim ženama i egzotičnih životinjama iz cijelog svijeta, uz preobilne gozbe, najbolji whisky i kubanske cigare, Tito je svoje bajkovite Brione čuvao kao oči u glavi. Malobrojno autohtono stanovništvo protjerao je s otoka, a garda do zuba naoružanih dvometraša, brinula se da bez njegove dozvole ničija noga ne može stupiti na Brionski arhipelag.
Nakon Titove smrti, njegov najmlađi general i prvi hrvatski diktator, Franjo Tuđman nije znao uživati u fascinantnom brionskom raju. U stalnoj, uzaludnoj želji da kopira u svemu svoga uzora, uspio je kopirati samo Titovu maršalsku odoru u kojoj se kočoperio na paradama. Tuđmanova jedina preokupacija bilo je zgrtanje milijuna DEM i dolara za sebe i svoju porodicu, te se po tome može uspoređivati jedino s afričkim diktatorima 20. stoljeća. Za sve ostalo Franjo Tuđman nije imao ni smisla, ni vremena. Stvaranje države Hrvatske bilo mu je u drugom planu.

Neosporna geografska ljepota, položaj u srcu Europe i kompaktna prostorna cjelina, karakteristike su koje izdvajaju Istru od ostalog korpusa Hrvatske. Diferentne odrednice obilježavaju i ljude koji ovdje žive tisućama godina. Previranja, ratovi, teške boleštine i stalni pritisak stranih vladara za potiranjem autohtonih korijena rezultirale su prkosom istarskog življa. Iako nikada nije izborena samostalnost, sačuvan je identitet, jezik i tradicija. Istranin ili bolje reći Istrijan, (od najstarijeg naziva, *Histria*) tih je, povučen, stabilan, tolerantan, radin i nadasve čvrstog

karaktera. Za razliku od ostalog življa s područja Hrvatske i bivše Jugoslavije koje je u većini prečesto nabijeno iracionalnim nacionalšovinizmom, Istrijani imaju daleko realniji, tolerantniji i civiliziraniji stav. Ljudske vrijednosti više se cijene nego brojanje krvnih zrnaca.

Zbog spomenutih prirodnih elemenata, ali i zbog višeg civilizacijsko – etičkog standarda, Istra kao izdvojena cjelina - bliža je Europi nego Zagrebu. Ostaju pitanja bez odgovora: „Zaslužuje li Istra, Hrvatsku?, ili - zaslužuje li Hrvatska, Istru?“.
No, kao što u svakom žitu ima kukolja, tako i u svakoj zajednici ima lopova i kriminalaca. Ni Istra nije izuzetak. U okružju i granicama Hrvatske koja je od svoga osnutka stvarana na kriminalnim temeljima, bilo je lako ući u tamni svijet ratnog i pretvorbenog profiterstva. U kolopletu politike i kriminala, istarski zločinci uspješno su se povezali s hrvatskom metropolom, pa i s podzemljem Europe. Crni kapital procurio je prema Istri i mnogostruko se povratio na privatne bankovne račune istarskih i inih lopova. U bescjenje rasprodana, djevičanski netaknuta biserna obala – pretvorena je u skupa građevinska područja namijenjena betonskim apartmanima. Ni blage padine i stoljetne šume u unutrašnjosti, banda lopovska nije poštedjela. Zločinačkim Zakonom o golfu omogućena je daljnja kastracija lijepe Istre. Zbog „Judinih 30 škuda“ Plominom, Rockwoolom i Kaštijunom, korumpirana istarska politička elita učinila je od svoje romantične Istre – europsko smetlište.
Nije potrebno dodati da je na svaki kapitalni pljačkaški projekt udaren pečat državne – ali i lokalne politike.

Novo desetljeće donosi nove probleme i nove perspektive. Danas se Istra, odnosno Hrvatska, polako ali neminovno približava Europi. Kriteriji i zakoni morat će se mijenjati. Anticivilizacijske moralne (čitaj: nemoralne) norme i lopovski zakoni kojima su ratni zločinci-profiteri i pretvorbeni tajkuni opljačkali Hrvatsku i Istru do gole kože, morat će se mijenjati. Hrvatska sa svojim čvrsto umreženim političko-

kriminalnim miljeom sve više se trese. Krilatica „Tko je jamio, jamio!“ dolazi u pitanje. Iako Hrvatski sabor fanatično odgađa tretirati povrat nezakonito stečene imovine – povrat imovine kuca na vrata, te postaje imperativ i neminovnost.

Većina ekonomskih stručnjaka zbog čuvanja svojih radnih mjesta i položaja u javnim nastupima, daje sterilne i plašljive izjave. Zato treba izdvojiti korektan odgovor dr. sc. Slavka Kulića s Ekonomskog instituta u nedavnoj TV emisiji. Na upit hoće li biti vraćeno Hrvatskoj sve što je nezakonito otuđeno, Kulić je kazao da hoće. Voditelj je upitao odnosi li se to i na Mudrinićev i njemački THT, Inu i Todorićev Konzum?

"Ja znam da će biti vraćeno sve što je nezakonito otuđeno i to će biti nužno, i EU će nas podržati u tome. I THT i Ina i sve to o čemu se danas govori je nezakonito otuđeno od hrvatske stvarnosti i radnika, čije je to", kazao je Kulić.

Povrat imovine najgora je noćna mora za većinu saborskih zastupnika i članova Vlade, kao i za hrvatske i istarske zločince. Zatvorska kazna, manje je zlo – povrat imovine je ono čega se najviše plaše. Zagorec, Petrač i ostala bogata zatvorska elita - šute i čekaju. Njihove porodice žive u blagostanju, a opljačkani milijuni dolara i eura na sigurnim su mjestima. Nitko, a ponajmanje Hrvatski sabor, ne traži da banda lopovska vrati opljačkano. Razlozi su poznati. Mnoštvo zastupnika iz svih mandata, kao i dobar dio ostale političke elite ostao bi bez igdje ičega. Uz zatvorske kazne!

Svijeća dogorijeva. Strah se uvlači u hrvatsku elitu, boje se sudbonosnih pitanja: „Odakle ti to?“ i „Jesi li platio porez na to?“ A još se više boje konfiskacije nezakonito stečene imovine.
Čvrsta mreža Bande lopovske još uvijek odolijeva naletu. Ali, neće dugo… Iako se Vlada, Hrvatski sabor, DORH, sudovi i ostale pseudodemokratske institucije čine čvrstima – srušit će se kao kula od karata. Razlog je egzaktan, nedostaje moral; poštenje i elementarna pravda. Pokrali su zemlju,

zadužili buduće generacije. Danas ili sutra, morat će odgovarati svome narodu i – vratiti opljačkano!
Miševi se skrivaju u svoje rupe. Plodna polja kriminala presušuju, treba osigurati kapital, naći utočište. Za mnoge je lijepa Istra - rješenje.

Po geološkom sastavu klasifikaciju Istre odredio je *Norbert Krebs* u svojoj knjizi *"Die Halbinsel Istrien"* (Poluotok Istra), objavljenoj u Leipzigu davne 1907*.* godine. On Istru dijeli na tri reljefne cjeline:
Bijela Istra područje je krša i vapnenačkih goleti koje su nastale krčenjem šuma.
Siva Istra središnja je zona gline sive boje.
Crvena Istra nazvana je po zemlji crvenici u niskom i primorskom području koje se proteže prema vrhu poluotoka.

Rimljani su Istru nazivali *Histria terra magica* zbog svoje magične privlačnosti. Dva tisućljeća kasnije čarobna Istra dobiva novo ime, *Histria, terra nigra!*
Tri imena; Bijela, Siva i Crvena Istra sjedinila su se u jedno; Crna Istra. Utočište crnog kapitala!

Ova knjiga, posljednja iz trilogije (uz „Tko je jamio, jamio“ i „Vratite opljačkano, bando lopovska“), povijesni je dokument o tragičnoj tranziciji na ovim prostorima u kojoj je vlast opljačkala vlastiti narod. To je cjelina od nasumice odabranih isječaka iz opusa Crne Istre. Ujedno, to je arhetipska priča o borbi između dobra i zla, o teškoj i dugotrajnoj borbi za bolje i poštenije sutra.

Prije 30 godina poželio sam dio svog života provesti u šetnjama po zelenoj Premanturskoj punti na vrhu Istre. Ove, 2010. godine želja mi se ispunila. Okružen sam visokim borovima, bijelim kamenom i kristalnim morem na najljepšem komadiću planeta Zemlja. Ali, neću provoditi sate i dane samo u dugim šetnjama ili u razgovorima ugodnim uz čašu crnog vina. Neću biti dio kukavne stoke sitnog zuba koja me i ovdje okružuje na ulicama i u kafićima kad se

odmaknem od kamena i mora. Neću pognuti glavu i tiho šaputati – da nije dobro!
Tražit ću da hrvatska i istarska Banda lopovska vrate ono što su pokrali i opljačkali mojoj domovini. Borit ću se glasom i perom - ako treba i drukčije!

I neću da Crna Istra ostane Crna Istra.

KRAVE S TRUMBUJE

Nikada ne govori o prošlosti - stara je uzrečica koju mnogi svojataju, između ostalog i Dalaj Lama.
U svakodnevnoj, uvjetno rečeno, površnoj komunikaciji - ova uzrečica nije loša. Često se dogodi da nas susjed ili poznanik „zadavi“ pričama iz prošlog vremena o svojim roditeljima, djeci ili o nekim njegovim poznanicima koje vi ne poznajete. Najprije slušamo, a zatim se isključimo...
Dakle, dobro je u razgovoru izbjegavati prošlost, no s pisanom riječju situacija je drukčija. Prošlost nam daje temelj, ishodište, izvore i informacije na kojima gradimo tekst i srž svake dublje konotacije. Crna Istra ne bi bila Crna Istra da se ne zavučemo barem dva desetljeća unatrag, u prošlost, u vrijeme još jednog „oslobođenja“ ove zemlje i ove terase na kojoj sjedim i pokušavam pisati.

Jutro je 1. travnja ljeta Gospodnjeg 2010. Dan je to kad se ljudi šale, varaju prijatelje svoje, ali im kasnije kažu istinu. Svi se smiju, radost u životu, proljeće...
Preda mnom je ekran laptopa i otvoren „prazan dokument“, nije više kao nekad list bijelog papira i pero. Ne znam je li dobro vrijeme za početak ili nije. Ipak je taj Prvi april nepošten, pun laži i prijevare, a toga mi je dosta, previše...

Zastajem, zraka sunca probija oblake, uzimam dalekozor da pogledom potražim krave na Trumbuji, nenastanjenom otočiću nasuprot moje kuće. Ista slika kao jučer i prekjučer. Krave mirno pasu škrto raslinje, ne misle o sutra, o jeseni ili prosincu kad će nam možda zamrznuti mirovine, plaće, možda izdati točkice, bonove ili markice za kruh i mlijeko. Možda, a možda neće biti ni točkica? Dobro je da imamo Šukera, on nam je za ovaj Prvi april priredio još jednu šalu, poživio da Bog da, jer ipak će ovaj mjesec stići mirovina. Uzeo je naš ministar novih pola milijarde kuna kredita i kaže da to nije kredit, kaže to nije nikakav dug. Valjda nam je netko poklonio pola milijarde. Ne vjerujem da laže, vjerojatno se šali - Prvi je april! Dodaje Šuker da smo dužni samo 44 milijarde eura, valjda je i to prvoaprilska šala. Nitko živ ne

zna koliki nam je dug, svakako je veći, uh, puno veći od te 44 milijarde. Ali, lako ćemo…
Gledam taj otočić Trumbuju i razmišljam iako nije ni zdravo, ni dobro razmišljati. Šteta što taj maleni komadić kopna nije Island, odmah bih otplovio do njega. Tamo su pametni ljudi, nisu „glupa stoka sitnog zuba“.
Islanđani ne priznaju lopovske dugove. Prije nekoliko dana, na referendumu, s 93,1 posto odbili su platiti Engleskoj i Nizozemskoj 5,3 milijarda dolara dugova triju nacionalnih banaka. Te tri banke pod državnom kontrolom od 2008. godine cijelo su desetljeće uživale u tržišnoj slobodi nakon Vladine privatizacije krajem 1990-ih – ukratko, krale.
Prepoznatljivo, zar ne? Razlika je što naše banke zaštićene vladajućom mafijom kradu oštrije, više i bez ikakvih obzira. Još je veća razlika u mentalnom sklopu. Po tome su Islanđani daleko iznad kastorski poniznog, plašljivog hrvatskog puka.
Prosvjednici su bacali crvenu boju po fasadama kuća i po automobilima zaposlenika propalih banaka Kaupthing Bank, Landsbanki i Glitnir Bank, izražavajući svoj bijes. Vlada je imenovala Povjerenstvo za istragu financijskih zlouporaba i identificirala više od 20 kriminalnih slučajeva. Ne treba sumnjati da će tužbe koje slijede imati pošten i realan završetak. To nije Hrvatska, oni nemaju Mladena Bajića i comp. - na Islandu „institucije zaista rade svoj posao“.
A, što je s nama? Hoćemo li mi desetljećima plaćati dugove naših zločinaca, ratnih, pretvorbenih i inih? Ima li za nas lijeka?

Ima!!! Postoje dvije solucije. Prva, neki kažu da nije dobra; uzeti kamenje u ruke, batine i puške s tavana ili iz podruma i krenuti na Markov trg. Rezultat bi bio dobar (sve je bolje nego ovaj lopovluk!), ali način nije primjeren Europi u 21. stoljeću.
Druga solucija vrlo je dobra, pa i demokratska; narodni referendum!!! Dobar primjer je spomenuti Island! Znam, Banda lopovska borit će se protiv referenduma, ako treba i dugim cijevima, ali referendum je jedini realni, demokratski i

mirni izlaz iz mafijske kaljuže u kojoj živimo. Ako nismo ovce ili one krave s Trumbuje, odbit ćemo plaćanje svih dugova koje su nam lopovi s Markovog trga i ostali lopovi nabili. Imamo pravo na to – nismo se Mi zadužili nego Oni. Hrvatska može opstati samo ako natjeramo lopove da vrate sve ono što su opljačkali.

Spuštam dalekozor, blago kravama, nikuda ne žure, bit će trave i sutra i prekosutra. Ni ja neću žuriti, zabilježit ću svoja razmišljanja kasnije.
Otvaram portale, ali neću gledati tekstove koje piše moj suradnik i prijatelj Domagoj na www.necenzurirano.com. Šturi su to podaci, gole istine koje nitko ne može pobiti. Imam zdravo srce, ali u mojim godinama može se svašta dogoditi ako se uzbudim. A, tu je i moj PTSP. Domagoj napada naše ministre, vlast - pa nisu oni valjda takvi? Ah, taj Prvi april, smijem se, iako nikome od nas nije do smijeha. Njima je! Smiju nam se, imaju pravo, oni su zvijeri, mi smo stoka, izabrali smo ih… Kradu, pljačkaju, dvadeset godina – i danas!

No, i zvijeri, ako su odbačene, stradaju. Dva dana prije ovog Prvog aprila 2010. jedna je odbačena zvijer stradala, odvedena je u Remetinec s lisicama na rukama. Polančec! Damir Polančec, donedavno potpredsjednik Vlade RH i ministar.
Najsmješnije i ujedno najtužnije je kad se naša premijerka Jadranka Kosor kiselo nasmiješi i uz njezinu stalnu poštapalicu („naravno“) stoti ili dvjestoti puta ponovi: „Naravno, neka institucije rade svoj posao.“
Koje institucije, kakve institucije? DORH, sudovi? Najprije bi te institucije morale krenuti od zločina u splitskoj Lori (Bajić), ili od zemljišta na Hvaru (Šimonović).
Ili od stana premijerke Jadranke Kosor!
Žalosno je i kad ministar Šimonović izjavi bez ikakve grižnje savjesti:“ Nitko nije kriv dok mu se ne dokaže krivica“.
Spomenute dvije rečenice mogu egzistirati bilo gdje – ali ne u Hrvatskoj. Ovdje to ne važi! Dovoljno je svakom tajkunu,

pretvorbenom zločincu, ratnom profiteru i golemoj većini hrvatske političke elite postaviti čarobno pitanje: „Odakle ti?“ Ma, kakvi dokazi? Nije potrebno čekati odgovor ili dokaz. Svakom je jasno – tajkunima oduzeti imovinu, ratnim zločincima - profiterima po ratnom kodeksu, metak u čelo!
To je elementarna pravda – a ne hrvatska pseudopravda.

Ta lažna, podla, hrvatska pseudopravda ugradila je u svoje institucije genijalni mehanizam samoobrane; takozvani, javni interes. Ukratko; građanin ne može, na primjer, tražiti da Vidošević, Rajić ili Kerum odgovore na pitanja: „Odakle ti milijuni? Jesi li platio porez na to?“ jer to navodno nije interes hrvatskog građanina. To bi morao činiti DORH ili USKOK. Ali neće… vrana vrani ne kopa oči.
Ružno, podlo, nepravedno!

Je li Damir Polančec kriv? Pitanje za Prvi april. Pa, jasno je da Polančec, ni uz astronomska ministarska primanja ne može imati to što ima. Ma, ljudi moji, nakrao se, napljačkao se od svih nas! Ima milijune na svojim računima.
Pročitajte samo kratki sažetak: Damir Polančec uhićen je nakon što su istražitelji doznali da je njegova bliska prijateljica Draženka Gačan trebala upravljati tvrtkom Fima Ami ltd. na Malti, koja kontrolira 10,64 posto Podravkinih dionica iz operacije Spice. To je bio dogovor Polančeca s Rankom Mimovićem, slovenskim državljaninom zastupnikom srbijanske grupacije Fia sa sjedištem u Beogradu. On je jučer u telefonskome razgovoru potvrdio da je Fia novi vlasnik Fime Ami ltd. Ustvrdio je kako je to tek prvi korak u ostvarenju namjere da Fia isplati kredit mađarskoj banci OTP i tako postane "čistim" vlasnikom Podravkinih dionica. I tako dalje...

Jedva pratim tekst. Razumijete li vi što, dragi čitatelji? Tu ima svega i svačega: tvrtka Fima Ami ltd. s Malte, Podravka, operacija Spica, Srbin sa slovenskom putovnicom, grupacija Fia iz Beograda, mađarska banka OTP...

Nedostaje ono glavno; INA i najveći od najvećih, Ivo Sanader...
Ne treba ulaziti u detalje niti papagajski ponavljati:“ Nitko nije kriv dok mu se ne dokaže da je kriv.“ Jedno je sigurno: Damir Polančec mora vratiti narodu sve ono što je opljačkao. I milijune i nekretnine, pa i onaj mercedes kojeg smo viđali na TV ekranima. A, INA i dr.sc. teatrologije, Ivo Sanader doći će na red...

Što je s Istrom, mojom Crnom Istrom, preokupacijom o kojoj pišem ovu knjigu? Trenutak razmišljam; pa sve je Istra; i Polančec, i Kosor, i Sanader, i INA, hrvatski i istarski lopovi i zločinci... sve je to isti umreženi koloplet gadosti, kriminala, korupcije, krađe, pljačke... Ima vremena za ostala imena, bit će ih, ali nisu imena toliko važna koliko pogubni virus kojim je ovu zemlju otrovao Franjo Tuđman prije dva desetljeća. Počelo je otimanjem vile Vrus. Po uzoru na maršala Tita koji je otjerao stanovnike Briona, naš Vrhovnik otjerao je vlasnike vile Vrus, a onda je „kupio“ tu vilu. Zatim je s tri milijuna DEM pokradenih od svog naroda kupio unuku banku (Kaptol). I tako dalje… E, samozvani *maršal* i samozvani *vrhovnik*!
1990. godine počela je crna priča, a lopovi, hrvatski i istarski nastavili su je do dana današnjeg…

Podižem pogled i na trenutak bježim iz ozračja politike koja neminovno formira okružje naših života. To fluidno, neuhvatljivo ozračje sastavljeno od ljudi i institucija, naizgled neopasno i humano – diktira naše temeljne parametre; slobodu i egzistenciju. U demokratskim zemljama to je uprava – u nedemokratskim; vlast. Kod nas to nije ni jedno ni drugo – nego mafija.

Danas se ne vide krave. Jedva raspoznajem bijeli rub obale Trumbuje, zeleni sag nije zelen nego siv zbog kišne zavjese. Niski, mali otok čini se još manjim. Daleko u pozadini jedva se naziru magleni obrisi Cresa. Lijep ali sumoran ugođaj, šteta ga je još više pokvariti mračnim mislima, šteta što ne mogu iz glave istjerati slike gladnih galebova na Kaštijunu. Danas sam bio tamo.

Cesta od Pule do Premanture najljepša je cesta u Istri. Od samog početka, od skretanja s pulske zaobilaznice, prati je gusta šuma borova i visokih pinija, s prodorima otvorenih vidika prema moru.
S te lijepe ceste, na četvrtom kilometru od Pule skrenuo sam ulijevo na blatnjavi put ka Kaštijunu. Crnogorična šuma prelazi u nisko, grmoliko raslinje, okružje se mijenja, nestaje zelena boja i pretvara se u sivo, smeđu.
Nakon nekoliko minuta vožnje, još prije vizualnog kontakta, osjetio sam blizinu smetlišta. Ne može se reći da je to bio intenzivan smrad, ali neugodan miris jest! A, onda, iza zavoja ispred mene izronilo je brdo ograđeno žičanom ogradom. Prvo što mi je privuklo pogled na površini zaobljene smeđe mase bile su stotine, tisuće pokretnih, bijelih točkica, na tlu i u zraku. To su galebovi u potrazi za hranom.
Prišao sam automobilom širokom kamionskom prilazu. Čuvar je izašao iz kučice i upitao:
- Što želite?
- Mogu li ući, pogledati?... - odgovorio sam pitanjem.
- Ne! Ne smijem vas pustiti. Možete pogledati samo izvana.

Blato je. Kiša je padala ovih dana i kamioni su razrovali put koji vodi uokolo uz žičanu ogradu. Moj dvosjed sa širokim gumama nije prikladno vozilo za takvu rutu, ali ipak sam obišao smetlište. Sa svih strana slika je bila ista: tamni tonovi; smeđe, crno i - bijelo, sivi galebovi. Mnogo ih je, tisuće...
Vraćam se na glavnu cestu i skrećem prema Premanturi. Blatnjavi kotači kližu po mokrom asfaltu, crni oblaci zatiru

horizont, ali osjećaj nelagode gubi se. Opet je to idilična aleja visokih borova, more se u jednom dijelu pripija uz samu cestu. Ugođaj je opet lijep, no slike gladnih galebova i zadah kaštijunskog smeća ostali su u meni.

U jednom razgovoru pulski gradonačelnik Boris Miletić, rekao mi je da stanuje jedan kilometar od Kaštijuna.
Mrštim se. Ja bih otišao.

Kaštijun; radioaktivni otpad iz tvornice Rockwool zbrinjavat će se na pulskom odlagalištu.

U desnom uglu ekrana žmirka crvena zvjezdica. S mnogo truda i muke ugradio sam ovaj znak o stizanju filtrirane pošte. Upozorava me da je stigla pošta od nekog, meni važnog pošiljatelja. Ostalu poštu computer ignorira.
Mail šalje umirovljeni pukovnik HV iz Pule, moj suborac i prijatelj. To je zapisnik s naše predaje prigovora, zapravo peticije građana Gradu Puli protiv izgradnje Kaštijuna. Ah, evo moje Crne Istre;

Čitam; mnogo podataka, mnogo uzalud izgubljenih dana i sati, nada da se nešto može… Zapisnik je pisan pristojno da nikog ne uvrijedi, i to ne valja! Treba lopovima reći, jasno i glasno da su lopovi!

Skupili smo se na pulskom Forumu, na terasi Cvajner gallery cafea. Bio je prohladan, sunčan dan na pragu proljeća. Na okruglom stolu ispred nas tri kave, sok i pivo. Šutimo. Oko nas TV snimatelji. U kartonskim kutijama imamo blizu šest tisuća potpisa protiv Kaštijuna, zapravo protiv one amorfne mase Bande lopovske – virtualnog, nevidljivog, ali sveprisutnog zla o kojem razmišljam, sanjam i pišem.

Kaštijun je odlagalište pulskog smeća, no istarski „vizionari“ planiraju da to bude smetlište cijele Istre. Tako kažu, ali između redova može se iščitati da zamišljaju Kaštijun kao europsko smetlište. Iz Europe dovozit će se smeće i fekalije u kamionima, valjda vlakovima, brodovima i zrakoplovima. Prerađivat će se u energiju, brikete i ostale korisne stvari. Lokacija je „izvrsna“, u neposrednoj blizini Pule, Medulina i atraktivnog turističkog područja (godišnje 250.000 turista). Na kompleksu od četrdesetak hektara smjestit će se *Županijski centar za gospodarenje otpadom Kaštijun*, te uz utjecaj moćnog cementarskog lobija iz Holcima, i prateća tvornica RDF goriva za Istarske cementare. Uz aktualne zagađivače, Plomin i Rockwool - cementara Koromačno i Kaštijun zaokružit će cjelinu.

Investicija Kaštijuna u prvoj je soluciji iznosila oko 30 milijuna eura, zatim se penje na 58 milijuna, pa 70 milijuna… uskoro stotinjak pa i više.
Odakle sredstva? Hrvatski model je kredit, što veći kredit! Važno je zadužiti se, naplatiti onaj crni dio; proviziju, ili poštenije rečeno – mito. Našem političkom šljamu koji vodi ovu državu prema kraju - ostalo nije važno. Za gradnju novog Kaštijuna planira se kredit u Europskoj banci za obnovu i razvoj (EBOR). Otplaćivat će građani!

Kako opravdati takvu suludu lokaciju i mastodontsku, skupu građevinu, kad je trend u svijetu gradnja manjih reciklažnih postrojenja? No, to eliti nije važno. Zna se! Smeće je veliki business, a što veća investicija – veća je provizija! I evo nas u momentu kad se treba vratiti malo unatrag, u prošlost, prema uzorima hrvatskih i istarskih političara:

7. je sjednica Vrhovnog državnog vijeća Republike Hrvatske, 8. lipnja 1991. godine. Početak je bio u 10 sati.
U drugom dijelu sjednice, Franjo Tuđman blago se osvrće na podmitljive hrvatske ministre (dio stenograma označenog „strogo povjerljivo“):

***Tuđman:** „ …. U godini i pol ove vlasti, nitko nije odgovarao, osim što se tiho otpustilo neke ministre za koje se znalo da nam,... kako su ih zvali, „5 posto“, ali i to nije dato dovoljno u javnost“.*
Tuđman u nastavku kaže da vlast postaje odveć nedjelotvorna u odnosu na greške, i u odnosu na politički kriminal…

Treba obratiti pozornost na ono „tiho otpušteni“. Umjesto da im se sudi po ratnom pravu, po prirodnoj elementarnoj pravdi – i to javno – tiho ih se otpušta. Bez kazne i oduzimanja onog što su pokrali! Zašto? Uvijek postoji razlog. Odgovora može biti nekoliko, ali najlogičnije je „da pas ne laje zbog sela nego zbog sebe“. Tuđman i društvo oko njega, već su 1991. godine duboko ogrezli u pljački svoje domovine.

Vraćamo se u 2010., na Kaštijun. Ako uzmemo u obzir samo onih ministarskih (iz 1991.) „5 posto“ o kojima govori Tuđman, uobičajene provizije ili ružnije rečeno, mita – na 700 ili 800 milijuna kuna, lako ćemo izračunati „crnu“ dobit na Kaštijunu. 40 milijunčića netko bi gurnuo u svoj džep. No, to nije sve. Apetiti današnje elite veći su nego prije. Realna je pretpostavka da je danas provizija znatno veća, jer je i nezajažljivost od 1991. godine do danas eskalirala. Ukoliko uključimo model investiranja, JPP (javno-privatno partnerstvo) sve više korišten u Hrvatskoj, situacija je još bolja. Taj model novijeg je datuma, moderniji, kao stvoren za naše podneblje! JPP znatno je fleksibilniji i povoljniji kao podloga za korupciju nego stara „primitivna“ provizija. Hoćemo li Kaštijun graditi po JPP? Dakako!

Kaštijun se dugo „kuhao“, no oštrija igra krenula je tek početkom 2008. godina, nakon što je istarsko krilo Bande lopovske tiho provelo dio urbanističke dokumentacije i stavilo građane pred gotov čin. Masno je naplaćeno brdo papira; prednacrti, studije, elaboracije, planovi… Nema sumnje da je dio sredstava otišao u privatne džepove dužnosnika. Iskustava u sličnim poslovima bilo je napretek; Arenaturist, Dragonera, Barbariga, Rockwool… Moćan suradnik u aferi Kaštijun bio je i umreženi Glas Istre sa svojim najpodobnijim novinarima i novinarkama.

Zatečeni građani pokušali su zaustaviti prozirnu manipulaciju svoje vrhuške. Pokrenuta je široka inicijativa (Istarski GROZD); 18 subjekata, nezavisnih političkih lista, udruga građana i političkih stranaka Pule i Medulina - svi osim IDS-a i SDP-a. Podneseno je nekoliko kaznenih prijava, između ostalih i prijava protiv Ivana Jakovčića. Zahvaljujući korumpiranom policijskom i pravosudnom sustavu, te prijave spavaju na policama.
Šira javnost prvi puta dolazi do šokantnog saznanja da će se i radioaktivni otpad iz tvornice Rockwool zbrinjavati na pulskom odlagalištu Kaštijun. Naime, kao sirovina u tvornici kamene vune koristi se i radioaktivni bazalt. Osim toga, na

Kaštijunu koji je planiran za komunalni, a ne za industrijski otpad, predviđa se i skladištenje koksne prašine, te otpadne kamene vune. U drugoj fazi to će biti zastrašujuća količina od 4000 tona.
Zabrinjavajući podatak je i plan da se tvornički otpad odlaže u boksitne jame - dok Kaštijun ne bude dovršen.
Zaštita okoline i zdravlja ljudi u potpunosti je zanemarena.

Skupovi, prosvjedi, peticije, primjedbe, tisuće potpisa – i ništa! Prosvjednici prozivaju Ivana Jakovčića, Borisa Miletića... Stidljivo se spominje „moguća korupcija". Ma, kakva „moguća"!, zašto se svi boje istine? Kaštijun je prava zlatna koka. Već su u tom smetlištu „spaljeni" milijuni kuna strogo namjenskih sredstava za sanaciju Kaštijuna. Naime, zna se da je prikupljeno 64,3 milijuna, te da je sanacija završena. Utrošeno je svega 9,1 milijun – a ostalih crnih 55 milijuna papala maca, požderali lopovi!

Snažni administrativni mehanizmi stvoreni da štite elitu i omogućavaju pljačku – odolijevaju svim naletima. Ništa ne može pokolebati istarske lopove umrežene i instruirane iz metropole. Što je rodno tlo, šume i more - prema eurima, vilama, jahtama? Svaki od njih ima 10, 20, 30, stotinu i više puta, kuna ili eura u *cash*-u i u nekretninama nego što bi imao da se nije učlanio u Bandu lopovsku.

Kartonske kutije s tisućama prigovora odbio je primiti pulski gradonačelnik Boris Miletić. Primio nas je Giordano Škuflić iz Upravnog odjela za prostorno uređenje.
Primjedbe su pohranjene u Gradu Puli, ali kao da i nisu - kao da ih nema! Sudbina im je ista kao i tisućama kaznenih prijava koje su godinama hrvatski građani dostavljali DORH-u i USKOK-u. Državni odvjetnik Mladen Bajić brižljivo ih čuva po ladicama i na podrumskim policama. Sve te gomile papira spavat će nekoliko godina, a zatim će biti odnesene na odlagališta smeća diljem Hrvatske. Naša peticija protiv Kaštijuna - završit će na odlagalištu Kaštijun.

Nakon predaje kutija razišli smo se. Od Foruma uputio sam se prema Zlatnim vratima ulicom Sergijevaca. Nekad se zvala Prvomajska. Uska, stara ulica kroz stari grad, nije baš lijepa, pa ni previše čista, ali simpatična mi je, ne znam zašto.
Razmišljam; peticije, prigovori, tužbe, prijave, štrajkovi, mirni prosvjedi... Hm! Uz papirologiju, štrajkove i mirne prosvjede – neće ići!!! Mirnim prosvjedima „demokratska" vlast neće se maknuti s Markovog trga. Ni iz Pule!

Oblaci zastiru sunce. Uvlači se hladnoća u mene. Guram ruke u džepove i produžujem korak.
Kad se sastruže sav taj korupcijski jad i politički šljam u svojoj luđačkoj trci za osobnim profitom, ostaje puk iliti narod, iliti ljudi. Ljudi zgaženi, ljudi razočarani, osiromašeni, prevareni, preveslani, opljačkani… Godinama manipulirani stvarni ljudi, stvarni borci i invalidi, stvarni potlačeni radnici, sve to pretvoreno je u zeleno-smeđu žabokrečinu.
Mrštim se.
Ljudi bi jedini mogli zbaciti sa svojih leđa Bandu lopovsku, koja ih je uzjahala davno i nametnički ne silazi, ljudi bi se mogli izboriti za minimalna ljudska prava i normalan život u drukčije organiziranoj državi.
Mogli bi - kad bi to bili neki ljudi!

Pljujem na ulični asfalt, dugo to nisam učinio. Stid me je, dogodilo se nehotice, nesvjesno. Gledam uokolo, nitko nije vidio, ljudi hodaju pognutih glava, gledaju pred sebe – u svoja stopala, u cestu.

Mrva je radio u mom disco klubu „Teachers“ u Opatiji davne 1977. godine, a onda se sve donedavno nismo vidjeli. Projurila su desetljeća, on je bio tajnik u IDS-u, ja među osnivačima HDZ-a, pa dragovoljac, časnik u HV. On više nije u vrhu IDS-a, a ja se užasavam svoje naivnosti i gluposti iz tog vremena.

I, evo 33 godine kasnije, sjedimo u Puli, u Cvajner gallery caffeu. Pokazuje mi ugrađene trezore u zidu i kaže da je ovdje nekada bila banka. Dodaje da mu je ovaj lokal jedan od najljepših na svijetu.
Mrva je visok, nosi žičane naočale, hoda na štakama, nema jednu nogu i pokušava me prevariti, ali volim ga, beskrajno mi je drag. Valjda je to zato što me vraća u sjećanje na mlađe dane, na naivnost, na prve godine ljubavi, na vrijeme kad su nas manje pljačkali…
Pokušava me Mrva prevariti, brani Bandu lopovsku, kaže da Istra nije Crna Istra i da nije tako kao što neki kažu i pišu. Njegov bivši i današnji šef, takoreći, jedva sastavlja kraj s krajem, zeznuo se s onim selom, Svetim Jurajem, to su samo troškovi… Afere: Dragonera, Barbariga, Arenaturist, Rockwool … ma, nema tu ničega…

Gledam ga, šutim, razmišljam; je li on lud ili sam ja lud? Bilo bi u redu da Mrva vozi neki bjesni automobil i da živi u vili s bazenom, pa da priča bajke, - ali ovako mi je čudno, Znam da nije glup, ali, tko zna, Alzheimerova bolest javlja se i kod mlađih ljudi.

Prilazi pulski gradonačelnik Boris Miletić i sjeda za stol k nama. Odmah prelazim na pitanja o izgradnji Županijskog centra za gospodarenje otpadom na Kaštijunu. Objašnjavam da je u svijetu trend malih spalionica i da je dovoženje smeća u Kaštijun, veliki problem, da je lokacija apsurdna...
Pitam, kolika je konačna investicija? Kaže 70 milijuna eura, ja tvrdim da će biti preko 100, treba podmazati... On me uvjerava da će biti bolje da se izgradi. Da su prosvjedi i peticije protiv Kaštijuna neopravdani.

Objašnjavam da nije problem u samom odlagalištu koliko u činjenici da ovo nije Švicarska ili Njemačka. Tamo bi za stotinjak milijuna zaista izgradili dobar pogon. No, kod nas će golemi dio od te hrpe novca požderati Banda lopovska, a od onog ostatka Kaštijun će samo jače smrditi.
Obojica me uvjeravaju da nije tako…

Rastajemo se. Lijep je dan, proljetno sunce, ali ulica je tmurna, ljudi su tmurni. Lica su opuštena, nema osmijeha, nema ni onog uličnog žamora.

ARENATURIST HOTELI

Predvečerje. Kiša pada, nebo je crno, zeleni tonovi podivljalog proljetnog raslinja prelaze u crno. Crna Istra prostire se predamnom do horizonta. Crno je ovo što vidim, ali crno je i ono što većina građana ne vidi ili neće da vidi. Kažu da se nojevi brane tako da gurnu glavu u pijesak. Onda ništa ne vide, i valjda ništa ni ne čuju. Slično je i s našim građanima; idu na posao, hodaju ulicom, kupuju kruh i mlijeko… Gurnu glavu u pijesak, ništa ne vide, ništa ne čuju!
Afere prolaze pokraj nas, oko nas, lopovi su sve bezobzirniji, nikoga se to ne tiče, građani će i sutra ići na posao, hodati ulicom, kupovati kruh i mlijeko…
Pa, isplati li se buditi tu mrtvu koru žabokrečine, zvanu javnost? Zaslužuju li ti „gurači“ glava u pijesak, da ih gurnemo, probudimo?
Nisam siguran.

Otvaram ekran, zaustavit ću misli crnim slovima, da ostanu, da se ne izgube. Možda će ta slova gledati neki novi, probuđeni ljudi koji nisu nojevi. Napisat ću im bajku o Arenaturistu. Nije baš sasvim bajka, ali ima sve karakteristike bajke; zlu vješticu, vukodlake, vampire, naivne praščiće, patuljke, princa i Snjeguljicu.
Događa se u čarobnoj zemlji Istri (Histria terra magica!).

Zla vještica kuha čarobni napitak, baca kosti na pod i priziva čarobnjaka iz Teksasa, odnosno iz Dalasa (Susman, PIF Expandia). Doduše, nije to ona klasična, mršava vještica i ne jaše na metli, nego je dobro ugojena, voli vino i vozi se u luksuznim automobilima.
Čarobnjak iz Dalasa doleti zrakoplovom u pulsku zračnu luku. Vještica i on zajednički piju čarobni napitak i dogovaraju se kako da Arenu (Arenaturist) prenesu grupi vampira u Italiji (Europa Group). Treba prevariti vlasnike, princa i Snjeguljicu, uzeti im Arenu, pa će ih talijanski vampiri dobro nagraditi.
Za taj posao potreban im je pravni savjet, pa zovu u pomoć posrednika, ured vukodlaka iz Luxenbourga (tvrtka Tacana). Luxenbourgški vukodlaci premazani su svim čarobnim

mastima, pa savjetuju vještici i čarobnjaku iz Teksasa da ne sele Arenu, nego samo da joj promjene vlasništvo. To je mnogo lakše, ali su potrebni dukati. No, to za talijanske vampire nije nikakav problem. Uzimaju kredit u Hypo Alpe Adria Bank.
Za šaku dukata (oko 16 milijuna kuna) Arena postaje talijansko vlasništvo. Suradnici, praščići i patuljci (državni službenici) pomažu talijanskim vampirima i uljepšavaju Arenu. To je opet plaćeno u dukatima tako da je Arena nove vlasnike stajala, ukupno 51,73 milijuna kuna.
Naša zla vještica zadovoljna je, posao je završen, dobra provizija - kupit će još jedno selo u Istri. Zadovoljni su i svi ostali sudionici, svi su na dobitku, jer sada Arena, u novom svjetlu, vrijedi preko jedne milijarde!
Treba proslaviti, pripremaju se velike orgije. Pale se svijeće, naša vještica pije vino, vampiri piju krv, vukodlaci jedu sirovo meso, patuljci pjevaju, satiri i vile plešu…
Što je sa Snjeguljicom i princem? Oni su bili prije vlasnici Arene, a sada ih nitko ne spominje. Ne brinite za njih, oni šetaju pulskim Giardinima. Drže se za ruke i jebe im se za sve! Kao i cijelom pasivnom, istrijanskom puku!
Kraj!

Arenaturist bijaše nekakav skup hotela i ostalih turističkih sadržaja. Ima osam hotela: Histria, Medulin, Brioni, Park, Palma, Holiday, Belvedere i Riviera; osam turističkih naselja: Verudela Beach i Villa Resort, Punta Verudela Resort, Horizont Pula Resort, Splendid Pula Resort, Ai Pini Medulin Resort, Brioni Resort i Park Resort, te pet kampova: Stoja, Medulin, Stupice, Indije i Runke. Svi kampovi, osim Runka, u ponudi imaju i mobilne kućice.
Nakon „genijalne“ Tuđmanove ideje da sve treba dijelom prodati, a dijelom opljačkati, grupacija Arenaturist više nije naša, domaća. No, to ne znači da se naši domaći, istarski i oni drugi lopovi, nisu debelo ogrebli.

Zbilja je vrlo slična onoj bajci. No, zbilju je teško pratiti, teško je na jednostavan način objasniti malverzacije afere

Arenaturist. Privatizacijske mućke planirane su i propisane tako da ih malo tko osim stručnjaka može pratiti. Pokušat ću, ne zamarajući čitatelja suvišnim detaljima, sa što manje brojaka i postotaka, opisati ovu najveću istarsku privatizacijsku prijevaru i jednu od najvećih u Hrvatskoj.
I ovdje se kao i u najvećoj zemljišnoj manipulaciji aferi Dragonera - Barbariga, pojavljuju isti elementi. To su; izdaja domovine pomaganjem strancima da osiromaše Hrvatsku, mito, korupcija, prijevara…

Privatizacijski proces koji je jednoj grupi dioničara donio većinski paket dionica Arenaturista počeo je 1997. godine. Hrvatski fond za privatizaciju (HFP), tada najveći pojedinačni dioničar, za kuponsku privatizaciju, namijenio je i podijelio 38,98 posto dionica Arenaturista. Najviše dionica, 35,56 posto, tada je dobio Privatizacijsko-investicijski fond (PIF) Expandia, kojim je upravljalo američko-češko društvo Expandia Invest. Taj je PIF, na upravljanje dobio dionice koje su stradalnici Domovinskog rata imali u najvećoj i najznačajnijoj pulskoj hotelijersko-turističkoj tvrtki.

Afera Arenaturist započinje u svibnju 2000. godine, dogovorima ministra za eurointegracije u Račanovoj Vladi, Ivana Jakovčića i predsjednika Uprave PIF-a Expandia, Gavina Susmana. Privatizacijsko-investicijski fond Expandia bio je suvlasnik Arenaturista (35,56 posto), a Susman je ključno odlučivao o dionicama Arenaturista u kojem je bio i predsjednik NO-a.

U vrijeme ovih tajnih sastanaka hrvatskog ministra i stranog državljanina, dionica Arenaturista vrijedila je 200 kuna. U pregovorima, po svemu sudeći, Jakovčić je neformalno lobirao za investitore iz talijanske tvrtke Europa Group koju je zastupala luksemburška firma Tacana. Iz daljnjeg tijeka događaja može se zaključiti da je cilj bio srozavanje cijene dionica Arenaturista.

I dogodilo se! Dan sramote za Istru i za Ivana Jakovčića bio je četvrtak, 17. kolovoz 2000. godine. Više od jedne trećine Arenaturista Talijanska tvrtka Europa Group preko luksemburške firme Tacana platila je samo dva milijuna eura. Iza svega stajala je poznata talijanska, stolarska obitelj Piovesana.
Ponavljam, teško je samu transakciju pratiti laiku, nestručnjaku, ali srž transakcije jasna je; umjetno srozati vrijednost, kupiti što jeftinije, a kasnije prodati što skuplje.

Na upit, Zagrebačka burza poslala je dopis kojim potvrđuje da je 17. kolovoza 2000. godine protrgovano ukupno 776.369 komada dionica Arenaturista i ostvaren ukupan promet od 16 milijuna i 340 tisuća kuna. Od toga, objašnjavaju sa Zagrebačke burze, napravljena je jedna velika blok transakcija dionicama Arenaturista po cijeni od 21 kune po dionici, što se odnosi na kupnju dionica iza koje stoji Tacana, odnosno Europa Group.
S velikom se sigurnošću može pretpostaviti da su 17. kolovoza ujutro, gotovo u isto vrijeme, brokeri koji su zastupali Tacanu dali nalog za kupnju 34 posto dionica Arenaturista po cijeni od 21 kune. A, baš u istom trenutku na Zagrebačkoj burzi nalazio i nalog brokera Expandie za njihovu prodaju po toj ili neznatno manjoj cijeni. Kada su se poklopile cijene naloga za prodaju i naloga za kupnju, dakle ponude i potražnje za dionice Arenaturista, transakcija se automatski zatvorila.

Prema informacijama Livia Bolkovića tadašnjeg člana udruge Odbora za referendum, 17. kolovoza 2000. godine, u 10 sati ujutro dionice Arenaturistra kotirale na Zagrebačkoj burzi samo nekoliko minuta. Posao je izveden stručno i vrlo precizno. U tih, neosporno dogovorenih, nekoliko minuta - izvršena je pljačka Arenaturista.
Već sljedećeg jutra u petak, opet u 10 sati, ministar za eurointegracije Ivan Jakovčić, zajedno s gradonačelnikom Pule, Giancarlom Župićem i saborskim zastupnikom IDS-a Valterom Drandićem, pripremio je prijem u Gradskoj palači u

Puli za nove suvlasnike Arenaturista, Franca Bassa i Roberta Morera. Ministar Jakovčić znao je da su dionice prodane, a znao je i tko su točno novi vlasnici.
Navodno, iz Europa Group procurila je informacija da nije plaćeno samo 16 milijuna i 340 tisuća kuna, odnosno nešto više od 2 milijuna eura. Plaćeno je punih 10 milijuna eura. Što mislite gdje je završilo 8 milijuna eura? Ne, bolje je ne razmišljati, treba gurnuti glavu u pijesak. Tako je bolje, tako rade nojevi...

Ovom kriminalnom malverzacijom u kolovozu 2000. godine, između ostalog, oštećeni su i interesi hrvatskih branitelja i stradalnika Domovinskog rata. Ne mogu se zaobići imena „najzaslužnijih“ za prljavi posao u aferi Arenaturist. To su; Hrvoje Vojković, predsjednik HFP, Slavko Linić čelnik Upravnog odbora HFP, Gavin Susman i nezaobilazni, sveprisutni Ivan Jakovčić.

Kasnije je obitelj Piovesana, putem javnih ponuda Tacana i njezine sestrinske tvrtke Granito, od PIF-ova, Istarske banke i malih dioničara, stekla ukupno 61,6 posto Arenaturista za ukupno 51,3 milijuna kuna. Još kasnijim kupnjama, po nepoznatoj cijeni, došli su do 64,5 posto dionica Arenaturista.
Slijedili su pritisci i želje da se sudskim putem bez naknade dobije zemljište ispod objekata. Za okolnu površinu od 197.560 kvadrata novi vlasnici nudili su deset eura po četvornome metru, eventualno 30 eura za dijelove na kojima bi se mogli graditi objekti. Nije teško izračunati da bi se u tom slučaju Europa Group domogla turistički vrlo vrijednog zemljišta za vrlo malo novca.
Iznenađuje da ova prilika nije iskorištena da se „pomogne“ obitelji Piovesana. Banda lopovska svojim je kandžama mogla izvući još koji crni milijun mita.

Konačno je Kontrolirana tvrtka Goldman Sachs Grupa kupila od talijanske obitelji Piovesana spomenutih 64,5 posto dionica pulskog hotelijera, te tri njezine tvrtke-kćeri. Na dan

prodaje te su dionice na burzi vrijedile 816 milijuna kuna. Nije poznata postignuta puna cijena, jer se transakcija odvijala izvan burze.
Prije Goldman Sachs grupe bilo je nekoliko potencijalnih kupaca.

Crni dio razvoja afere Arenaturist zaustavljen je. Očekuju se novi potezi, možda novi kupci, novi vlasnici...? No, kraj je izvjestan, vraćanje na početak, na ishodište, neminovan je. Ostaje samo pitanje, kad će se to dogoditi (?), jer se mora dogoditi.
Izdajničke igre oko otuđenja vlastite domovine od strane istarskih i inih zločinaca treba prekinuti poništenjem svih kriminalnih i zbog toga ništavnih dokumenata. Zadaća pred nama je; ustanoviti konkretne krivice sudionika i opljačkanu imovinu vratiti izvornim vlasnicima.

Američki, talijanski, luksemburški ili ne znam čiji sve, Arenaturist – mora opet biti naš Arenaturist!

IVAN JAKOVČIĆ, SOMMELIER…

Promocija je knjige *Hrvatska u mreži mafije, kriminala i korupcije,* autora Darka Petričića, člana naše grupe, istomišljenika, prijatelja. Žurim motociklom u Rijeku, promocija je u 14,30 u Domu sindikata.
Kod Pazina na viziru kacige pojavile su se kapi kiše. Zaustavio sam se ispod krova naplatne kućice i navukao kišnu opremu. Te kućice godinama stoje bez funkcije na istarskom ipsilonu. Bolje da su bez funkcije, buduća naplata cestarine bit će samo još jedan harač našem osiromašenom puku. Taj harač, odnosno naplata cestarine, najavljuje nam se za srpanj ove godine
Kiša me pratila i iza tunela, sve do Vrata Jadrana. Ta OMV benzinska stanica nalazi se iznad Preluka, zaljeva kod Opatije kojeg smatraju granicom Istre. Dugo sam živio u Opatiji i mislim da nije tako, da je granica Istre, Učka. Po većini parametara Opatija pripada Primorju.
Učka (Veneti su je zvali, la montagna dei Uscocci), kao čvrsti bedem odvaja poluotok od ostatka Hrvatske i stvara zasebnu cjelinu. Stanovništvo Istre, na svoj način, također je zasebna cjelina i ima drugi predznak. Bliži civiliziranom svijetu! Na primjer: Aktualna TV vijest da navijači Dinama ne žele Cicu Kranjčara za trenera, jer je bio trener u Crnoj Gori – izvan je svakog racionalnog okvira, izvan razuma, pameti, izvan svakog ljudskog poimanja... Istra je iznad toga. U Istri se to ne može dogoditi.

Promocija izvrsne Darkove knjige trajala je skoro dva sata. Dvorana je bila puna. Darko je izvijestio medije, obećali su – ali nitko nije došao. Normalno, to se moglo očekivati. Zaštitni mehanizmi vladajuće elite dobro funkcioniraju. Prepoznali smo i posjetitelja s plavom kravatom. I mi imamo „unutarnju kontrolu“. Gospodin s plavom kravatom, odmah će iza promocije podnijeti izvješće tamo gdje treba.
Banda lopovska ne voli knjige, zapravo jedino se knjiga i boji. Slike na TV ekranima pojave se i nestanu, vijesti na radio postajama samo su zvukovi koje pokrije tišina, novine se pročitaju i bace. Informacije kratko traju i nestaju u vrtlogu vremena.

Knjige su nešto drugo, ostaju na policama biblioteka, u kućnim vitrinama, knjige traju stoljećima. Novi naraštaji čitat će ih, hrvatski zločinci i lopovi ostat će zauvijek zločinci i lopovi - i kad ih ne bude.
Zato se boje knjiga!
U uvodnom dijelu, o kleptokraciji Darko Petričić piše egzaktno i znanstveno. Ne navodi imena nego piše općenito. Taj dio teksta posebno me intrigira, U svakoj riječi i svakoj rečenici vidim Franju Tuđmana i njegove sljedbenike do današnjih dana. Čini mi se – iako je to izvan logike – da su i Tuđman i svi ostali čitali ovu Darkovu knjigu i učili iz nje. Navodim skraćenu verziju elaboracije o kleptokraciji „po Darku Petričiću“:

Termin kleptokrat prvi je upotrijebio autor *Andreski* 1968. godine. Kleptokrat se odnosi na vladara ili visokog dužnosnika kojem je temeljni cilj osobno bogaćenje. Moćni vladar stvara takav sustav koji omogućava maksimalno izvlačenje dobiti. On iskorištava i državne i privatne tvrtke i čini im nužne ustupke da bi mu priskrbili što veće bogatstvo. Sasvim mu je svejedno što takve kleptomanske strategije rezultiraju društvenim siromaštvom.
Ukoliko kleptokrat odluči vršiti privatizaciju u svojoj zemlji, rezultati će biti porazni za širu zajednicu. Poduzeća će se prodavati njemu osobno, njegovoj obitelji ili prijateljima po cijenama ispod tržišne vrijednosti. Često se to događa i besplatno, uz malverzacije (kuponska i ina privatizacija i dr). Kleptokrat će zarađivati i na nacionalizaciji. Privatizaciju perspektivnih državnih poduzeća provest će jeftino, a neefikasne privatne tvrtke nacionalizirat će po enormno visokim cijenama. Dobar je primjer aktualnog Tuđmanovog sljedbenika, gradonačelnika Milana Bandića. U svoj zagrebački holding uključivao je (nacionalizirao) gradske tvrtke i privatna poduzeća. Kupio je i zagrebačke kinematografe iako su ionako bili gradski.
Proces privatizacije često završava tako da se opustošena poduzeća opet vraćaju državi ili paradržavnim tijelima.

Kleptokrat se namjerno protivi nekim privatizacijama i proglašava ih promašenim, a druge favorizira. Zavisi samo je li primio dovoljno mito na temelju kojeg će odobriti prodaju novim vlasnicima. Prodaja svih vrsta državnih resursa, prodaja radnih mjesta, zapošljavanje obitelji ili prijatelja u državnim poduzećima (barba Luka Bebić), i pogodovanje raznim ugovorima, također su prihodi kleptokrata.
U javnosti kleptokrat se prikazuje kao veliki borac protiv kriminala. U praksi, vrlo će učinkovito zaustaviti svaki pokušaj državnih institucija da se obračunaju s korupcijskim mrežama.

Knjiga *Hrvatska u mreži mafije, kriminala i korupcije,* ušla je ove 2010. godine u povijest. Rasuta je po bibliotekama, čitaonicama, knjižarama, ostat će u domovima, na kućnim vitrinama. Na veliku žalost političke elite – ne može se uništiti. Čak i pod pretpostavkom da hrvatski lopovi prikupe sve primjerke, i da taj kup knjiga zapale na Trgu bana Jelačića – tekstovi ostaju na internetu. Čitat će ih građani od Osijeka do Dubrovnika. Pročitat će ih i netko u Australiji ili na Aljasci...
Sadržaj Darkove knjige sramota je za svakog hrvatskog građanina. Ali, istina je jača od svake sramote!

JUGOSLAVENSKA DEMOKRATSKA ARMIJA

Promontorium Polaticum, (rt Pule) ili samo Punta, kako je stanovnici zovu, nalazi se na vrhu Istre. Ali, i taj vrh ima svoj krajnji vrh, rt Kamenjak po kojem je kasnije cijelo područje dobilo ime, Park prirode Kamenjak. Klima je mediteranska, različita od ostalog dijela Istre, Područje parka velikim dijelom pokriveno je gustom, crnogoričnom šumom i raznovrsnom vegetacijom. Zbog izuzetnog vojno-strateškog položaja područje je ostalo intaktno, bez bespravnih i „pravnih“ vikendica. Cijelo dvadeseto stoljeće ovdje su boravile razne vojske.
Javna ustanova Kamenjak danas se brine o održavanju, očuvanju prirode i organiziranju sadržaja u parku. U SFR Jugoslaviji Kamenjak je čuvala JNA ili Jugoslovenska Narodna Armija. Današnji prijevod tog naziva bio bi Jugoslavenska Demokratska Armija. Naime, sve naše stranke imaju ono „demokratska“ što zapravo znači narodna (demos: narod). A, te naše stranke demokratske su upravo onoliko koliko je bila i JNA.
Kamenjak je u onom vremenu imao veliku čast i sreću, jedanput ga je posjetio drug Tito. I zamislite apsurda, zbog tog jednog, jedinog posjeta – glavni prirodni put kroz to jedinstveno carstvo flore, asfaltiran je. Bilo je vrlo važno za sve nacije u zajedničkoj državi da se dobro ugojeni drug Tito ne protrese i ne razdrma na neravnom i neugodnom putu!

Travanjski je dan, berem šparoge između borova i niskog mediteranskog šipražja u čarobnoj bajci umreženog zelenila i mora. Primjećujem da se ni u ovom komadiću raja ne mogu osloboditi terminologije i asocijacije o „umreženom“. Taj izraz nastao je kad su i učenici osnovne škole shvatili da ne postoje desne i lijeve opcije na političkom nebu Hrvatske. Postoji samo jedno, umrežena Banda lopovska. Ta amorfna masa sastavljena od stranaka, lobija, grupacija i pojedinaca ima izvanredne obrambene mehanizme. Ne možeš joj ničim nauditi, amortizira sve udarce. Slično je s kravljom balegom, ne možeš je udariti nogom, jer je meka i ljepljiva.
Sve ima svoj vijek trajanja. Ne može uvijek pobjeđivati samo zlo, mora doći kraj. Interesantno je da ta naša pohlepna vlast

smatra da kraja nema, da mogu krasti i pljačkati bez ikakvih obzira i granica. No, kraj je blizu. Šuker se zadužuje i kupuje vrijeme svojoj bahatoj ekipi. Ali, neće dugo…

Slušalice su mi na ušima, „ništa nas ne smije iznenaditi“ (NNNN) - očekujem vijesti. Propuštam tako ljepotu šumova mora, ali proljeće 2010. politički je turbulentno kao nikada do sada. Udarne novosti najprije pogledam na portalima, ali i u radio vijestima s mobitela na FM, mogu se čuti poneki zanimljivi detalji ili poruke. Rano jutrom slušam vijesti iz Koelna, Londona i Pariza na kratkim valovima. Aparat na kojem pratim te jutarnje vijesti profesionalan je, japanske marke Kioritsu, težak 23 kilograma. Upotrebljavali smo ga u ratu za kontrolu emisija na okupiranim područjima.

Iz vijesti ovih triju stranih radio postaja dobiva se trodimenzionalna slika, prilično diferentna od projekcija iz hrvatskih medija. Dok nas iz etera uvjeravaju da uspješno „otvaramo pristupna poglavlja“, naša gramzljiva i korumpirana vlast gura nas sve dalje od EU. Sve više dolazi do izražaja naš Balkanski sindrom, jer se u temeljnim odrednicama nismo odmakli od svojih istočnih susjeda. Što više, Srbija nam bježi unaprijed – tamo su krajem 2008. godine povučeni konkretni potezi u oduzimanju nezakonito stečene imovine.

Žalosno je to i sramotno za svakog našeg građanina. Srbija nam ni po čemu ne bi trebala biti uzorom. Isključujući svaki nacionalizam, pa i opravdanu averziju mnogih hrvatskih građana prema Srbiji zbog krvave agresije na nas – neosporno je da postoji granica između Zapada i Istoka. To je rijeka Drina. Sve ono tamo prijeko Istok je, drugi je model razmišljanja, druga su civilizacijska i kulturna mjerila. Ne kažem da je to uvijek lošije – ali primitivnije i bliže plemenskom poimanju jest! Srbin želi zajednički život s tri generacije, Hrvat s dvije, u razvijenom svijetu, mladi rano odlaze od kuće i osamostaljuju se, dakle jedna generacija.

Primitivni, plemenski oblik razmišljanja, nažalost, razvijen je i u rubnim dijelovima Zapada. Nepotizam i rodjačka protekcija

iz doline Neretve učinili su milijardske štete Hrvatskoj. Sjetimo se samo „barba Luke“ i njegove ergele nesposobnih, gramzljivih direktora, rodjaka... Ili korumpiranog Žužula i njegovih rodjaka...

No, vratimo se na ono u čemu je Srbija bolja od nas. Oni pokušavaju stati na kraj kriminalu i srbijanskoj mafiji na vrlo konkretan način - povratom opljačkane imovine. Od 1. ožujka 2009. u Srbiji je započela realizacija Zakona o oduzimanju imovine proistekle iz kriminalnih djela. Utemeljili su i Direkciju za oduzetu imovinu. Objavljuju natječaje i prodaju nezakonito stečenu imovinu, kriminalaca i narko bosova (Šarić i dr.). Srbijanska ministrica pravde, Snežana Malović kaže da je to najučinkovitiji model borbe s kriminalom. Zločinci bez problema sjede u zatvorima ukoliko znaju da ih milijuni čekaju kad izađu. Oduzimanje opljačkane imovine najgore je što im se može dogoditi. Snežana Malović kaže:
„Svakako je početak primene Zakona o oduzimanju imovine proistekle iz krivičnog, dela uneo paniku u kriminalne strukture. Prvi rezultati vidljivi i merljivi, uneli su pravi potres u podzemlju. Jasno je da kriminalci ne prežu ni od čega kad im je ugrožena pozicija i kapital“.
Zašto već i sami spomen o oduzimanju opljačkanog, izaziva užas u kompletnoj hrvatskoj politici? Zaključite sami, dragi čitatelji!
Na regionalnom sastanku s ministrom Šimonovićem u Beogradu, srbijanska ministrica pravde izjavila je da oduzeta nezakonito stečena imovina do sada iznosi preko stopedeset milijuna eura, ali će uskoro biti znatno više. Lice Šimonovića odražavalo je nelagodu. Vjerojatno se prisjetio svoje jeftino kupljene (?) zemlje na Hvaru i činjenice da će se i kod nas kad-tad vraćati opljačkana imovina.

Konfiskacija nezakonito stečenog kapitala imperativ je i prvi znak povratka u civilizirani svijet. Dok se državi (čitaj građanima) ne vrati ono što su ratni profiteri, pretvorbeni i politički lopovi pokrali - ne možemo dalje.

Nisu u pitanju samo materijalna dobra, milijuni i milijarde – nego poglavito moralni aspekt. Hrvatski građani, posebice mladi, moraju shvatiti da materijalna dobra ne mogu stjecati prevarama, lopovlukom, pljačkom – i prljavom politikom.
Nažalost, Hrvatska je daleko od konfiskacije nezakonito stečene imovine. Banda lopovska putem Hrvatskog sabora i korumpiranih državnih institucija panično čuva svoje opljačkane milijune. Zakon o oduzimanju nezakonito stečene imovine donesen je u Srbiji u BiH, Makedoniji... Kod nas se tek priprema prijedlog Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem.
Jedino čega se hrvatska elita boji, to je povrat opljačkane imovine. Ne plaše se ni zatvorske kazne, ni gubitka položaja – jedini panični strah je konfiskacija.

Ovakvu Hrvatsku razvijeni svijet ne želi u svom društvu. Topnički dnevnici i ostali izgovori - samo su izgovori, razvijeni svijet ne želi u svom društvu državu kojom upravlja mafija.
Korjenite promjene moraju se dogoditi. Tek tada otvorit će se mogućnost da jednom, u budućnosti uđemo u EU.
Ovih dana, Banske dvore i ostale „dveri“ hrvatske političke elite tresu korupcijske afere. Udarci pljušte po cijeloj mreži i po „desnim“ i po „lijevim“ – od Polančeca i HDZ-ove klike do Linića, Obersnela i comp. Nakon dva desetljeća zimskog sna; DORH, USKOK i sudovi započeli su posao. Započeli..., ali neki uspjeh ili završetak tih akcija još je na dugom štapu. Na kraju istražnog postupka i eventualnog podizanja optužnice dolazi beskrajno sporo i neučinkovito sudstvo. Dugotrajni procesi uz političke mućke i kuhinje prečesto završavaju u zastarama. Namjerno! U prilog sumnji, činjenica je da sve te afere i slučajeve ne otvaraju državne institucije, nego istraživački „zli“ novinari ili netko drugi. Ali, bolje išta nego ništa!
Dakle intrigantno pitanje visi u zraku: hoće li na kraju „biti išta“? - ili ništa kao do sada? Odgovor je teško naslutiti zbog gore spomenutih obrambenih mehanizama. Isti ljudi, isti, vječiti Bajići, Novoseli..., isti nemoralni zakoni koji oštro

tretiraju preprodavače kino karata i sitne dilere, a krupne zločince puštaju na miru. U dva desetljeća ni jednom ratnom zločincu – profiteru, ni ostalim lopovima nije oduzeta imovina i vraćena Republici Hrvatskoj. I danas se oklijeva oduzeti opljačkano. Blokada dijela Polančecove imovine – čisto je zavaravanje javnosti.

Treći signal označio je točno 15 sati. Vijesti! Daimler je podmitio mnoge, ali na vrhu su Hrvatska i Putinova Rusija. Zna se, po korupciji mi smo veći i jači od Rusije, na prvom smo mjestu. Slijede šturi i oprezni podaci, i na radio postajama misle da „nitko nije kriv dok mu se ne dokaže krivica". Zaboravljaju da smo u Hrvatskoj i da to ovdje ne vrijedi.
Na portalima je „iscurilo" znatno više detalja. Afera Daimler velika je sramota za sve građane Hrvatske. Evidentno je dokazano, da je Daimler korumpirao našu Vladu od 2002. do 2008. godine i to je objavljeno u cijelom svijetu.
Internet je nešto najgore što se dogodilo nedemokratskim vrhuškama. To bestjelesno, nedodirljivo, digitalno čudovište s bezbrojnim pipcima koji se zavlače svuda, otelo se kontroli moćnika. Probijaju se granice, uzalud spuštene rampe, uzalud kordoni specijalaca s dugim cijevima. Informacije su svima dostupne, dovoljno je u Google upisati malim ili velikim slovima: daimler korupcija hrvatska. Naći ćemo sve; akte i ugovore, brojeve spisa, originalne tekstove.
Bilo bi dosadno ići preduboko u detalje, ali za one radoznalije navodim brojeve najvažnijih spisa državne institucije SAD-a pod koordinacijom američkog Ministarstva pravosuđa. Ostali neka preskoče ovaj šturi dio.
Brojevi spisa su: Slučaj broj 1:10-cr-00063-RJL, Memorandum SAD-a o kazni u slučaju protiv Daimler AG, Daimlerchrysler China Ltd, Daimlerchrysler Automotive Rusija SAO i Daimler Export and Trade Finance GmbH, od 22. ožujka 2010. godine; Slučaj broj 1:10-cv-00473, Prijava protiv Daimler AG od strane Američke Komisije za vrijednosne papire i burzu, od 22. ožujka 2010. godine; Slučaj broj 1:10-cr-00063-RJL, od 22. ožujka 2010. godine.

U navedenim spisima nalaze se dokazi o korupciji Vlade Republike Hrvatske vezano uz nabavu 210 Daimlerovih vatrogasnih vozila preko Ministarstva unutarnjih poslova. Dužnosnici SDP-ove Vlade, prema tvrdnjama američkog pravosuđa, i prema priznanju Daimlera, primali su mito za ovaj posao od 2002. do 2003. godine, dok su HDZ-ovi dužnosnici u Vladi bili korumpirani od prosinca 2003. godine, pa sve do siječnja 2008. godine. Sveukupno mito iznosi 4.693.349 eura.
Ugovor o kupnji vozila potpisali su tadašnji ministri Mato Crkvenac, Šime Lučin i Ljubo Jurčić.

Imamo točne iznose eura, imamo potpisnike. Sve je jasno: Jurčić, Crkvenac i Lučin – pravo u Remetinec. Iako nam je puk jako naivan, sumnjam da itko vjeruje u potpunu nevinost ove trojice. Ako se i nisu ogrebli (što je mala vjerojatnost!) krivi su zbog neodgovornosti i potpisivanja bez ikakvih provjera onoga što potpisuju. Svaki od njih oštetio je državu za 1.564.450 eura.
Uz mnoštvo objavljenih podataka, ostale korumpirane članove Vlade može pronaći svaki policijski pripravnik.
Ponavljam: ne postoji u Hrvatskoj lijeva i desna politička opcija – postoji samo jedna, jedina Banda lopovska.
Daimler – Kaštijun; afere su na različitim lokacijama, drugi su ljudi, druge stranke, drugi sadržaji, ali ista priča; kriminal, mito, korupcija, čvrsta neraskidiva veza Zagreba i Pule, metropole i satelita.

KAMIONI, KAMIONI...

KRVAVA NAFTA

Branko je stigao svojim privatnim zrakoplovom. Dočekao sam ga u zračnoj luci Pula. Sjeli smo u moj Z3.
- Možemo li razgovarati? – upita Branko i izvadi mobitel.
– Ne trudim se više ništa skrivati. Slušaju, ali neka slušaju - odgovorio sam i nastavio – Isključit ćemo zbog tebe. Možeš imati problema. Ne valja se zamjeriti našim službama.

Izvadili smo baterije iz mobitela.
- Mogu slušati, jer nemam povjerljivih podataka. A, nemam ni dobre vijesti za tebe – reče on i ušuti.
Vozio sam Šijanskom cestom prema centru. S lijeve strane sjevernog prilaza u Pulu nalazi se drvored stoljetnih borova. Drvored je dio guste Šijanske šumu koja se proteže sve do ruba poslovnog centra Pule. U prijepodnevnim satima između stabala može se opaziti poneki parkirani automobil. Priča se da neke vrle supruge koriste dnevni odmor da u zelenom šipražju ispod borova „popiju kavu“ sa svojim ljubavnicima.
Vraćam se u mislima pola godine unatrag, na razlog Brankovog dolaska u Pulu. Svaki detalj ostao mi je u sjećanju.

Jesensko, tmurno jutro 13. studenog 2009. Spuštao sam se autocestom od tunela Učka prema Opatiji. To je bila moja svakodnevna ruta, veza s „civilizacijom“. Od kuće u kojoj sam živio ima dva kilometra šumske ceste do priključka na autocestu. Do Opatije ili do Rijeke treba petnaestak minuta vožnje. Poznam svaki dio puta, znam svaki zavoj, znam točno kojom brzinom mogu voziti kad je suho i kad je klizavo.
Na prvom odmorištu s desne strane, opazio sam tamnu siluetu velikog terenca BMW X5. Pozornost su mi privukle široke gume i crna registarska tablica, odnosno tablica bez registarskog broja. Usporio sam, ali iza tamnih, bočnih stakala jedva se nazirala silueta vozača. Nakon dugog, ravnog poteza, pri ulazu u lijevi zavoj pogledao sam u retrovizor. Crni BMW bio je još na odmorištu. Zavalio sam se dublje u sjedište i uključio radio. Počela je kiša.

U Opatiju stigao sam oko 9 sati. Dosadna jesenska kiša otjerala je prolaznike s pločnika tako da se grad doimao pustim. Parkirao sam na jednom od većih parkirališta u Opatiji u blizini Općinskog suda i ponovno spazio velikog BMW-a. Polako je skrenuo na parkiralište s glavne opatijske prometnice. Prednje staklo nije bilo zatamnjeno i primijetio sam da vozač ima obrijanu glavu. Tražio je slobodno mjesto.

Dohvatio sam kišobran, otvorio vrata automobila i zastao na trenutak. Neugodno podrhtavanje u stomaku zaustavilo mi je pokret. Saki! Osjećaj opasnosti u zraku koji se na Istoku se naziva "saki" imali su profesionalni ratnici, igrači smrti i majstori borbe. To je po mnogima osporavani fenomen koji se ne da opisati. Upozorenje na opasnost rađalo se nakon dugih godina vježbanja borilačkih vještina i borbi na borilištima. U literaturi se spominjalo postojanje tog rijetkog osjećaja, često s nevjericom, a još češće kao potpuno nemoguće. Ali, ja znam da "saki" postoji. Bacio sam kišobran na sjedište, zatvorio vrata, odmaknuo se od automobila i raskopčao sako.

Vrata BMW-a otvorila su se i visoki momak u crnoj vjetrovki nehajno je krenuo u mom pravcu. Činilo se kao da je htio proći pokraj mene, a onda je zastao i naglo se okrenuo prema meni.
Iz rukava kožne vjetrovke izvježbanim pokretom, kliznula mu je u ruku bejzbol palica. Nenaoružan čovjek, bez obzira koliko bio vješt borac, teško se može obraniti od napada teške bejzbol palice, posebice u iznenadnom napadu. No, iznenađenje je izostalo, bio sam spreman. Izvukao sam nunčaku iza pojasa.
Preko četrdeset godina koristim tehnike nunčakua kao dio svakodnevnih vježba. To je za mene uvijek bio samo kao rekvizit pri treningu, a ne oružje. Nunčaku je zapravo mlat za žito, u izvornom obliku - to su dva drvena komada spojena konopom. No, u srednjem vijeku u Japanu, kad su samo samuraji imali pravo nositi mačeve (katane), nunčaku se koristio i kao oružje. Stoljećima se usavršavala borba,

obrana i napad nunčakuom. Umjesto običnog drveta koristilo se plemenito, tvrdo drvo. Krajevi su često bili okovani s ubojitim šiljcima, a umjesto konopa, komadi su se vezali lancem. Moj prvi učitelj vještina nunčakua, davne 1964. godine, bio je japanski majstor visokog ranga, pokojni Tetsui Murakami.
Posljednjih mjeseci nakon nekoliko anonimnih, telefonskih prijetnji stalno nosim nunčaku. Izrađen je od takozvanog svetog drveta (legno santo), najtvrđeg drveta na svijetu. To afričko drvo zelene boje teže je od vode, a toliko je tvrdo i žilavo da se koristi za ležajeve brodskih propelera.

Visoki momak zamahnuo je teškom palicom prema meni. Udarac je išao horizontalno prema pojasu, što je značilo da napadač nema ubilačke namjere. Udarac u glavu bejzbolskom palicom u većini slučajeva razbija lubanju i momentalno rezultira smrću. Blokirao sam vertikalno postavljenim nunčakuom. Palica je kliznula prema dolje niz glatko drvo, izgubila snagu i zaustavila se na mom lijevom kuku. Nisam osjetio bol. Moj protivnik bio je sasvim blizu tako da nisam mogao snažno udariti. Skočio sam ustranu i široko zamahnuo. I udarac nunčakua također je smrtonosan, ima veliku snagu zbog učinka biča. Štap vezan lancem koji se okreće dostiže veliku brzinu i lomi sve pred sobom. Udarac u glavu vrlo je riskantan. Zato sam udario niže, horizontalno i pogodio momka u nadlakticu desne ruke.
Ispustio je palicu i uhvatio se za ruku. Nisam ni malo oklijevao i moj mae geri, udarac nogom unaprijed, uđe duboko u njegov stomak. Pokušao je održati ravnotežu, ali nakon nekoliko koraka unatrag pao je na mokro tlo. Priskočio sam i visoko podignuo nunčaku iznad glave. Nije se pokušao obraniti.
- No! Prego, signore! – zavapi.

Glas mu je bio slab s bolnim prizvukom. Iz njegovog desnog rukava tekla je krv, što je ukazivalo na otvoreni prijelom kosti nadlaktice. Zastao sam u pokretu i spustio nunčaku. Bilo je dovoljno. Otvoreni prijelom dovoljno je bolan i ne treba

pretjerivati. Momci me nisu došli ubiti, nego samo prebiti i uplašiti. Inače bi onaj prvi udarac palicom bio usmjeren prema glavi, a ne prema tijelu.
Sve se odvijalo brzo, u nekoliko sekunda. Okrenuo sam se prema BMW-u i zaključio da je napad završen. Vozač je izašao, ostavio otvorena vrata i potrčao prema drugom kraju parkirališta. Naša borba i ružan kraj njegovog partnera nisu za njega bili ohrabrujući. Razmišljao sam trenutak i potrčao za njim. Nije dobro započeti neki posao i ne završiti. Bio je znatno veći i teži od mene, pa sam pomislio da ću ga lako dostići. Ali, nakon nekoliko brzih koraka, osjetio sam jaku bol u lijevom kuku. Teška bejzbolska palica ipak je učinila svoje.
U međuvremenu, moj protivnik pridigao se u sjedeći položaj držeći lijevom rukom slomljenu desnu. I on je kao i vozač imao obrijanu glavu niz koju se cijedila kiša. Ožiljci na arkadama i zadebljale ušne školjke ukazivale su na dugogodišnje bavljenje borilačkim sportovima.
Nikog nije bilo u blizini, tek jedna žena pod kišobranom na drugoj strani parkirališta, okrenuta leđima prema nama. Pomislio sam da bi dobro bilo prisiliti ranjenog momka da progovori. No, to nije bila dobra ideja, bilo bi uzalud. On sigurno nije znao tko je naručio i platio akciju. Bio je samo izvršitelj.
Prišao sam i posegnuo u njegovu kožnu vjetrovku. Nije se opirao. Jedan unutarnji džep bio je prazan, a u drugom sam pronašao novčanik. Nije bilo nikakve kreditne kartice ni dokumenta, samo nekoliko stotina eura. Novčanik sam bacio pred njega i pretražio vanjske džepove. Nije bilo ničega. Iako su u ovom poslu zabrljali, ipak su ova dvojica bili profesionalci.
Na kraju mi je pomogao slučaj. Neki kažu da slučaj ne postoji, da ništa nije slučajno. No, ima i onih koji kažu da je sve slučaj. U džepu hlača pronašao sam zgužvani papirić; potvrdu o plaćenom parkingu. Datum je bio jučerašnji, a mjesto, Udine.
Iz automobila parkiranog u blizini, izašla su dva muškarca srednje dobi. Pogledali su u našem smjeru, a zatim otvorili kišobrane i užurbano se udaljili. Nitko ne želi probleme.

Bilo je vrijeme da i ja izbjegnem eventualne probleme i neugodna pitanja, ukoliko je ipak netko vidio naš sukob i javio policiji. Od jalovih policijskih ispitivanja sigurno ne bi bilo rezultata, niti bi se ikada saznalo tko je organizirao i naručio napad. A, da i nađu nešto, naše polumrtvo Državno odvjetništvo, odnosno lokalni pomoćnici Državnog odvjetništva, barem desetak godina ne bi podigli optužnicu.

Primijetio sam da je obrijani momak ustao i pošao prema BMW-u, no to me više nije zanimalo. Posao zbog kojeg sam došao u Opatiju može pričekati. Krenuo sam s parkirališta glavnom opatijskom prometnicom prema Lovranu. Sve zagonetke riješio je onaj izgužvani papirić. Momci su stigli iz Udina i to je dovoljan podatak za rješenje.
Kao često u životu, slučajnost je bila u ovoj igri. U regiji Venetto živi jedan bivši pripadnik Legije stranaca, Hrvat. U početku Domovinskog rata Branko B. napustio je Legiju i priključio se našim Specijalnim postrojbama. Dogodilo se to, da sam ga jedne noći 1994. godine u blizini Grčkog Islama, ranjenog nosio i vukao nekoliko kilometara. Desetak godina o njemu ništa nisam čuo, sve do jednog telefonskog poziva. Pozvao me je da ga posjetim u njegovom raskošnom, adaptiranom dvorcu u Italiji. Odazvao sam se pozivu, dugo smo pričali, rekao je da on nikada neće zaboraviti onu noć i da su ratna prijateljstva vječna. S punim povjerenjem ispričao mi je čime se bavi i koliko dosežu granice njegove kontrole. Udine je grad u njegovom dosegu. Bio sam siguran da ću doznati, tko je naručio napad na mene.

Na prvom pulskom semaforu kod Merkatora, Branko prekine tišinu.
- Nisam uspio – reče kratko.
- Nisi trebao samo zbog toga dolaziti ovamo – odgovorio sam.
Prečuo je moju primjedbu.
- Zaista sam učinio sve, ali nije išlo. Doznao sam da je akcija plaćena 170 tisuća eura, i to je sve – reče Branko.
Nasmijao sam se iako nije bilo smiješno.

- To znači da su me htjeli likvidirati – rekao sam.
- Ne! Uplata je izvršena uz detaljan naputak da te samo pretuku i uplaše.
- Onda je to prevelika cijena – odgovorio sam.
- Kako za koga – odgovori Branko lakonski.

Prošli smo pokraj arene. Parkirao sam na obali. To je jedini parking na kojem se uvijek nađe mjesto za parkiranje. Inače, Pula po tom pitanju nije ništa bolja od Zagreba ili Rijeke.
Branku je ovo bio prvi posjet Puli. Poveo sam ga na kratko, usputno razgledavanje, no detaljniji razgovor o znamenitostima ovog drevnog grada bio je izvan našeg interesa.
S obale smo krenuli preko starog dijela grada do Slavoluka Sergijevaca, odnosno do restorana Apola. Nakon ručka Branka ću vratiti u zračnu luku.

Na atraktivnom gradskom trgu, Forumu kratko se zaustavljamo. Uz veliku kamenu vijećnicu nalazi se Augustov hram. To je odlično očuvan hram sagrađen početkom I. stoljeća poslije Krista u počast cara Augusta i božice Rome.
Glavnom ulicom ubrzo smo stigli do slavoluka kojeg je desetak godina prije nove ere izgradila porodica Sergio. To je jedan od ljepših slavoluka uopće, studirao ga je čak i veliki Michelangelo Buonarotti. Zovu ga i Zlatnim vratima, jer se naslanjao na gradska vrata (Porta Aurea), kasnije srušena zajedno s pulskim bedemima.
Prošli smo ispod slavoluka i zastali na trgu.
- Znam da te povijest previše ne zanima, ali moraš čuti ovaj isječak naše stvarnosti – rekao sam i prekinuo tišinu.
- Hm, ne bih se složio s tvojom primjedbom. Povijest me zanima – odgovori Branko i doda. - Znaš da živim u dvorcu iz sedamnaestog stoljeća.
- Sva ona elektronika, ekrani i automatika nemaju veze sa sedamnaestim stoljećem – rekao sam i prešao na temu. – Ovaj trg na kojem stojimo bio je popločan velikim granitnim pločama. Prije nekoliko godina s trga su skinute, stoljećima

stare granitne ploče i zamijenjene novim kamenim pločama. Učinjena je velika šteta, zauvijek je izgubljen dio autohtonosti trga ispred Zlatnih vrata.
- To se u Italiji, a vjerujem ni drugdje, ne bi moglo dogoditi – odgovori Branko i doda. – Doduše, Talibani i Crveni Kmeri bi možda…
Nastavio sam.
- Zlobni jezici ovdje u Puli šapuću da zamjena ploča nije bila bez razloga. Vrijedne, zapravo neprocjenjive, granitne ploče s trga promijenile su vlasništvo – nekad su bile dio opće svjetske baštine – danas su vlasništvo župana Ivana Jakovčića.
- Svaka čast. Taj gospodin Jakovčić zna znanje. Mogli bi mu pozavidjeti i oni iz kalabrijske mafije, n'dranghete. Ali, što će jednom istarskom županu toliko kamena?
Nasmijao sam se.
- Ništa se ne događa bez razloga. Naš župan popločio je tim pločama dvije ulice u vlastitom selu Sveti Juraj. Župan je kupio to selo samo nekoliko dana prije stupanja na snagu Zakona o vlasništvu bez natječaja - za simboličnih 10.000 eura. Iz županijskih sredstava odmah su izdvojena četiri milijuna kuna da mu se dovede vodovod u selo…
- E, jadna je ta naša država. Da sam znao, ne bih… reče Branko i prekine rečenicu.
Na čas mi se pred očima ukazaše maskirne odore, užarene putanje granata na noćnom nebu, Škabrnja, krvavi snijeg u Bosni…
- Da, bili smo naivni – odgovorio sam.

Smjestili smo se na uskoj i dugačkoj terasi restorana Apola.
- Pokušao sam sve da nađem gada. Ali, nije išlo – započne Branko temu zbog koje je doletio u Pulu.
- Znam da je tako kako kažeš – odgovorio sam.
- Isti dan nakon tvoje poruke, poslao sam svoga povjerenika na teren. Neću te zamarati s detaljima, saznao sam ime šefa dvojice momaka koji su te napali – reče on i nastavi. - Nazvao sam ga iste večeri i dogovorio sastanak.

ZLATNA VRATA

Napravio je stanku u očekivanju da ću postaviti pitanje. Šutio sam. On nastavi.
- Piero, nazovimo ga tako, jer tebi to ime ne znači ništa, najbolji je u svom poslu u ovom dijelu Europe. Ima dobru ekipu i odličnu reputaciju.
Dolazak konobara prekinuo je Brankov monolog. Strpljivo smo čekali da konobar upiše u blok narudžbu i da priča krene dalje.

- Odmah sam otvorio karte i zatražio suradnju - nastavi Branko nakon stanke. - Pokazao sam tvoj email i skeniranu parkirnu karticu iz Udina. Objasnio sam tko si ti i što meni značiš. Piero se odmah ispričao, obećao suradnju i detaljno objasnio narudžbu. Nekoliko dana nakon uplate emailom su stigla uputstva.
Razgovor je tekao rastrzano i polako, no to je bilo logično za ovakvu igru života i smrti. Narudžbe ove vrste uvijek su komplicirane i zahtijevaju dobro planiranje i ekipu.
Često se čuje da možete za tisuću eura ili dvije, angažirati nekog narkomana za sličan posao. No, to je zabluda. Ako i izvrši posao, taj će narkoman ostaviti tragove ili će prodati priču za dozu heroina.
- Na koji način je izvršena uplata? – upitao sam.
- Piero ima dogovor s jednim velikim lancem trgovina. To je uobičajen način. U svakodnevnom milijunskom prometu, lako se provuče stotinjak tisuća – nastavi Branko.

Stiglo je vino. Konobar otvori bocu i nalije čaše. Počeo sam nazirati kraj priče - problem je bio u tragovima novca koje Brankovi suradnici nisu mogli slijediti.
- Crni kapital sve se teže lansira – rekao sam i dodao. – Čak i u poreznim utočištima na Djevičanskim otocima, Kaijmanskim otocima, Luxenbourgu, Liechtensteinu i drugdje, treba dokazivati porijeklo svih većih uplata.
Prvi puta se na Brankovom licu pojavi osmijeh.
- U pravu si kad se radi o građanima ili o uobičajenom poslovanju. No, banke i financije nisu tvoj „fah“ i zato nemaš točne informacije. Svakodnevno se u svijetu, u velikim

bankama miješaju legalne i ilegalne milijarde dolara, eura i ostalih valuta. Jednim pritiskom na tipku *computera* goleme svote novca mogu promijeniti svoj oblik i mjesto. U državnim poslovima koji provode tajne službe, u trgovini oružjem i naftom, u poslovima velikih kartela… teško je i često nemoguće pratiti tijek novca.
- Nije išlo, zar ne? – više sam konstatirao nego upitao.
- Rekao sam ti da je moj posao razgranat po čitavom svijetu. Moji ljudi bili su čak i u onim utočištima koje spominješ – ali nije išlo – u jednom dahu izgovori Branko.
Imao sam dojam da se ovim priznanjem rasteretio nelagode.

Zatvorio sam oči i spustio glavu. Rasuti komadići mozaika, polako su se sastavljali u sliku. Široko sam se nasmijao.
- Išlo je, išlo! – rekao sam glasnije nego što je trebalo, tako da je gost za susjednim stolom okrenuo glavu prema nama.
- Kako to misliš? – začuđeno upita Branko.
- Eliminacija! – odgovorio sam kratko i nastavio. - Uplata je izvršena bez tragova, a to su mogli samo subjekti koje si naveo. Dakle, kao prvo: Iako sam trn u oku mnogima, eliminirao sam državne službe. Ima razloga da me ne diraju. Drugo: nemam nikakvih problema s drogom odnosno s kartelima, kao ni s trgovinom oružja, pa sam i to eliminirao. I treće: ostaje samo – nafta! Tu je rješenje.

Hrvatski ratni zločinci - profiteri našu su naftu pretvarali u vlastite milijune eura. Javna je tajna da je u Domovinskom ratu hrvatska nafta, posredno preko Bosne, dospijevala u srpske tenkove koji su ubijali naše branitelje. To je nedvojbeno najveći i najpodliji zločin dijela hrvatske vrhuške koja je prodajom te krvave nafte trpala milijune u svoje džepove.
Ja sam svojom knjigom „Tko je jamio, jamio“ i nastupima na TV prvi otvorio tu crnu stranicu naše povijesti.
Ratni zločini nikada ne zastarijevaju. DORH, USKOK i sudovi mogu zavlačiti i razvlačiti procesuiranje tog, u povijesti ratova jedinstvenog zločina - ali zločinci će kad-tad doći na red.

Napad na opatijskom parkiralištu bio je promašaj bez svrhe. Spomenuta knjiga nalazi se u mnogim bibliotekama, na internetu, knjižarama, u kućama. Tekstovi se čitaju, kotač je pokrenut, nitko ga više ne može zaustaviti.

PREZIREM TE

Ivan Corrado Pauletta moj je susjed u Premanturi. Rodio se ovdje, ja sam došao nedavno, ali mislim da podjednako volimo ovaj kraj. On ga voli kao rodni kraj, ja kao apsolutnu, iskonsku ljepotu prirode i okružje kakvo nigdje nisam našao. No, možda se varam, možda je njegovo jače, možda je rodna gruda jači argument ljubavi?
U našim šetnjama dotakli smo mnoge teme, o politici je bilo malo riječi. Nije bilo potrebno, iz nekoliko prvih rečenica po toj temi bilo je jasno da smo na istom pravcu.

Ivan Pauletta bio je jedan od osnivača i prvi predsjednik IDS-a, te zastupnik Zastupničkog doma sabora RH u jednom mandatu. Povukao se iz politike 1997. godine.

Naši šturi razgovori o politici ipak su bili samo razgovori. Razgovori nisu garancija da je zaključak konačan, jer može biti zavisan o raspoloženju, o krivom tumačenju, pa i o nizu drugih čimbenika. Izgovorene riječi nestaju kao vjetar, zaborave se u trenu ili nešto kasnije, riječi pretvorene u zvuke proguta tišina. Od izgovorenih riječi ostane malo ili ništa, a ako pođe ukrivo, mogu se i zanijekati.
Pisana riječ ima isto značenje kao i izgovorena, ali su ostali parametri mnogo snažniji. Pisana riječ je kao krvavi pečat, stabilna, neopoziva, konačna, pamti se stoljećima, ako je i ukradu opet je naša...
Napisana riječ je neizbrisivi odraz čovjeka, ne može se iskriviti niti ispraviti. Ako je sramotna nikad se neće isprati, ako je časna, zauvijek je časna.

Zato su me razveselile pisane riječi koje sam dobio ovih dana od svog novog prijatelja. Prenosim ih u cjelosti:

PREZIREM TE

Možda bih te trebao mrziti ali to ne mogu, to ne znam. Zato ti najavljujem svoj prezir.

Bio si izabran od naroda da upravljaš društvenim akcijama i da čuvaš pa i da obogaćuješ opća dobra. Dobra

sviju nas pa prema tome i tvoja, ali ne samo tvoja. Narod ti je dao povjerenje u nadi poboljšanja, ali i na temelju tvojih riječi - tvojih obećanja.

No, da odmah raščistimo, nikakvo neznanje ne može te opravdati. Nikad nisi rekao da ne znaš, nikad nisi prihvatio da si nesposoban, nikad se nisi povukao s funkcije odnosno s položaja. Svjesno si lagao tvojim bližnjima, gledao u oči i krao. Zato te prezirem.

Prezirem te, jer su uzrokovano svojom pohlepom, nestala silna društvena dobra.

Prezirem te, jer si svom rastrošnošću osiromašio trud generacija prije tebe. Generacija koje su stvarale i radile da bi u starosti i nemoći imali časnu egzistenciju.

Prezirem te, jer su tvojom krađom zakinuta djeca. Žive u siromaštvu koje ti ne želiš, koje ne možeš ni zamisliti.

Prezirem te, jer si svojom rasipnošću ukrao omladini mogućnost školovanja, posla i svakog napretka.

Prezirem te, jer si svojim lopovlukom zakinuo bolesne i nemoćne, te im nametnuo bijedu i siromaštvo.

Prezirem te, jer si oskvrnuo vjeru koju, lažno prakticiraš. Lagao si i lažeš ljudima i Bogu. Lažeš svojoj okolini i svojim bližnjima.

Prezirem te, jer nikada nisi časno odstupio, a na to ni danas ne pomišljaš, iako oko sebe širiš propast i rasulo.

Prezirem te, jer sebe smatraš sveznalcem, mudracem, bezgrešnim i nezamjenjivim. Izgubio si se u svojoj oholosti, nezajažljivosti i pohlepnosti. Za svoje neuspjehe i promašaje uvijek kriviš druge.

Misliš da si majstor prevare pa stalno obmanjuješ, lažeš i kradeš. Može li se uopće reći koliko si tvojim neodgovornim radom i lopovlukom unesrećio ljudi.

Ovu zemlju, koja je Bogom dana da se razvija i napreduje osiromašio si i unazadio, uništio i opljačkao.

Uveo si korupciju i postavio je na pijedestal nedodirljive prakse. Razmnožio si laž, mržnju i kriminal.

Skrivajući se iza domoljublja dopustio si mafiji da se domogne države i naših sudbina.

Prezirem te, jer kada sam izvan zemlje, ljudi me gledaju kao građanina koji dolazi iz nazadne sredine i države lopova.

Ne znam hoće li ti budućnost ili sudbina suditi, ali znam da ću te prezirati i proklinjati čas kada sam ti povjerovao. Nadam se da će se ovaj moj prezir umnožiti sa svima onima koji te također opravdano preziru.

Prezirem i sve one koje se ne bave takvom „politikom“, ali lukavo iz prikrajka i pod tvojim okriljem - rade isto što i ti.

Cijenjene građanke i građani, dignimo svoj glas, smijenimo tu bandu lopovsku. To je jedino moguće, jer oni ne misle da bi ikada trebali odstupiti.

Ivan Pauletta

Napišite i vi nešto, da ostane crno na bijelom. Ne mora biti tako lijepo, emotivno, hrabro i koncizno kao ovo. Važno je da napišete ono što šapućete po kafićima ili o čemu glasnije razgovarate kod kuće. Pošaljite poruku gadovima koji su nas oderali do gole kože da ovako više ne može.

Znam, reći ćete; uzalud je, ništa se ne može učiniti! Ali, nije tako! Vi ste napisali i poslali poruku, znači učinili ste nešto. Danas toliko, sutra više, prekosutra... na kraju natjerat ćemo nemoralnu i korumpiranu hrvatsku vlast da okrene stranicu. Dogodit će se to kad natjeramo prvog tajkuna da vrati opljačkano i kad ga natjeramo da gladan kopa po kontejnerima.

Nemojte misliti da će se to dogoditi zbog vaših (i mojih) dopisa, pritužba, tužba, zbog knjiga ili uopćeno rečeno, demokratskim putem... Neće! Ali ti pismeni tragovi prvi su i prijeko potrebni elementi za sazrijevanje odluke da ovu današnju kriminalnu, parazitsku političku elitu treba eliminirati bez kompromisa.

Sve više prevladava mišljenje da se Banda lopovska neće maknuti s Markovog trga - bez prisile. Nažalost, to je sve bliže istini. Međutim, treba razmotriti i druge moguće solucije smjene vlasti bez nasilja. Izbori nisu rješenje, jer eventualni dolazak današnje oporbe na vlast ne mijenja situaciju -

ostaje ista kriminalna mreža, samo s nominalnim i formalnim izmjenama funkcija. Dobar primjer je 2003. godina i dolazak Račanove „oporbe“ na vlast. Odmah nakon promjene vlasti bilo je pokušaja otvaranja nekih afera (tajni računi u Vilachu i dr.) ali je ubrzo sve zaustavljeno. Pod krinkom socijalne politike, Račan pušta svoje tigrove na scenu. Razorni i agresivni Slavko Linić preuzima inicijativu i Mreža nesmetano nastavlja svoje zločinačko poslovanje siromašenja Hrvatske. „Lijeva“ opcija pokazala je svoje pravo lice, bivši komunisti promijenili su ritam i još više ubrzali pljačku.

Jedna od mogućnosti mirnog puta je referendum o stvaranju nove privremene Vlade isključivo od novih, moralnih ljudi s provjerenim, pošteno stečenim imovinama. Njihova bi dužnost bila ukidanje lopovskih, anticivilizacijskih zakona i stvaranje sustava po uzoru na razvijeni svijet. Temeljni problem ovakvog recepta inertnost je osiromašenog puka. Hrvatski građanin vegetira na rubu egzistencije i više nema ni volje ni snage da izbori bilo što – ponajmanje referendum. Zbog toga, miran put teško je ostvariv - iz letargičnog sna buđenje mora biti katarzično i burno. To upućuje na nagle, turbulentne i vrlo aktivne akcije. Dogodit će se to uskoro, kad dotaknemo dno...!

Nakon promjene vlasti koja se mora dogoditi, ostaju nam još dvije zadaće: povrat opljačkane imovine Bande lopovske i rješavanje državnih dugova.
Postupak povrata opljačkanih resursa jednostavan je i lagan. Nisu potrebni dugotrajni procesi, dovoljno je političkoj eliti i njihovim satelitima, tajkunima postaviti ova dva čarobna pitanja:
- Odakle vam to? i
- Jeste li platili porez na to?
Ako nema relevantnog odgovora – slijedi konfiskacija imovine.

Vrlo je lako shvatiti logiku: jedan državni dužnosnik s plaćom od 20.000 kuna ne može imati imovinu vrijednu stotine milijuna kuna, ukoliko je nije naslijedio – ili OPLJAČKAO!
I opet, ponavljam; konfiskacija „crne“ imovine najveća je noćna mora hrvatske elite. Gubitak položaja, pa ni zatvorska kazna ne proizvode takav paničan strah kao oduzimanje opljačkanog. Dokaz su i naši elitni zatvorenici,. Oni poslušno čekaju da kazna prođe i da opet uživaju u milijunima. Ne žele riskirati i – pričati!!! A imali bi što ispričati!
Njihove obitelji žive u glamuru.
Ovog je toplog ljeta stigla informacija da je Ivo Sanader u New Yorku kupio stan. Ponovno su aktualizirane priče o njegovom odlasku iz Hrvatske. Naš naivni puk, a i po koji priglupi novinar – pitaju se može li Sanader sebi priuštiti takvu investiciju? Cijena četvornog metra stana u boljim četvrtima Manhattana iznosi između 10 i 17 tisuća američkih dolara. Glupost! Sanader to svakako može. I mnogo više! Naša retardirana stoka sitnog zuba pobrinula se da omogući lagodan život ne samo njemu, nego i budućim generacijama plemena Sanadera.

Hrvatski sabor, predsjednica Vlade ustoličena po Sanaderu, Vlada i kompletna „oporba“ o povratu imovine Bande lopovske – ni riječi!!!
Zašto?
Ja se nikada ne bojim, ni reći, ni napisati ono što mislim – ali namjerno neću odgovoriti na ovo pitanje. Ostavljam Vama, dragi čitatelji, da odgovorite...

Posljednja zadaća u ovom kratkom presjeku naše stvarnosti, vraćanje je dugova države.
Na nedavnom sastanku grupe, Darko Petričić ispričao je vic:

Godina je 2060., na vratima restorana piše: „Danas je sve za vas besplatno – platit će vaši unuci“.
Gost ulazi, počasti se bogatim obrokom i skupim pićem, te želi otići. No, konobar ga zaustavlja i daje račun.
- Ali, na vratima piše … – počne gost.

- Da, gospodine, za vas je besplatno, ali ovo je račun vašeg djeda – odgovori konobar.

Državne dugove otplaćivat će niz hrvatskih generacija. Mi ne znamo koliki je dug, a još manje znamo što je zalog tog duga? Ne znamo hoće li sutra naše rijeke, otoci, more, infrastruktura i drugo... biti naše ili strano vlasništvo? A, možda je već strano vlasništvo? Možda je kuću koju ste vi izgradili, Šuker – već založio?
Jedino što znamo je to, da dugove nismo stvorili mi – nego ONI! Znamo i to da je dobar dio tih dugova na NJIHOVIM privatnim računima. Lopovi su nas pokrali – ONI moraju vratiti dugove.
Rješenje se nazire opet u referendumu. Takvo rješenje teoretski je moguće i bez promjene vlasti. Društvo s Markovog trga opirat će se svim silama, ako treba i dugim cijevima, ali moramo izboriti referendum o državnim dugovima.
I odbiti plaćanje svih dugova!
Imamo dva dobra primjera: Jedan je iz ove 2010. godine. To je spomenuti referendum građana kad su Islanđani odbili platiti Engleskoj i Nizozemskoj 5,3 milijarda dolara dugova triju nacionalnih banaka.
Drugi primjer nešto je stariji, dogodio se prije tri tisuće i dvjesto godina u Babilonu. Godina je 1792. prije Krista. Uprava prethodnika kralja Hamurabija zbog problema visokih dugova i financijskih potraživanja, te visoke nelikvidnosti, dovela je zemlju na granicu ekonomskog sloma. Dolaskom na vlast, u tada najmoćnijoj naciji na svijetu, kralj Hamurabi radikalno je riješio problem. Donio je zakon o poništavanju dugova jednokratnim „čistim rezom“. Tim jednostavnim potezom poništavanja svih dugova, spriječeno je da financijski sektor uništi realno gospodarstvo i kućanstva.

Raspisivanje referenduma o državnom dugu, odnosno o anuliranju svih lopovskih kredita kojima je vladajuća klika punila svoje stranačke i privatne račune, bit će prijelomni

moment. Mora se stvoriti kritična masa građana koji neće dozvoliti kompromis. Pri tomu neće biti dovoljni demokratski modeli, peticije i mirni prosvjedi, jer je i hrvatska vlast daleko od demokratskog ustroja. Referendum za otpisivanje državnog duga morat će se nametnuti. Pasivna rezistencija u borbi s beskrupuloznim protivnikom nikada nije polučila uspjeh.

Ukoliko se zaista realizira raspisivanje referenduma, ne treba sumnjati u konsenzus. Sasvim sigurno građani će golemim postotkom pokazati što misle o svojoj korumpiranoj vlasti – i odbiti daljnje otplaćivanje njihovih kredita. Elementarno je pravo odbiti tuđe dugove, a neosporno je da ti dugovi nisu naši!
Ishod referenduma neminovno bi povukao istražne postupke, utvrđivanje državnih profitera i kompletne konfiskacije imovine većine hrvatske političke vrhuške.

Istraživanja neovisnih stručnjaka i istraživačkih novinara ukazuju na jedinstveni sindrom republika bivše SFR Jugoslavije – isključujući Sloveniju. U svih pet bivših republika, nakon raspada bivše države, ustanovljeno je da ni jedna vlast nije radila za dobrobit svojih građana – nego isključivo za sebe. Ustanovljen je još jedan zajednički segment; beskrajna gramzljivost političkog establishmenta.

KORUŠKA DO MORA
JÖRG HAIDER: „DANKE, NINO!“

Pri kraju moje jutarnje vježbe opet sam osjetio bol u lijevom kuku. I nakon pola godine ostali su tragovi onog udarca bejzbol palicom na opatijskom parkiralištu. Da udarac nije bio djelomično blokiran slomio bi mi kuk.

Zastao sam i zagledao se u crveni horizont. Za koji trenutak izronit će žuta, užarena lopta iz mora pokraj Trumbuje.
Lijepa zora bez oblaka često mi odnese koncentraciju i razigra misli. A, to nije dobro. Najvažnije je umiriti misli, ne razmišljati, to vrijedi i u vježbama i u borbi. Razmišljanje usporava pokret.
„Misli kao voda“ i „misli kao mjesec“ dvije su samurajske izreke. Teško ih je prevesti u pravom značenju, Prva govori o tome da misli moraju biti mirne kao voda, i da bačeni kamenčić u vodu ne smije uznemiriti površinu. Druga izreka uči da lice mora biti kao mjesec, uvijek isto, to jest da su misli stabilne. Kad to postignemo, spremni smo za borbu.
Sedam puta tjedno, rano jutrom provedem sat vremena u vježbi. Vježbam u dvorištu, rijetko u kući, samo kad pada kiša. Godinama radim isto, tisućama puta ponavljam iste udarce, blokade, stavove. Vježbe se odvijaju automatski i podsvijest vodi pokrete.
Današnja vježba nije bila dobra. Zbog ljepote izlaska sunca bilo mi je poremećeno stanje svijesti kojeg japanski borci nazivaju „va“. Spustio sam se u zazen[2] na kamene ploče, zatvorio oči i pomislio na krave s Trumbuje. Sve do jučer nisam znao na koji način prijeđu na taj nenaseljeni otočić. Susjed mi je rekao da ih vlasnik veže dugim konopcem za čamac. Vlasnik polako vesla, a krave plivaju za njim.

Nakon tuširanja hladnom vodom, slušao sam vijesti koelnskog Deutsche Welle na kratkom valu. Spomenuta je afera Hypo, odnosno refleksije iz prošlog desetljeća na Hrvatsku i posebice na Istru. No, te refleksije tretirane su minorno, jer je u Njemačkoj interes usmjeren na malverzacije njemačkih i austrijskih bankara u svezi Hypo

---

[2] Zazen – stav meditacije.

banke. Hrvatski segment spominje se samo usputno. Ostale vijesti nisu donosile ništa novo.

Pokušavam se vratiti u mislima desetljeće unatrag, na aferu Hypo. Lakše se vraćati u prošlost, tada još nismo znali što nas čeka, teže je misliti o budućnosti. Dani i mjeseci pred nama donose nemir - i strah... Hrvatska sutrašnjica više je nego crna, okupira i razdire misli, nema svjetlih tonova. Gori smo od Grčke nad kojom se svijet zgraža. Grci imaju veća primanja od nas po glavi stanovnika, to naši mediji ne spominju. Dakle za nas je Grčka – Amerika!
Grčka Vlada nešto radi za razliku od naše i traži tamo gdje može naći - u porezu tajkuna. Osnovan je odjel za borbu protiv financijskog kriminala SDOE. Čelnik tog odjela, Ioannis Kapeleris danas je najzaposleniji djelatnik Papandreouove administracije. Osoblje SDOE-a postalo je vrlo kreativno u otkrivanju prekršitelja. Policijskim helikopterima oni lete iznad bogatih atenskih predgrađa. Satelitske snimke Google Eartha služe im za lociranje vila, bazena i raznih nekretnina. Otkrili su da u predgrađima nema 324 bazena, nego 16.974. Porezni istražitelji tjedne provode na parkiralištima noćnih klubova, zapisujući registracijske brojeve luksuznih automobila. Oko 6000 vlasnika ima automobile vrijedne preko 100.000 eura, a prijavljuju prihod od 10.000 eura. Već u prvih šest mjeseci istražitelji su utjerali porezne prihode vrijedne 1,8 milijardaeura. Nedavno je osnovana i Grčka statistička agencija ELSTAT, pred kojom su također velike reforme.
Naša Porezna uprava (ravnatelj Ivica Mladineo) radi po receptu DORH-a, USKOK-a, sudova, policije, Šiminog Državnog ureda za reviziju... Neće protiv velikih!!!

Pred očima mi titraju slike ulica punih gnjevnih građana, razbijaju, idu na Markov trg... Danas su to samo vizije, a sutra... Možemo li to izbjeći? Teško!
U TV emisiji Nedjeljom u dva, gostovao je bogati tajkun Nadan Vidošević, član Bande lopovske. Kaže Vidošević između ostalog; nesposobna hrvatska Vlada, neuk,

neobrazovan hrvatski puk, hrvatski radnik nema radnih navika, uvijek živi na tuđ račun... Ima u tome istine!
Pametan je taj Nadan iako je ekonomski fakultet jedva završio s prosječnom ocjenom – jedva iznad 2. Nakrao se i napljačkao svog jadnog, neukog i priglupog puka. U Grčkoj bi naš Nadan slabo prošao!
Što očekivati?
Gledam u daljinu, počeo je vjetar, palme se njišu u mom dvorištu. Sređujem misli.

Dio afere Hypo koji se odnosi na nas, katastrofalan je upravo za Istru. Krenulo je polovicom devedesetih godina kad je plan Ivića Pašalića temeljen na uvlačenju banaka u igru, odobrio Franjo Tuđman. Hrvatskoj eliti pretvorbena pljačka, čini se, nije bila dovoljno učinkovita i brza, pa se tražio bolji model.
Afera Hypo sastoji se od mnoštva afera i najveća je pljačka prirodnih i inih resursa Istre. Započeta je u Istri i velikim dijelom realizirana je u Istri. Cilj je bio kao i uvijek u novoj Hrvatskoj – manipulacijama i prevarama opljačkati što više.

Nakon Pašalićevih pregovora s Hypo Alpe Adria Bank i s Jorgom Haiderom, uz posredovanje Waltera Wolfa, Ivana Jakovčića i Ive Sanadera, zacrtana je suradnja Istarske županije s Koruškom. To je bio preduvjet planiranog ulaska HAAB u Istru.
HAAB ulazi oštro i kupuje jeftino nekretnine i poljoprivredna zemljišta u Istri. U početku dolazi do konflikta s TDR (Tvornica duhana Rovinj), ali problem se rješava na najvišem nivou, kompromisom. Moćni, duhanski div povlači se uz obećanja budućih beneficija. Taj „bonus“ dobro je iskorišten. Nakon kupnje Jadranturista, TDR je bez lipe došao do 200 hektara rovinjske obale. Interesantan je model kojim je realizirana ova pljačka: Jadranturist d.o.o. tužio je Jadrantrgovinu d.o.o., a Jadrantrgovina digla je protutužbu protiv Jadranturista. Vlasnik je uvijek isti, a „benevolentni“ (čitaj; korumpirani) sud presudio je da svo zemljište pripada Jadranturistu, iako ranije nije pripadalo niti jednoj strani u

tom »sporu«. Ova primitivna, pa čak i priglupa manipulacija – mogla je proći samo u Crnoj Istri i samo uz zagrebački blagoslov.

Ivan Jakovčić i Stevo Žufić, oslobođeni konkurencije, nastavljaju po zacrtanom planu.
U dogovoru sa sivom eminencijom, Milanom Naperotićem, oni uspješno mijenjaju urbanističke planove, pretvaraju poljoprivredna zemljišta u građevinska, te za HAAB i za sebe ostvaruju (čitaj: pljačkaju!) golemu dobit. Treba napomenuti da su ovu prljavu rabotu izvodili vrlo diskretno, skriveno od javnosti.
Pored neurbaniziranog ili poljoprivrednog zemljišta, kupuju se i atraktivne lokacije u Istri, kao i vrijedni objekti.
Kasnije se priča širi izvan Istre. Hrvatski politički vrh vrti preko milijardu dolara isisanog hrvatskog novca. Putem parainvesticijskih fondova osmišljenih u HAAB, kapital se ubacuje u Hrvatsku, ali i u bivše SFRJ republike, Italiju, Švicarsku i Liechtenstein. Koordinatori su I. Pašalić, G. Striedinger i W. Kulterer.

U pogubnu Tuđmanovu ideju o 200 povlaštenih obitelji koje će vladati Hrvatskom, Pašalićev plan s HAAB-om izvrsno se uklopio. HAAB je postala servisni pogon tajkunske oligarhije. S tom bankom radila je kompletna hrvatska kriminalna mreža (Sanader, Bandić, Zagorec Čermak, Petrač, Jakovčić, Žufić, Linić, Barač, Horvatinčić, Štrok, Pavić, Pukanić, A. Nobilo i drugi). Uglavnom, svi oni dobili su kredite od HAAB za pomoć u realizaciji pranja novca.
Iako je temeljni pokretač svih krađa i pljački HDZ, činjenica je da su SDP i IDS u lopovskoj praksi uvijek bili pouzdani sateliti – a samo u teoriji, politička oporba. I u ovom „kriznom" vremenu, kad bi oporba mogla narušiti Vladu – Milanović jednostavno nestane sa scene, nema ga nigdje.

U Istri se u praktičnom smislu sve velike afere vežu s HAAB. Ključna imena su Milan Naperotić, Ivan Jakovčić, Stevo Žufić, … Ima još, ali ovi su bili glavni u vremenu najvećih

kriminalnih malverzacija. Između ostalog njihova je kapitalna uloga u pomoći Walteru Wolfu, odnosno HAAB pri kupnji Dragonere – Barbarige.
Afera Dragonera – Barbariga počinje obećanjem tadašnjem šefu Hypo banke Wolfgangu Kultereru, da će obala nasuprot Brionima, koja nije bila namijenjena za gradnju – biti prenamijenjena. To obećanje na kojem se temelji kompletna kriminalna konstrukcija ove afere, javno je potvrdio sam Kulterer.
Nepoznat je iznos koliko je to stajalo, ali je lako pretpostaviti tko je „Judine škude" gurnuo u svoj džep. Za taj konspirativni plan izdajničke rasprodaje istarske obale, s naše strane, znali su samo, Jakovčić, Žufić i par vijećnika općine Vodnjan.

2000. godine počinje konkretan posao bez rizika. 375.000 četvornih metara istarske obale, dijelom nacionalnog parka, netransparentnim je natječajem preneseno u vlasništvo do tada nepoznate firme za 5,12 eura po metru kvadratnom. Predivni, netaknuti priobalni prostor – dio „Nacionalnog parka Brioni i priobalje", bio je u vlasništvu općine Vodnjan. Transakciju je financirala Hypo Alpe Adria Bank. Firma je bila u vlasništvu Hypo Alpe Adria Bank, odvjetnika iz Klagenfurta, Gerharda Kuchera i Detleva Neudecka, člana nacionalnog vijeća, stručnjaka za financije FPÖ (Austrijska slobodarska stranka Jörga Haidera). Nekoliko mjeseci nakon toga slijedi prodaja dvostruko većeg područja po cijeni od 7,35 eura po metru kvadratnom. Kupac je bila druga firma, ali u vlasništvu istih subjekata: Hypo Alpe Adria Bank, odvjetničkog ureda iz Klagenfurta i bečkog vijećnika.

Više od milijun kvadratnih metara Dragonere i Barbarige nije više djevičanska istarska obala, ni dio nacionalnog parka – nego austrijska obala, u vlasništvu stranog kapitala (tvrtke AB Maris i Darija). Mogu činiti s tim morem, kamenom i borovima što hoće - graditi ili još bolje – dobro preprodati...

Neposredno nakon prodaje (čitaj; pljačke), po prije datom obećanju Wolfgangu Kultereru - slijedi izmjena i dopuna urbanističkog plana po brzom postupku. U ovom dijelu velike „zasluge“ ima Damir Kajin kojega nikako ne treba amnestirati ni izuzeti iz ove izdajničko-kriminalne afere. On je gurnuo na dnevni red (jer ta točka nije bila predviđena dnevnim redom) sjednice Skupštine Istarske županije 19. ožujka 2001. godine, prijedlog za promjenu namjene. Zaključeno je da treba zonu rekreacije pretvoriti u turističko, građevinsko zemljište Od Vlade RH zatraženo je da se skine zabrana, odnosno da se iz „Nacionalnog parka Brioni i PRIOBALJA“ - izbaci ono PRIOBALJE! Vlada je djelovala promptno i riječ „priobalje“ izbačena je. Taj zagrebački dio posla odradio je „umreženi“ ministar, Božo Kovačević.
S tim je Dragonera (priobalje) oslobođena zabrane koju je imala kao dio nacionalnog parka, pa je bilo moguće završiti lopovsko djelo.
Nema ni malo sumnje da je cijela ova manipulacija plaćena crnim eurima. Logično je da najodgovorniji - dobiju najviše. Sasvim je sigurno da je Damir Kajin dobro znao što čini. Kao predsjednik Skupštine Istarske županije bio je u spomenutom segmentu kriminalnog djela – najodgovorniji.

2001. godine, zona rekreacije postaje turističko, građevinsko zemljište. Cijena zemljišta preko noći vrtoglavo raste!
Hypo banka IDS-u međuvremenu daje 300.000 eura kredita za izbore 2000. godine.
Nitko ne pita kako će IDS, i od kuda vratiti 300.000 eura? Valjda, po uzoru na HDZ - „Zna se!“? To znači, pokrasti iz naših džepova.
Iznenađeni građani stavljeni su pred gotov čin. Oko 6000 postojećih apartmanskih ležaja s područja Barbarige, Dragonere i Peroja više nema pristup moru. Planovima se definiraju novi sadržaji koji onemogućavaju dosadašnju turističku djelatnost stanovništva (novo apartmansko naselje i marina u Barbarigi, te kompleks Dragonere).
Protesti! Skupljeno je 13.000 potpisa, traži se referendum o Barbarigi i Dragoneri. Banda lopovska šuti i radi po svom.

Sapunica se nastavlja. U lipnju 2003. godine, novi župan Ivan Jakovčić, čini nove ustupke banci pod kontrolom Jörga Haidera. Izmjenama i dopunama Prostornog plana bivše općine Pula dozvoljava izgradnju sportske luke u Dragoneri, sa 60 vezova za nautičare i dva priveza za izletničke brodove.
Svaki novi posao i trud treba se naplatiti. Novi župan se zaista trudio.
Može li gore?

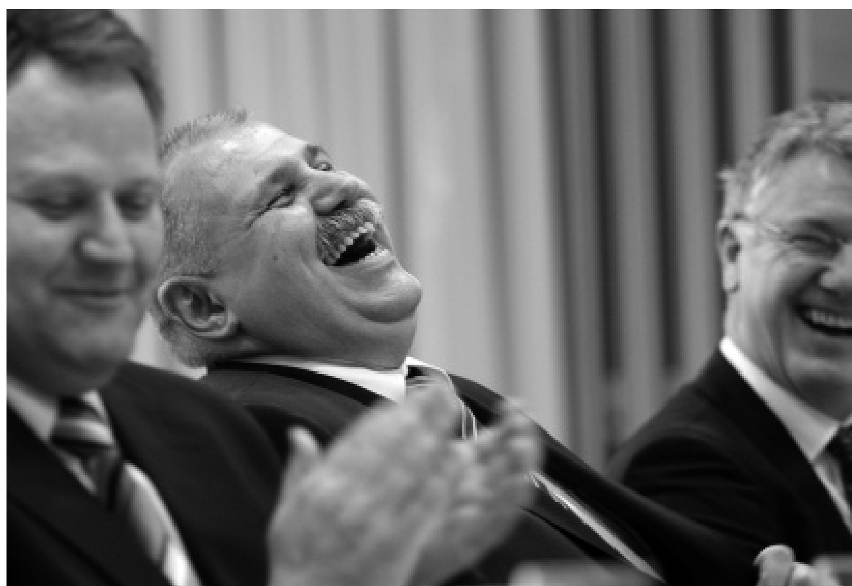
Što se događa s kontrolnim mehanizmima države? U svakoj uređenoj zemlji ovakva prozirna manipulacija izazvala bi kontrolu, istragu i sankcije. Iako su istarski lopovi radili diskretno, ova ružna priča procurila je u javnost. Bilo je medijskih vijesti, te dvije HTV emisije („Kontraplan“). Snimljen je i emitiran dokumentarni film, „SOS za Istru“.
Po oprobanom receptu, DORH je aferu Dragonera – Barbariga kvalificirao kao „nedodirljivu“, pa prave istrage i procesuiranja ovog nedvojbenog kriminala nije bilo. Slijedila je naknadna intervencija Državnog odvjetništva da se područje Barbarige i Dragonere ipak ne može prodati, jer pravo prvokupa ima Županija. Opet problem rješava Jakovčić i odbacuje prijedlog Županijskog državnog odvjetništva da se raskine sramotni ugovor.
Na kraju svih ovih operacija prodana je tvrtka Darija švicarskoj tvrtki Noxas za 53,4 milijuna eura. Nije poznato tko su pravi vlasnici te tvrtke ni ima li među njima naših lopova. Što vi mislite dragi čitatelji, ima li?
Na tome je stalo!

Prošlo je - punih deset godina. I ništa! Banda lopovska trlja ruke. Nema sumnje da će po pitanju DORH-a biti isto i idućih deset godina...

Naivna nada istarskih domoljuba pojavila se 2007. godine kada je Die Zeit objavio članak "Kupiti, prodati, nestati" uglednog njemačkog novinara Norberta Mappes-Niedieka, autora knjige "Balkanska mafija". U podnaslovu članka stoji –

"Kako je koruška banka Hypo Alpe Adria unovčila Brijunsku rivijeru – zajedno s hrvatskim zločincima". Niediek u tekstu opisuje jugoistočnu obalu Istre kao raj na zemlji.
Nakon tog članka, osvrte na tekst prenijela je i državna austrijska televizija, Nada da će priča stići do Bruxellesa i Strasbourga, odnosno da će možda internacionalizacija slučaja pokrenuti nekoga ili nešto – izjalovila se.
Od te 2007. prošle su tri godine. Vjerujem da ni oni najoptimističniji aktivisti više ne vjeruju da će se DORH ili USKOK pokrenuti.
Ni ja u to ne vjerujem, ali čvrsto vjerujem da će istarsko krilo Bande lopovske vratiti opljačkano. Mora! Svi kriminalni ugovori ništavni su. Svi ugovori u svezi kriminalne kupovine dragocjene istarske obale ništavni su. Afera Dragonera – Barbariga, kad-tad prestat će biti afera.

Kad - tad Banda lopovska, vratit će opljačkano.

ŠUKER NAM SE SMIJE.

Objavljen je nekakav registar branitelja na internetu. Zna se da je internet najveći neprijatelj diktatura i nedemokratskih sustava. Ali nije uvijek tako! Koji put vrhuški internet dobro dođe. I, eto, dogodilo se! Travanjski spin[3] o registru branitelja, Bandi lopovskoj pao je kao dobitak na lotu. Gurnuta su u stranu poskupljenja svega i svačega, stezanja remena, problemi koji se gomilaju, nova Šukerova milijardska zaduživanja koja ćemo otplaćivati mi, naša djeca, praprapraunuci i njihovi potomci. Na trenutak potisnute su ružne misli o skorom kraju, o uzavrelim ulicama...
Šuker nam se grohotom smije!

Počelo je suludo! Svi državni mehanizmi krenuli su u boj protiv unutarnjih neprijatelja. Spin desetljeća! Uhićenje Marka Rakara!
Tog Rakara trebalo je odmah spaliti na lomači na Trgu bana Jelačića. A prije toga razvlačiti ga na drvenom kotaču, mučiti ga sve dok ne prizna da je on taj internetski zli vukodlak! Bilo bi dovoljno da prizna, ne mora potpisati, uostalom nakon paklenih muka – ne bi ni mogao.
No, takva priča prebrzo bi završila, pa premijerka Jaca, Hrvatski sabor, svekolika hrvatska policija i ne znam tko sve – ne bi mogli dva tjedna izvoditi prozirnu farsu i praviti svoj puk budalama – da skrenu pozornost sa sumorne svakidašnjice.
Sve novine TV, radio postaje i portali udarno su izvješćivali o registru branitelja – o objavi registra kao o stravičnom kršenju svim mogućih zakona i ustava. Novine na prvim stranicama donose slike i „važne“ vijesti o registru, a tek na sedmoj ili dvanaestoj stranici o 320.000 nezaposlenih, o enormnim primanjima elite, o nedodirljivim: Kalmeti, barba Luki i ostaloj vrhuški koja se razbacuje kunama, eurima…

---

[3] Izraz «spin doctor» upotrijebio je Eric Athur Blair poznatiji kao George Orwell u svom romanu «1984.», označava manipulaciju, skretanje pozornosti na nešto drugo.

Premijerka Jadranka Kosor upozorava da najprije treba promijeniti zakonsku regulativu, pa tek onda objaviti registar, budući da je registar popis osobnih podataka, te bi svaki branitelj morao dati osobno odobrenje za njihovu objavu.
Apsurdno, glupo, pardon – lukavo!

Mladi Jastreb, heroj Branko Borković, posljednji zapovjednik obrane Vukovara traži objavu tog registra. To traže i svi pravi branitelji kao i dostupnost tog registra na internetskim stranicama.
Nakon toga se javljaju oni „pravi" iz Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti. Zoran Komar kaže da nije točno da objavu želi većina hrvatskih branitelja.

„*Upravo suprotno, velika većina braniteljskih udruga negativno se očitovala o mogućnosti javne objave registra hrvatskih branitelja, a takva praksa nepoznata je bilo gdje u svijetu*", izjavio je Komar – bez imalo stida.

U Vladi smatraju da nije pitanje objaviti ili ne registar branitelja, nego poštovati zakon ili ne. Tvrde da čak nekoliko zakona, pa i Ustav priječe objavu registra branitelja.
Kojeg li licemjerja. Ako priječe objavu registra branitelja, ti zakoni su lopovski kao što su lopovski i zakoni o pretvorbi, zakoni o golfu, o poljoprivrednom zemljištu i niz drugih zakona.
Davno ih je trebalo mijenjati, a trebalo je mijenjati i one koji su proizveli to zakonsko smeće.

Što je s udrugama branitelja? Eh, to je posebna priča! Udruge financira država, neke dobiju manje kuna, neke više! Zato moraju biti podobne, dobre i poslušne. Koja udruga je poslušnija, dobije više.
Lažni branitelji uvijek su bili skloniji sastančarenjima nego nekoj akciji. Mnogi od njih prigrabili su funkcije u udrugama i sada ih hvata panika od istine, od objavljivanja. Jasno je da nisu za objavu.

Predsjednik Udruge Hrvatskih dragovoljaca Tom Kačinari uklapa se u spomenutu shemu; ne podržava objavu registra, već smatra da one koji nisu bili branitelji treba prijaviti državnim institucijama.
Smiješno! Kome prijaviti? Znamo gdje završavaju slične prijave.
Opet je u ovoj dobro organiziranoj predstavi najbolju rolu odigrao Krunoslav Borovec, načelnik Ureda ravnatelja policije. S TV ekrana, svojom je pojavom, dubokim glasom i nastupom ulijevao strah i jezu u uplašeni puk. Činilo se da je svim bezobraznim hakerima-zločincima odzvonilo. A, ni TV gledateljima koji imaju PC ili laptop nije bilo svejedno. Može im u mrkloj noći, netko u plavoj odori pokucati na vrata - uzeti laptop, PC, možda privesti... Nikad se ne zna odakle dolazi opasnost…
Glumački nadareni Borovec je 2009. proglašen komunikatorom godine.

O registru branitelja javno sam rekao sljedeće:

Zagreb, 8. siječnja 2009. godine, 18 sati.
HRT, emisija „Dossier.hr", voditeljica Ana Jelinić.

U emisiji su prikazana dva priloga.
U prvom prilogu prikazani su segmenti iz vremena Domovinskog rata, te dilema o objavljivanju registra branitelja. Evidentirano je 500.000 hrvatskih branitelja, jer su status branitelja dobili mnogi koji s ratom nisu imali nikakve veze.
Dragovoljci i branitelji na bojišnicama ulagali su najvrjednije što su imali, a to su vlastiti životi. Nepobitna činjenica je da su obranili i stvorili Hrvatsku. Oni traže objavljivanje registra, jer smatraju da ima mnogo lažnih branitelja; ministara, dužnosnika, kancelarijskih službenika, tajnica, čistačica i drugih. Međutim, objavljivanje registra branitelja sustavno se izbjegava. Nema sumnje da lažni branitelji zagovaraju neobjavljivanje registra branitelja, jer jedino oni imaju razlog

za to. S obzirom na to da tih lažnih branitelja ima po nekim procjenama više nego pravih, registar se ne objavljuje.

Voditeljica:
U našoj emisiji pozdravljam gosta, gospodina Sašu Radovića. Dobro došli.

S. R.:
Hvala.

Voditeljica:
Vi ste dragovoljac Domovinskog rata. Bili ste glavni instruktor borbenih vještina Specijalnih postrojbi Glavnog stožera HV i časnik SIS-a. Napisali ste i izdali 19 knjiga. Evo, posljednja je pod naslovom „Tko je jamio, jamio!" E, pa sad po toj; tko je jamio, jamio - mislite li da bi se trebalo postupati i po pitanju registra branitelja ili bi napokon trebalo izreći istinu i utvrditi koji je to konačan i istinit broj hrvatskih branitelja?

S. R.:
Ja u svojoj knjizi spominjem brojku od 200.000 do najviše 220.000 branitelja i mislim da je to tako. Moja iskustva i moja istraživanja, te mnogobrojni kontakti s dragovoljcima i braniteljima, pa i dokumenti govore tako. Neobjavljivanje tog registra zapravo je manipulacija. Da smo imali 500.000 branitelja mi bi osvojili Beograd, vjerojatno i Niš, bilo bi to sasvim drukčije. 500.000 branitelja znači da je u toj brojci preko polovice lažnih branitelja. Vrlo je lako doći do prave liste branitelja. Objavom svih 500.000 po imenu i prezimenu, pa gdje je tko i kako služio, odmah bi se otkrilo tko je bio, a tko nije bio branitelj. Jer, svi oni koji su spavali u nekoj spavaonici vojarne ili u šatoru ili na goloj zemlji, znali su onog suborca pokraj sebe. Zna se dobro, je li neki Ivan Ivanović bio tu i tu ili nije bio. Objavom registra branitelja vrlo lako bi bilo doći do pravog broja branitelja.

Voditeljica:

Gospodine Radović, kome mislite da ne odgovara objavljivanje registra branitelja? Naime, svi pokušaji da se registar objavi naišli su na mnoge žestoke polemike i otpore. Čuli smo iz Ministarstva da se navodno većina braniteljskih udruga tome protivi.

S. R.:
Mislim da to nije točno, uvjeren sam da se ni jedan pravi branitelj ne protivi, tome. Neobjavljivanje registra je, kao što sam rekao, čista manipulacija. Tih napuhanih i lažnih 300.000 branitelja zapravo su poslušno glasačko tijelo. To je jedan od razloga. Drugi razlog je namjera da se razvodni, da tako kažem, braniteljska vrijednost. Tako napuhana brojka je nešto, jednostavno rečeno – lažno!.....

Jedini konkretan, ali i smiješan podatak u ovoj sramotnoj papazjaniji o registru je: U posljednjih 11 godina, od siječnja **1999. do kraja 2009.** broj branitelja na popisima Ministarstava obrane i unutarnjih poslova povećan za **115.365**, te s 386.301 sada broji **501.666 branitelja!**
Kod nas posljednjih 11 godina nije bilo rata, ali ratova ima svugdje po svijetu: u Africi, Aziji, Južnoj Americi... Valjda je tih novih **115.365** hrvatskih branitelja ratovalo tamo negdje daleko – kod nas, nije!

Lažnih branitelja ima 300.000 što znači da ih je više od nas, pa ih i u udrugama ima više od nas. Uvijek nas mogu preglasati, uvijek su bili lukaviji i pokvareniji od nas. Umjesto kiše, blata, krvi, ranjavanja, smrti… odabrali su toplu sobu i meki ležaj daleko od bojišta. Oni su prigrabili najviše privilegija, visokih činova, odlikovanja, zasluga… Neki primjeri su apsurdni, na primjer; general, pod navodnim znacima „general" Vladimir Zagorec, najodlikovaniji je general iako nije bio ni jednog dana na bojišnici. Hloverka Srzić Novak s TV koju neki zovu Zloverka, dobila je čin bojnika Hrvatske vojske. Primjera ima na tisuće. To je sramota, ne samo za mene nego i za svih 200.000 branitelja.

Priča o registru vrlo je jednostavna. Treba samo upitati: „Stidiš li se javno priznati da si časno branio svoju domovinu?“
Ne vjerujem da se i jedan pravi branitelj stidi. Stide se samo oni drugi.
Nakon dva tjedna spin se ispuhao. Moraju izmisliti nešto drugo. Bandi lopovskoj ponestaje daha, preživljavaju, kupuju vrijeme svim i svačim. Djelić vremena kupili su i spinom; „Objaviti registar branitelja ili ne objaviti?“.

Usput se Jadranka Kosor proslavila izjavom:„Prihvatljiva je svaka dobronamjerna kritika i od oporbe i od stranaka. Naša su vrata uvijek otvorena. No, za nas nije prihvatljiva nepodnošljiva lakoća kritiziranja“. Govori Jaca u množini, „Mi“ kao kraljica, carica... Ona ne može prihvatiti „nepodnošljivu lakoća kritiziranja“. Smiješno, iritantno...

Podsjeća li vas to na Ivu Sanadera? Vidjela žaba da se konj potkiva, pa i ona digla nogu.

SEUSOVO BLAGO

Nedjelja je, topao dan, sunčan, radni se narod odmara. Kao što reče naš bogati tajkun Vidošević, nemamo radne navike, pa se volimo odmarati. I dok mi ne radimo, Vlada radi, radi... Jadranka Kosor zabranila je ljetni odmor svojim suradnicima. Doduše i prošle godine je također zabranila – pa su svi zajedno otišli na more! Ove godine Jaca „radi“ na Brionima u Titovoj vili „Jadranka“.

Idem po Kristijana, obećao je da će mi pokazati točne granice zahvata Dragonere – Barbarige.
Čekao me je ispred svog stana i jedva smjestio svojih 118 kilograma u moj dvosjed.
- Kupi neki normalan auto – kaže on.
- Vozim ovo već 12 godina. S obzirom na našu svjetlu budućnost, vozit ću još 12.
- Ti gledaš na sve crno - kaže Kristijan.
- Ha, učini nešto da ne gledam tako. Tvoji prijatelji puni su kao brodovi. Neka daju nešto. Mene bi jedan, jedini milijunčić razveselio - odgovorio sam sa smiješkom.
- Opet pretjeruješ. Kažem ti da je sve čisto. Ma, nema tu ničega. Ono društvo priča bajke; Radnić, Langer, Popović, Poropat…
- Nemoj, znaš da imam PTSP, uzbudim se, dođe mi... – rekao sam i prekinuo rečenicu.
- Stvarno, ideš li na terapiju? – upita Kristijan ozbiljno.
- Ne idem. Tu nema lijeka, ali suzdržavam se, često mi dođe... - napravio sam stanku i dodao. - Neki dan odnio sam ratnu papovku, revolvere i pištolje na policiju. Vratio sam oružni list. Bolje je tako, u posljednje vrijeme često razmišljam, dođe mi...
- I sada nemaš nikakvo oružje? – upita Kristijan.
- Odgovorit ću ti kodeksom samuraja: *Nemam oružje. Moji udovi i moja spremnost, moje je oružje.*
- Samuraji su izumrli – kaže on.
- Nisu! – odgovorio sam.

Prolazimo kroz Peroj. Periferni dio naselja novijeg je datuma, veći dio objekata ima moderne termo fasade obojene u žuto,

narančastim tonovima. Centar je zbijen, uskom zavojitom uličicom kružimo oko crkve i izlazimo na ravni potez ceste prema Barbarigi. Sunce udara u oči, ne vidim dobro. Stišćem kapke, u daljini mi se čini da vidim neke komplekse. Čudne, maglene vizije! Možda je to Kempinski hotel Porto Mariccio?
Na tom potezu između Peroja i Barbarige trebao bi se nalaziti resort o kojem se govorilo i pisalo. Sadržaj je; hotel s 5 zvjezdica, 250 soba i apartmana, rezidencijalno naselje, 300 apartmana, 90 vila, golf igralište i golf akademija, wellness centar od 3000 m2, marina s 350 vezova. Visoki, najviši turizam. Stotine zaposlenih stanovnika Vodnjanštine…
Koliko se sjećam projektanti su bili Wimberly, Allison, Tong & Goo (WAT&G) i Jack Nicklaus (golf). Investitor je tvrtka AB Maris Tours.
Sjećate se, AB Maris je jedna od onih firmi koja je kupila zemlju za 5,12 eura po metru kvadratnom od općine Vodnjan.
AB Maris Tours figurira kao porečka firma, sjedište je u Vodnjanu, u ulici Trgovačkoj broj 19, ali u vlasništvu je austrijske grupe registrirane u Liechstensteinu. To vrijedi i za firmu Darija d.o.o., ista adresa, isti ljudi, ista priča. Hm, nerazumljivo, zar ne?

- Kristijane, čija je firma AB Maris? – pitam.
- Ne znam. Mislim da je iz Poreča – odgovori on neuvjerljivo.
- Nije, vlasnici su Austrijanci, ovo što vidiš pred nama više nije Istra nego Austrija. Morat ćemo nositi putovnice ako želimo ući u ovaj austrijski resort.
- Opet izbija tvoje nepovjerenje – kaže Kristijan.
- Ma, čovječe, znaš li tko stoji iza svega toga? Tko je kreditor? Ovu priču vrijednu 210 milijuna eura kreditirala je Hypo Alpe Adria Bank. Ta banka godinama je subjekt kriminalnih struktura.
- Kako to misliš, kreditirala? Pa, sve je stalo. Izgrađena je samo cesta od Batvači do Dragonere i ništa više – iznenađeno kaže Kristijan.
- Kako stalo, pa taj super luksuzni resort trebao je biti gotov još 2008. godine? Ovo je 2010. – kažem ja s osmijehom.

Trepćem, spuštam klapnu na šoferšajbi. Sunce više ne smeta, bolje vidim, nema više vizije. Kristijan ima pravo, pred nama nema nikakvih građevina.
S lijeve strane ceste prema moru, iza zelene žičane ograde nalazi se božanstveni, netaknuti prostor prošaran borovima. Dragonera! Moja zemlja koja više nije moja zemlja.

- Piši o tome! O tome kako je sve stalo. To je HDZ-ovska mućka. Girardica i Biškupić stavili su „veto“ na 32 od 70 hektara površine, na kojoj su planirani golf tereni – reče Kristijan i nastavi. – Navodno, neke iskopine, par starih zidova.
- Pa, nisu baš samo zidovi... Ovdje je pronađeno i ono famozno Seusovo blago – rekao sam polako i dodao. – A, zar kriminalna, izdajnička prodaja istarske obale strancima nije mućka?
Zanemario je moje pitanje.
Vozimo se dalje. U sredini ovog jedinstvenog kompleksa prirodne ljepote od sedamdesetak hektara nalazi se rampa i pješčani put do mora. Zaustavljam pokraj ceste. Kristijan ostaje u automobilu.
Rampa je zaključana, provlačim se u zabranjenu zonu. Na blagoj padini raste trava i poljsko cvijeće. Morsku obalu štiti tampon borova. Vjetrovito je, valovi se razbijaju o nisku kamenu obalu. Brioni su blizu, nasuprot mjesta na kojem stojim. Da sam u vrijeme druga Tita preplivao na onu stranu, njegova garda otjerala bi me natrag na ovu obalu. A uskoro će me i s ove obale otjerati austrijski zaštitari.

- Zbog zabrane konzervatora, iz projekta nedavno se povukao lanac Kempinski s kojim je prije dvije godine bio potpisan ugovor o upravljanju kad resort bude u funkciji – prekine stanku Kristijan i doda. - To je trebalo garantirati vrhunsku kvalitetu.
- Znam da se Kempinski povukao. Nastala je prava konsternacija. Vlasnici projekta i zemljišta odlučili su sve prodati. Pretpostavljam da će cijena biti nešto veća od onih

jadnih 5,12 eura po metru kvadratnom – rekao sam sa smiješkom.
- Baš si kurva – reče Kristijan i doda. – Glumiš da nisi informiran.
- Znam i to da je kupaca bilo, među njima je i fond Jupiter Adria. Taj Jupiter u Istri ima brojne izgrađene objekte i komplekse u gradnji, ruralne vile, tri golf terena i velike planove za širenje.
- To je neka britanska firma – reče Kristijan.
- Nije firma nego fond. Vrlo mi je sumnjivo vlasništvo, mislim da Jupiter Adria od onog, „britansko“ nema ni „b“. Mislim da je naša Banda lopovska vlasnik tog fonda.
- Opet fantaziraš!
- Možda! To što je teško naći trag vlasništva miriše mi na uhodanu istarsko, zagrebačku lopovsku mrežu.– rekao sam i dodao. – Istra je za Bandu lopovsku utočište opljačkanog kapitala.
- Možda, ali vjeruj mi, svi veliki igrači izvan su IDS-a – kaže on.
- Čini mi se, dragi moj prijatelju, da su se s Dragonerom i Barbarigom poigrale neke više sile. Možda je Bog tako htio, možda sudbina, ili se možda, kako ateisti kažu – samo slučajem nije dogodila betonizacija ove prekrasne obale. Nije važno, jesu li arheološke iskopine razlog tomu, HDZ-ov jal što se nisu dovoljno ogrebli u ovom poslu, ili teški problemi u Hypo Alpe Adria Bank. Važno je da su lopovi odustali.
- Šteta. To je koristan projekt. Naši ljudi bi se zapošljavali – brani se Kristijan.
- Pogledaj španjolsku Mallorku. Sva je u betonu i sva je rasprodana. Do 2004. godine u Palma de Mallorci bilo je osam gradonačelnika Nijemaca. Osamdeset posto nekretnina vlasništvo je Nijemaca, i centralna vlast je njemačka.
Opet nije odgovorio.

Stižemo do Barbarige. Naziv Barbariga potječe od imena obitelji Barbarigo iz Venecije koja je dala dva dužda,

kardinale i deset pokrajinskih upravitelja. Zbog brojnih antičkih nalaza iz rimskog doba pronađenih na području stancije, Barbariga je poznata kao arheološki bogato područje.
Kao i u Peroju, i ovdje je predgrađe naselja veće od stare jezgre, zapravo mnogo veće, to je veliko apartmansko naselje sa svim pratećim turističkim atributima. Na samom ulazu dočekuje nas golemo brdo šljunka s gromadama kamena. To široko i visoko, nezgrapno brdo zaklanja vidik na more. Brojne prijave i žalbe građevinska inspekcija ignorira. Arhitekt sam po struci, radio sam i na gradilištima, ali ni približno ne mogu procijeniti kolika je to količina. Tu su tone i tone, kubici i kubici šljunka koji su dovezeni prije nekoliko godina za gradnju resorta. Sada čekaju bolje dane.

- Ne znam tko se od nas dvojice pravi neinformiran i lud. Ali, kad već otvoreno razgovaramo, znaš li da su zbog kreditiranja AB Maris i Darije, Guenter Striedinger i Wolfgang Kulterer pod istragom austrijskih pravosudnih organa? – upitao sam.
- Pa, čuo sam nešto o tome – rezervirano odgovori Kristijan.
Nastavio sam.
- Preko AB Marisa i Darije, prividnim istarskim projektima izvučeno je preko 80 milijuna eura Hypo Grupe. Siguran sam da je dobar broj tih milijuna nestao negdje u blizini, u Puli i nešto dalje, u Zagrebu…
- Afera Hypo isključivo je austrijski problem. Hrvatska se u izvješćima spominje samo periferno – nastavlja on obranu.
- Ma nemoj! Istarsko - zagrebačka mreža čvrsto je ispletena rekao sam i dodao. – Dobro se čuva tajna imena pravih vlasnika AB Marisa i Darije.

GOLEMA BRDA ŠLJUNKA ZAKLANJAJU VIDIK NA MORE.

Gerhard Kucher zastupao je međunarodne investitore u 50% vlasništva ovih tvrtki. Javna je tajna da tih 50% vlasništva AB Marisa i Darije, dobrim dijelom ili u potpunosti, drži naša Banda lopovska. Spominju se imena Sanader, Jakovčić...
Pouzdanih dokaza o vlasništvu AB Marisa i Darije nema! Zna se samo za Ratka Kneževića. On je 27. kolovoza 2008. godine u ime svoje tvrtke RMK Partners Inc. stekao vlasništvo nad značajnim udjelom u tzv. istarskim projektima Hypo Alpe Adria Banke, odnosno u projektima AB Maris i Darija.

- To su pretpostavke onih s kojima se družiš – reče on nakon stanke.
- Ne možeš zamisliti koliko informacija dobivam od ljudi koje ni ne poznajem.
- I od službi… - primijeti zlobno Kristijan.
- Pa, što… I u službama ima poštenih ljudi. Moraju preživljavati, ali to ne znači da podržavaju umreženu hrvatsku mafiju – odgovorio sam i nastavio. – Više se naših imena spominje nego austrijskih. Sjeti se da je bivši istarski župan Stevo Žufić, bio prvi direktor AB Marisa. Sramota! Ta Banda lopovska zaista nema mjeru, nema čak ni pristojnosti. Voditeljica Hypo banke za Istru bila je Radojka Olić, savjetnik kontroverzni i bogati Milan Naperotić. A, kad je u pitanju Hypo banka, tu je i Ivić Pašalić. Njegovi crni milijuni već su odavno ukopani u Istri. Duboko ukorijenjen u cijeli projekt je i najveći od najvećih, Ivo Sanader. To znači da su se zavrtjeli milijuni smirili na tajnim računima.

Zaustavljamo se ispred kafića na kraju onog šljunčanog brda. Pijemo točeno pivo. Kristijan priča, spominje mnoga imena istarske politike; Vidulin, Ostojić, Veljović, Barišić, Cuccurin, Delbianco, Ježić… U IDS-u, kaže on, nema bogatih, ako su se neki i okoristili, to je malo…
Prekinuo sam njegov monolog.
- Aktualni načelnik Općine Vodnjana, Klaudio Vitasović također se koprca u mreži. On tvrdoglavo odbija zatražiti

poništenje ugovora „jer još nije dokazano da su štetni". A, umjesto 200 eura po kvadratnom metru Općina Vodnjan dobila je prosječno 6,5 eura. To je 30 puta manje.
- Ne vrijedi ta zemlja 200 eura po kvadratu.
- Ma, nemoj. Nisam htio ulaziti u detalje, ali povukao si me za jezik – odgovorio sam i nastavio. - Hypo Alpe-Adria Bank iz Klagenfurta, većinski vlasnik tvrtke Darija, 2005. godine godine kupila je nekoliko parcela koje su do tada smetale prostornoplanskom objedinjavanju projekta. Kupljeno je desetak tisuća četvornih metara zemljišta od privatnih osoba po 200 eura.
- Znaš više od mene – kaže on rezignirano.

Krećemo prema starom dijelu Barbarige. Kristijan gleda ravno ispred sebe. Možda sam ga uvrijedio, a to ne želim. Znam da ima mnoštvo problema, vodi malu firmu u propadanju, nemaju za plaću… Bio je u vrhu IDS-a devedesetih, danas mu je rejting u stranci nizak. Nije krao, a mogao je kao i ostali...
Žao mi je što drukčije razmišljamo. Da nije tih prokletih brojki, znamenaka, cifara, svota, suma... načas bih pomislio da pretjerujem, da nisam u pravu. Ali, tu je matematika, zapravo ne radi se o matematici, nego o jednostavnim računskim operacijama, zbrajanju, oduzimanju, o tablici množenja iz osnovne škole.
Ako isključimo ostale milijunske potencijalne dobiti cijelog projekta i računamo samo golu prodaju zemlje, račun je jednostavan. Upotrijebit ćemo samo dvije računske radnje; množenje i oduzimanje:
6,5 eura (plaćeno prosječno po m2) x 1.000.000 (m2) = 6,500.000 eura
Nakon unaprijed obećane i izvršene promjene urbanističkih elemenata:
200 eura (vrijednost po m2) x 1.000.000 (m2) = 200.000.000 eura
200.000.000 eura – 6,500.000 eura = 193,500.000 eura
Ne znam što o toj računici misli načelnik Vitasović, ali brojke kažu da je općina Vodnjan oštećena za 193,500.000 eura

(slovima: stodevedesetpet milijuna eura). Dakle, Vitasović je: ili subjektivan, ili ne zna tablicu množenja.

Možemo biti objektivni, subjektivni, pametni ili glupi, ali brojke su – istina.

- Valjda se Vitasović nada da će dobiti kakvo austrijsko odlikovanje kao što je dobio Jakovčić – rekao sam nakon duge stanke.

- Znao sam da ćeš spomenuti to odlikovanje.

- To je odlikovanje za izdaju, za poklon dijela istarske obale Austriji.

- Nino ti je trn u oku – odgovori on.

- Nije! Ali, začetnik ovog kriminalnog projekta je župan Jakovčić, obožavatelj Sanadera. Donedavno mu se divio. Sada se valjda divi Putinu. Tako kažu grafiti na pulskim zidovima.

Ulazimo u jezgru Barbarige. Ima svega nekoliko starih objekata. Kraj je ceste, okrećem automobil i spuštamo se prema plaži. Asfalt prestaje, na početku pošljunčenog puta s desne strane stoji plava tabla:

Obavještavaju se građani da mogu bez zabrane pristupiti plaži, odnosno nesmetano se kupati u moru.

Na dnu ploče piše: *AB Maris d.o.o.*

Bezobrazno, tragično, smiješno, nažalost istinito! Novac je moć, nije važno je li to pošteno zarađen novac – ili crni kapital. AB Maris d.o.o. obavještava nas da nam svojom dobrotom omogućava do daljnjega pristup moru bez ikakve zabrane, Do daljnjega! Sljedeći korak je kućica i stražar u njoj. I nema više prilaza moru za 6000 gostiju iz postojećih apartmana Barbarige.

- Da podvučemo crtu i završimo s Dragonerom i Barbarigom – rekao sam i glasnije dodao. - Slučajno se dogodilo da su veliki planovi stali. Izdajnička ekipa koja se debelo ogrebla na prodaji istarske zemlje, više neće dobiti ništa od onih planiranih 210 milijuna eura završne investicije. A, ova lijepa obala opet će biti Istra kad proglasimo ništavnim sve

kriminalne ugovore koje su HDZ-ovi, IDS-ovi i ostali lopovi potpisali.
- Ipak će se izgraditi. Nadam se! – reče prkosno Kristijan i upita. – Čuo si za Končara, zar ne?
- Jesam! - odgovaram.

U ovu mutnu igru iznenada ulazi Danko Končar. Putem svoje tvrtke Kermas Limited preuzima projekte Dragonera i Porto Mariccio. Dosadašnjim vlasnicima (Hypo Alpe Adria Bank International, Noxas Holding AG i Mikos AG Švicarska) isplaćeni su udjeli u hrvatskim tvrtkama AB Maris d.o.o. i Darija d.o.o. inače vlasnicima zemljišta u projektima Porto Mariccio i Dragonera). Isplaćeno je 33 milijuna eura, te je osim toga u potpunosti isplaćen kredit koji je Hypo banka dala hrvatskim tvrtkama u iznosu od cca. 51 milijun eura.
Ivana Nobilo Cetinski, zadužena za odnose s javnošću Končarove tvrtke Kermas izjavila je da procjena investicije projekata Dragonera i Porto Mariccio iznosi preko pola milijarde eura.
U javnost su lansirane vijesti da *„se ovim Končarovim potezom, s obzirom na poslovičnu učinkovitost ovdašnjih 'institucija sustava', zatvara jedna od epizoda u seriji pranja novca u Istri, započeta davne 2000. godine“… te „ukoliko 'institucije' ništa ne poduzmu, Končar spašava osobe uključene u cijeli 'deal', a javnosti preostaje da i dalje nagađa koje su to osobe“..*
Takva apsurdna razmišljanja moguća su samo u Hrvatskoj. Javnost se boji svojim lopovskim liderima reći da tako ne ide.
U aferi Dragonera – Barbariga bilo je toliko prevare, kriminala, korupcije i krađe – da je to nemoguće baciti pod tepih, ne može se zatvoriti ništa drugo osim sudionika ove pljačke. Krivci moraju odgovarati kad-tad!
Spomenuto je već da je više od 80 milijuna eura Hypo grupe otišlo na netransparentne kredite, na prividne investitorske projekte i otkupe vlasničkih udjela. Nestalo je više od 30 milijuna eura izvučenih iz AB Marisa d.o.o. i Darije d.o.o. Pokradeno je preko milijun kvadratnih metara djevičanske istarske obale.

„Jedan dio tih sredstava bunkeriran je u Liechtensteinu, jedan dio je otišao na Balkan“, rekao je voditelj odvjetničkog tima Guido Held i dodao da iza svega „uvijek stoji istih deset do dvanaest osoba koje su bile aktivne u vanjskoj mreži oko banke.“

Po objavama u medijima, Končar je osim ovog projekta, u Istri kupio zemljišta u vrijednosti od 100-tinjak milijuna eura, na kojima će razvijati elitni turizam.

Prije kapitalne kupovine Dragonere – Barbarige osigurana je i lokalna medijska podrška. Končar je kupio 33% Glasa Istre d.o.o. od malih udjeličara. To nije vlasnički upisano, a tvrtka započinje stečajni postupak.

Kao i u svim tamnim zbivanjima na našem „Crnom“ poluotoku, i u slučaju Glasa Istre, na sastanku Končara i Alberta Faggiana - kao posrednik pojavljuje župan Ivan Jakovčić.

Na kraju ove ružne priče za zapadne strane Crne Istre, ostaje pitanje: Koliko je rizičan ovaj milijunski posao s kriminalnim pozadinom.

Svaki strani pravnik zaključit će bez oklijevanja da su svi ugovori u aferi Dragonera i Barbariga kriminalni i ništavni. Nema sumnje da se u Hrvatskoj mora dogoditi čišćenje kao što se dogodilo u Italiji akcijom „Mani pulite“ (čiste ruke). Doći će neki novi, pošteni ljudi. Nakon strukturnih promjena i uspostave pravne države Hrvatske – sasvim je sigurno da će se Zakon o oduzimanju nezakonito stečene imovine – provoditi.

Ukoliko se resort i izgradi, vlasnici više neće biti ni austrijski manipulanti, ni prikrivena Banda lopovska, ni Danko Končar, nego opet općina Vodnjan.

Iz gornjeg slijedi da ovom kupnjom kompletnog projekta Dragonera – Barbariga, čak i nakon eventualne realizacije, mračna saga duga punih deset godina - neće završiti.

- I, što kažeš na kraju? – prekine dugu stanku Kristijan.

- Danko Končar može kupnjom evidentno mutnog vlasništva, biti teško prevaren – odgovorio sam.

Vraćamo se u Pulu. Šutimo.

ČERMAKOV DVORAC KLOKOVEC: ZIDOVI POPRSKANI KRVLJU HRVATSKIH BRANITELJA

METAK U ČELO

Čujem brujanje poštanskog Tomosa. Prilazim vratima dvorišta. Mladi poštar pruža plavi omot i kemijsku olovku. Kaže da treba potpisati povratnicu.
Razgovaramo kratko. Uvijek izmijenimo nekoliko rečenica o motociklima. On ima apriliu shiver 750. Voli motocikle, i ja volim motocikle.
Smještam se u meki jastuk vrtne ljuljačke i derem plavu omotnicu.
Nije poziv na sud, nije ni neko rješenje, nego dopis, obavijest. Podižem obrve u čuđenju; zašto za običan dopis treba potpis i povratnica? Čitam.

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

„OGRANIČENO“

Broj: K-DO-8007/10
Zagreb 04.siječnja 2010.
KK/KK

ŽUPANIJSKOM DRŽAVNOM ODVJETNIŠTVU U ZAGREBU

Ovo državno odvjetništvo je 04. siječnja 2010. zaprimilo spis predmeta Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, poslovni broj K-242/09, kojem priležи kaznena prijava Saše Radovića protiv Ivana Čermaka, zbog kaznenog djela podrivanja vojne i obrambene moći države iz članka 150. Kaznenog zakona.
U privitku vam, na temelju članka 173. stavka 3. Zakona o kaznenom postupku dostavljamo na postupanje cjelokupan spis predmeta Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, poslovni broj K-242/09.

OPĆINSKA DRŽAVNA DOVJETNICA
Željka Pokupec

Nevjerojatno! Zar je moguće da se nešto događa u usnulim strukturama našeg pravosuđa? Po ovom dopisu dade se naslutiti da će možda po pitanju moje protutužbe netko, nešto poduzeti. Možda Županijsko državno odvjetništvo???
To bi bio presedan, ni jedna, jedina protutužba, tužba ili prijava za ratni zločin profiterstva kojim se podrivala vojna i obrambena moć države – u Hrvatskoj nije prihvaćena ni procesuirana.
Politička elita dobro je programirala zaštitne mehanizme. Već je spomenuto da građanin ne može pitati lopove, na primjer; „Odakle ti milijuni?“, niti ih išta može ili smije pitati. Najbolji potez u toj igri s naivnim i neukim pukom, propis je da ni jedan građanin Hrvatske ne može direktno ni optužiti povlaštenu elitu za neko kazneno djelo. Građanin nema pravo zastupati javni interes, nego mora prijaviti ili tužiti posredno, putem Državnog odvjetništva. No, te posredne prijave ili optužbe redovito rezultiraju odbacivanjem ili odgovorom da će se „predmet razmotriti“. Slijedi dugogodišnja tišina, bez obzira šalju li se požurnice ili ne.
Zbog toga mi se primljeni dopis učinio nevjerojatnim.

Ja tražim da Naslovni sud Ivana Čermaka proglasi krivim **zbog kaznenog djela podrivanja vojne i obrambene moći države Hrvatske** i izrekne mu presudu po članku 150. KZ-a, (kazna zatvorom, najmanje 5 godina), te da Naslovni sud po izrečenoj presudi inicira postupak **oduzimanja nezakonito stečene imovine Ivana Čermaka,** koja se treba vratiti Republici Hrvatskoj.
Imam žive svjedoke i neoborive dokaze.

Dakle, ovako: U svojoj knjizi „Tko je jamio, jamio!“ i u TV emisiji Dossier.hr spomenuo sam sljedeće – (citiram):

...slučaj prodaje hrvatske nafte Bosni i Hercegovini iz 1993. godine. Zarada je bila izvrsna, od milijuna njemačkih maraka, čak do pet milijuna – dnevno. Srpski tenkovi oskudijevali su gorivom, pa su ga kupovali u B i H., što je

značilo da su ti tenkovi napunjeni hrvatskom naftom – ubijali hrvatske branitelje.
Iz SAO Krajine isplaćeno je preko 70 milijuna dolara za hrvatsku naftu. Ni malo naivna hrvatska vrhuška vrlo dobro je znala kuda ide naša nafta, no važnija je bila dobra zarada od učinaka razornih srpskih granata. Od tog najprljavijeg i najpodlijeg posla mnogima su se napunili džepovi i u B i H (J. Prlić i ostali) i u Hrvatskoj. (Čermak i ostali).

Žalosno, zapravo tragično je sljedeće:

Upitao sam Josipa Manolića; što je kao drugi čovjek u državi učinio po pitanju krijumčarenja nafte u Bosnu i Hercegovinu u vrijeme Domovinskog rata? Bivši premijer odgovorio je bez grižnje savjesti i bilo kakvog kajanja: „Postupak protiv Čermaka započet je, ali je Tuđman izričito naredio da se postupak obustavi“.
Hrvatska vlast je zbog osobnog bogaćenja, živote svojih vlastitih branitelja koji su ih branili - prodavala „za šaku škuda“.
Naglasio sam da je ovo jedinstven zločin u povijesti ratovanja...

Nakon ovog teksta i izjave u Dossieru.hr, Ivan Čermak, putem odvjetnika Čede Prodanovića, tužio me je Općinskom građanskom sudu za nanošenje duševne boli (traži odštetu od 70.000 kuna) i Općinskom kaznenom sudu za klevetu.

Tužio i gadno se prevario!

Prvo ročište na Općinskom građanskom sudu, sudac Goran Goluža vodio je vrlo korektno. Bez primjedbe prihvatio je moju protutužbu i odmah je direktno proslijedio Čermakovim odvjetnicima. Drugo ročište sudac je uvjetovao osobnom nazočnošću Ivana Čermaka. Eh, kad će se to i hoće li se dogoditi da Ivan Čermak došeta u Općinski sud?

Prvo ročište na Općinskom kaznenom sudu nije prošlo tako glatko. Arogantni sudac, M. Ž. prekidao me je u pola rečenice, nije dozvolio da iznesem svoju obranu. Odbio je moj prosvjed da sam poziv za ročište dobio prekasno, svega desetak dana prije ročišta, te da se nisam stigao dovoljno pripremiti za obranu. Čini se da mu nije bilo po volji što sam doveo desetak svojih istomišljenika na ročište (kao javnost!).
Na kraju nije htio prihvatiti moju protutužbu. Drugo ročište također je uvjetovao osobnom nazočnošću Čermaka.
Njegovo izričito odbijanje moje protutužbe bilo mu je uzaludno, jer sam odmah iza ročišta tu istu protutužbu službeno uručio u pisarnici suda.

Zbog izuzetnog interesa stručnih krugova u Hrvatskoj i u inozemstvu, a također i interesa čitatelja moje knjige, „Vratite opljačkano, bando lopovska!“ u kojoj spominjem ovaj slučaj – protutužbu objavljujem u cjelosti:

Veza: Vaš broj: XIX K-34/09

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU

Kazneni predmet:
Tužitelj: Saša Radović, Opatija, Šet. Mate Tentora 2.
temeljem članka 300. stavak 1. KZ-a podnosi:

P R O T U T U Ž B U

protiv: Ivana Čermaka, Krapinske Toplice, dvorac Klokovec bb.
zbog kaznenog djela podrivanja vojne i obrambene moći države Hrvatske, Članak 150. KZ-a.

Podnosim protutužbu na tužbu Ivana Čermaka kojom me tuži za klevetu. Predmetnom protutužbom tužim Ivana Čermaka za podrivanje vojne i obrambene moći Republike Hrvatske, članak 150. KZ-a, što mi je nanijelo teške duševne boli.

Kao dragovoljac Domovinskog rata od 1991. do 1995. godine, glavni instruktor borbenih vještina Specijalnih postrojbi Glavnog stožera HV, časnik za stegu i časnik SIS-a, trpim duševne boli zbog podrivanja vojne i obrambene moći Republike Hrvatske. Smatram najnemoralnijim i najsramotnijim činom hrvatske vlasti prodaju hrvatske nafte osuđenom ratnom zločincu Fikretu Abdiću, kojom je sa znanjem Predsjednika Franje Tuđmana i hrvatske vlasti snabdijevao tenkove SAO Krajine. Ti srpski tenkovi pokretani hrvatskom naftom, ubijali su moje suborce, dragovoljce i branitelje HV. Neosporno je da je taj sramotni čin podrivanje vojne i obrambene moći Republike Hrvatske, kažnjiv po članku 150. KZ-a.
Ivan Čermak kao glavni logističar HV imao je kapitalnu ulogu u tom zločinačkom podhvatu bez presedana u povijesti ratova (da vlast ubija vlastite branitelje!), a Čermakovo enormno bogatstvo najvjerojatnije potječe od spomenutog sramnog čina. Naime, apsurdno je da jedan montažer rashladnih uređaja sa skromnom zaradom do 1990. godine (potrebna stručna sprema: nekadašnji ŠUP, trogodišnja obrtnička škola) - u poslovima s naftom, bez ikakvog stručnog znanja o tom poslu – za par godina stekne desetine i stotine milijuna eura. Taj skup indicija notorni je dokaz da Ivan Čermak ni na koji drugi način osim predmetnog ratnog profiterstva nije mogao doći do svog enormnog bogatstva.
Žalosno je da DORH, USKOK, policija ili neko Saborsko povjerenstvo ne postavi pitanja Ivanu Čermaku: „Odakle vam to?“ i „Jeste li platili porez na to?“ ili ne otvori istražni postupak. Pa, ako Ivan Čermak nema odgovore na ta pitanja, mora biti procesuiran i mora vratiti opljačkano hrvatskom narodu.

Dokaz:
Stenogram sa sjednice Vijeća obrane i nacionalne sigurnosti, koja je - pod predsjedanjem Franje Tuđmana - održana 19. rujna 1993. godine u Uredu predsjednika RH, svjedoči o naravi odnosa hrvatske vlasti i *APZB* kojem je

temeljni cilj bio profit i privatno bogaćenje. Čelni ljudi s hrvatske strane u tim nemoralnim djelima, uz Franju Tuđmana bili su: premijer Nikica Valentić, ministar obrane Gojko Šušak, ministar policije Ivan Jarnjak, glavni Vladin pregovarač s pobunjenim Srbima Slavko Degoricija, predstojnik Ureda predsjednika Hrvoje Šarinić i tada visoki Vladin dužnosnik Vladimir Šeks, te Ivan Čermak, glavni MORH-ov logističar.

Segment stenograma spomenute sjednice VONS-a:

Franjo Tuđman: U svezi sa ovakvom situacijom oko Bosne, nama je veoma važno da razvijemo odnose, i zato sam pozvao ovdje - a tu je i Čermak, imao sam i razgovore prekjučer sa Abdićem da, znači, u Bihaćko-cazinsku krajinu, znači, ekonomski, i u svakom drugom pogledu sasvim držimo na svojoj strani. Jer, nije isključeno da bi u tom muslimansko-srpskom pregovaranju Alija možda pokušao da preko svoga Petog korpusa, preko tih ljudi u tom svom korpusu da ponudi i to Srbima. Tako da nam je veoma važno da potpomažemo Aliju i druge tamo - nasuprot Aliji, Fikreta, da spriječimo te moguće Alijine makinacije sa Srbima. Zbog toga bi bilo važno da sve što ide u Cazinsku krajinu, bihaćku, a ide preko ljudi, koji su Fikretovi.
(Upadica: Da ima samo jedan kanal.)
Da. Ali mi Fikret kaže da ima toga više. Onda, ako ima toga više, onda mu to narušava i to.
Nikica Valentić: Ima još neka sitna, dva, tri kanala. Ali, dopustite, ako mogu reći. 95 posto ide preko Fikreta, radi se o velikim količinama robe, i radi se o robi koja postiže trostruku, do desetorostruku cijenu u Cazinskoj krajini. Prema tome, ako je to tako moramo biti svjesni da je to vjerojatno tamo izvor financiranja njemu, čak i vojska možda, što je nama, može biti dobro. Jer, on meni tvrdi da on kroz taj porez plaća vojsku, taj dio svog korpusa. I, ne znam, on kupi benzin kod nas po marku, tamo prodaje po tri marke, i porez je taj 200 posto. Prema tome, ako se tako dogovorimo, onda stvarno Čermak treba ovo sve drugo

eliminirati, jer dobivamo iz Bihaća preporuke za druge, isto, mislim ovaj general iz HVO.
Hrvoje Šarinić: Šantić. Ali, on je sa Fikretom, zajedno.
Nikica Valentić: Ali, ima još potvrda za pet, šest tih drugih, isto tako, i za druge. I, mi bi to morali stvarno vidjeti, tko iza koga stoji, i da to prekinemo, jedanputa.
Franjo Tuđman: Čekajte, znači, što se tiče HVO, to je jasno, HVO da i Fikret - da. Osim toga, HVO nam je veća garancija. Nego je pitanje svih tih muslimanskih drugih, da ne bude, mislim. Ali, usuglasiti, znači, Fikreta i HVO.
Ivan Čermak: Kao što je rekao gospodin Valentić, 95 posto i više ide preko Fikreta Abdića. Samo se događa jedna druga stvar - da se stvaraju velike zalihe. Mi smo radili analizu roba, koja je išla sada dolje u zadnje vrijeme za Cazinsku krajinu, i došli smo do zaključaka, da po pojedinim strukturama robe, ako u Cazinskoj krajini ima 250 tisuća stanovnika, u ovih šest mjeseci robe po pojedinim je poslano, kao da ima za pet, šest milijuna.
Franjo Tuđman: Ma, prodaje on, da.
Ivan Čermak: Znam ja da on prodaje, znam, i ide na drugu stranu itd. Ali, ja se slažem da bi trebalo ići samo jednim kanalom, i to prema njemu, da bi on mogao to imati dolje manje-više sve pod kontrolom.
Franjo Tuđman: Prema njemu što se muslimanske strane tiče, ali i ovo HVO, također.
Ivan Čermak: Dobro, Šantiću pustiti to, da.
Nikica Valentić: On je i sa Fikretom, ali izgleda da on preporuča i za muslimanske postrojbe, i još nekoliko drugih kanala. To je ta UNS, i još neki drugi.
Franjo Tuđman: Dobro, onda organizirajte sastanak sa Šantićem i vidite to.
Ivan Čermak: Razgovarao sam sa Šantićem, bio sam i sa Šantićem i sa Fikretom.

Na ovom se mjestu treba stati i razmotriti činjenice. Franjo Tuđman i njegovi doglavnici, dakle, jako dobro znaju čime se sve bavi Abdić, ali ih to ne smeta da mu nastave slati fantastične količine nafte, naoružanja i hrane (po

Čermakovim riječima, te su količine najmanje dvadeset puta veće od količina koje bi trebale zadovoljavati potrebe 250 tisuća žitelja Cazinske krajine). Državni vrh, (a i Čermak posebice) vrlo dobro zna da dobar dio onoga što dobiva Abdić iz Hrvatske ide "drugoj strani", ali to te ljude ni najmanje ne smeta: za njih je važno - jedino važno da se novac od te prljave trgovine gomila na njihovim privatnim računima u inozemstvu. Sasvim im je svejedno što ta hrvatska nafta završava u srpskim tenkovima koji ubijaju naše branitelje.
U nastavku sjednice članovi VONS-a i dalje će se baviti Abdićem, a sada će biti riječi o tome kako osuđenog ratnog zločinca Abdića i njegove najbliže suradnike treba izuzeti od zakona i omogućiti im da se u Hrvatskoj legalno bave kriminalom. No, to nije običan kriminal: to je kriminal u službi stjecanja osobnog bogatstva političke hrvatske elite. Dio tog bogatstva stečen na krvi naših branitelja danas je vidljiv u adaptiranim dvorcima hrvatskih tajkuna (pa i u Čermakovom dvorcu Klokovec). Te zločine nitko ne može pobiti. Ti zločini moraju biti kažnjeni i bit će kažnjeni.

Hrvoje Šarinić: I, onda bi trebalo brata od Fikreta, Muhameda kojega smo stavili sada praktički u zatvor, ili blizu - riješiti problem. Jer, meni je i Fikret telefonirao da smo pokrenuli krivični postupak protiv njegovog brata, koji sudjeluje isto u ovom transportu robe, itd. Onda bi i to trebalo normalizirati.
Franjo Tuđman: A, gdje je taj brat?
Hrvoje Šarinić: Brat je na Rijeci, u Opatiji, itd., i onda su ga naši u nekom konvoju uhvatili, i Fikret je kod mene intervenirao i ja sam bio intervenirao. Međutim, krenuo je sudski postupak.
Franjo Tuđman: Dobro, to, molim lijepo, predsjedniče Vlade, vidi. Nemojte mi floskule prodavati, drugo odveć su ozbiljne stvari - radi se o hrvatskim državnim granicama. Pa, prema tome, taj koji hoće biti u takvim okolnostima nezavisan, neka ide u nezavisnost, i to da budemo načistu s time, jer zaista nemam vremena, puca mi glava od svih tih problema, i od

toga, i sastanaka, i uvjeravanja svijeta, znači istražnog suca uvjeravati da treba voditi hrvatsku državnu politiku ili ne.
Nikica Valentić: Dobro, to ćemo mi vidjeti predsjedniče.
Franjo Tuđman: Nemojte dopustiti, oni takvi kakvi jesu i taj Fikret s kojim možemo računati, možemo računati tako dugo dok vidi da mu je interes.
Nikica Valentić: Mi smo njemu maksimalno pri ruci. Što se dešava? Dešava se u tom velikom lancu istraga, zatim stvarno to možete prekinuti ali možemo vidjeti o čemu se radi, pa Vlado to vidi, pa ćemo sugerirati.
Ivan Jarnjak: On se našao tamo kod... Merđanića (Ragib Merđanić, visoki dužnosnik UDBE, op.p.) i problem je u tome što smo rekli da sa Merđanićem mi idemo do kraja, ali treba vidjeti, treba ga onda izuzeti, a druga stvar - Fikretu Abdiću treba reći da njegovi ljudi ne bave se kriminalnim radnjama na području Republike Hrvatske jer nema nikakvog razloga za to a oni se bave, oni se gospodine predsjedniče, uz ovo što im se daje legalno, bave i kriminalnim radnjama. Švercaju oružje itd., nema razloga da to rade. Mogu sve to legalnim putem prevesti.
Franjo Tuđman: To smo rekli, ali da tu ne pristupamo formalno.
Gojko Šušak: Predsjedniče, on će formalno i s njim sam dogovorio, on će Jarnjaku donijeti listu imena ljudi, a registracije vozila svih koje on upotrebljava, ostatak neka čisti.
Ivan Jarnjak: To smo mi tražili od njega, ništa drugo.
Gojko Šušak: To je dogovoreno. Rekao sam za ovo drugo ne treba intervencije, daj točno što imaš, s čime raspolažeš, mi ćemo to povući.
Nikica Valentić: Predsjedniče, vi znate, to ne treba smetnuti s uma, njegovu principijelnost, prema tome, treba ga malo držati pod paskom.
*Slavko Degoricija: **Predsjedniče, ovo što je rekao Nikica sasvim su pouzdani podaci. Njegov zet je iz Vrginmosta Srbin, snabdijeva Vrginmost i Vojnić zasigurno sa svim, da se zna.***

NAPOMENA: 27.07.1991. POLICIJSKA STANICA VRGINMOST IZDVOJILA SE IZ SASTAVA MUP RH I UKLJUČILA SE U TAKOZVANU, MILICIJU SAO KRAJINE, 30.07.1991. POLICIJSKA STANICA VOJNIĆ IZDVOJILA SE IZ SASTAVA MUP RH I UKLJUČILA SE U TZV. MILICIJU SAO KRAJINE.

*Franjo Tuđman: **Ne samo da se zna**, nego ja sam njemu rekao Fikrete u svom interesu, u našem interesu sada iskoristi te svoje veze sa Srbima pa ih privoli da idu razgovarati itd.*
Slavko Degoricija: I ja sam predsjedniče, samo da se zna.
Vladimir Šeks: U Austriji, od tvrtki koje on kupuje i nabavlja to su djelomično vlasnici Srbi, u Beču.
Nikica Valentić: To je logično i mi to znamo i treba vidjeti, trebamo biti oprezni.
Vladimir Šeks: Treba platiti cijenu jednu za prijevoz.
Franjo Tuđman: On je igrač, on je i sa jugoarmijom, i sa Srbima i s nama i sa svima, ali je on ipak došao do spoznaje da taj svoj može graditi i svoje poslove sa Zagrebom, sa Karlovcem, sa Rijekom i zbog toga je sada s nama. Prema tome, nemojmo, ako bi mu Srbi ponudili da bi imao bolje uvjete, prema tome...
Hrvoje Šarinić: Samo suradnjom sa svima je mogao i opstati.
Franjo Tuđman: Da, čak i spasiti razaranje tamo itd.

ZBOG NAVEDENOG PREDLAŽEM

1. da Naslovni sud sasluša svjedoke:
Josip Manolić, 10000 Zagreb, Nazorova 57., bivši premijer RH,
Kaurinović Vlado, 44330 Novska, Brestača 203, umirovljeni izvidnik HV
Denis Kuljiš, zamjenik glavnog urednika Globusa.
2. da se pregledaju i drugi pisani dokazi.
3 da Naslovni sud ispita porijeklo imovine Ivana Čermaka i njegove porodice.

4. Zbog toga što je Ivan Čermak bio sudionikom navedenog zločinačkog čina trgovanja naftom koja je završavala u srpskim tenkovima i posredno ubijala naše branitelje predlažem da Naslovni sud po dovršenom postupku okrivljenika proglasi krivim i izrekne mu presudu po članku 150. KZ-a.
5. da Naslovni sud po izrečenoj presudi inicira postupak oduzimanja nezakonito stečene imovine Ivana Čermaka, koja se treba vratiti Republici Hrvatskoj.
6. da se tužitelju nadoknadi parnični trošak, a sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Opatija, 13. prosinca 2009. g.

Saša Radović

Hoće li DORH zaista zagristi tvrdi orah – i optužiti Čermaka? U ovom sastavu vjerojatno neće! Tijekom prošlih godina previše je očiglednih, evidentnih kriminalnih radnji i zločina od strane DORH-a ocijenjeno kao – „nedodirljivo" i dokumenti su zauvijek gurnuti u prašnjave pismohrane.
Zločin ratnog profiterstva za koji bi u ratno doba, po svim ratnim kodeksima i zakonima, Čermak vezanih ruku stao pred streljački vod, prevelik je zalogaj za posrnulu hrvatsku pravdu. No, možda se varam, vrijeme se mijenja, Bandi lopovskoj otkucavaju posljednji mjeseci, dani, sati… Doći će novi ljudi. Sutra ili dogodine, provodit će se zakoni.
Članak 150. Kaznenog zakona decidiran je:

Tko uništi, učini neuporabljivim ili omogući da prijeđu u neprijateljske ruke obrambena postrojenja, objekti, položaji, naoružanje ili druga vojna i obrambena sredstva ili preda trupe neprijatelju <u>ili na drugi način omete ili dovede u opasnost vojne i obrambene mjere i moć hrvatske države,</u> kaznit će se kaznom zatvora najmanje pet godina.

Ubijanje svojih vojnika, direktno ili posredno, neosporno je dovođenje u opasnost vojne i obrambene mjere i moći hrvatske države.
Optužnica Čermaka može se odgađati, ali ne može se zaustaviti i izbjeći. Ratni zločini ne zastarijevaju. Kad-tad otvorit će se Pandorina kutija i mnoštvo laži i prijevara izletjet će u svijet.
Već sama činjenica da Ivana Čermaka neki nazivaju generalom, smiješna je i apsurdna. Taj „general" o ratnim tehnikama, taktici i strategiji ratovanja ne zna više od prosječnog učenika osnovne škole.
A, priča da je jedan, jedva uspješni vodoinstalater postao preko noći naftni magnat i poštenim radom stekao milijune eura – priča je za predškolsku djecu zaostalu u razvoju.
Otvaranjem slučaja Čermak, Tuđmanova farsa na kojoj je gradio primarno svoje osobno carstvo – a tek sporedno i „demokratsku" državu, srušila bi se kao kula od karata. Isplivale bi istine, gole, ružne i često, zločinačke.
Interesantno je da se u slučaju Čermak pravda poigrala na čudan način – i ostala pravda. U Haagu je optužen za:

... djela progona krajinskih Srba uključujući: deportaciju i prisilno premještanje, razaranje i paljenje srpskih kuća i poduzeća, pljačku javne i privatne srpske imovine, ubojstva i druga nehumana djela uključujući granatiranje civila i zlostavljanje; nezakonite napade na civile i civilne objekte; nametanje restriktivnih i diskriminatornih mjera uključujući nametanje diskriminatornih zakona, diskriminatornu eksproprijaciju imovine; nezakonita zatočenja, nestanke...

Moje osobno mišljenje je da Čermak ni po jednoj točki ove optužnice nije kriv, osim možda za „*pljačku javne i privatne srpske imovine*", jer po pitanju bogaćenja nema mjeru – grabi sve što može. Čermaka ne treba suditi Haag, treba ga suditi hrvatski narod za daleko veće zločine od onih iz haške optužnice – za ratne zločine prema svome narodu.

U ovom se slučaju pravda zaista poigrala!

ROCKWOOL
TVORNICA SMRTI

Od Žminja uska cesta vijuga prema Pićnu kroz bujno zelenilo. Područje je slabo naseljeno, prolazimo pokraj raštrkanih skupina kuća; Jakačići, Morinjaši, Kukurini... Uskoro se ukazuje visoko iznad nas Pićan, tipičan istarski grad s visokim zvonikom. Skrećemo ulijevo i serpentinama stižemo ispred kamenog luka, ulaza u grad. Parkiramo i ulazimo u grad.
U dijelu starog grada ima mnogo napuštenih kuća i ruševina. Uske uličice vode nas između kamenih zidova do vidikovca. Iznenada, pred nama otvara se fantastičan pogled na Pićanski lug, dio Gologoričkog dola. Veći je nego što sam pretpostavljao, potpuno ravan, idealan za poljoprivredu.
- Jeftina zemlja - kažem ja i dodajem. – Prodali su dio ove prelijepe doline za 1,98 eura po metru kvadratnom.
- Nevjerojatno, ali zašto baš 1,98 eura? – pita Corrado.
- 51 hektar zemlje, prodan je za jedan milijun eura. Zato je ispalo ispod dva eura – odgovorio sam.
- Pa, to je smiješna svota, to je pet stotina gradilišta po tisuću kvadrata.
- Točno - odgovaram.
- Dakle, jedno gradilište od tisuću kvadrata prodavalo se ispod dvije tisuće eura – čudi se Corrado.
- Točno – ponovo odgovaram.
- Pa, tko je to prodao? – pita Corrado.
- Lopovi, prijatelju, lopovi!

Između obrađenih polja u sredini dola veliki je kompleks Rockwoola, tvornice kamene vune. Tvornica je izgrađena na onim jeftino kupljenim hektarima plodnih polja.
Dominantan je bijeli dimnjak. Pogled se pruža daleko po sivoplavim brdima oko dola. S desne strane, na samom horizontu, primjećujem vertikalni crni trn.
- To je dimnjak Plomina – kaže Corrado.

Spuštamo se prema tvornici, opet skretanje ulijevo. Nigdje nema znaka ulaza ili naziva, uobičajenog za ovakve velike pogone.

Zašto nema znakova? Nemaju što kriti, tvornica je golema, bilo bi logično da agresivni panoi ponosno reklamiraju proizvode. Čini se da nešto kriju.
Prolazimo pokraj napuštenog okna rudnika. Goli skelet pocrnjele, ruševne zgradurine asocira na apokaliptične prizore iz science fiction filmova. Visoko na fasadi neoštećena su samo velika četiri slova: TITO.
Rockwool je pred nama. U širokom krugu obilazimo tvornicu. Oko nas su široke površine, neobrađena, ravna zemlja. Nekad su to bila plodna polja. Zaustavljamo se, izlazimo i stojimo pokraj puta. Nekakva čudna nelagoda uvukla se u nas. Tvornica lijepo izgleda, nedjelja je i nema tragova dima iz dimnjaka, ni buke stotina kamiona koji radnim danom dovoze sirovine. Nema razloga za nelagodu, vjerojatno je to podsvijest, asocijacija, iskonski strah od otrova, grčeva, bolova, smrti.

- Corrado, koliko je udaljena luka Baršica?
- Ne znam. Ali, nije daleko, vidio si plominski dimnjak. Tamo je Baršica – odgovori on i upita. – Zašto pitaš?
- Dugo sam surađivao s policijskim inspektorom Zvonkom Superinom na suzbijanju zlouporabe droga. Znam da je prije nekoliko godina luka Baršica bila jedan od glavnih punktova distribucije kokaina. Kasnije je to prekinuto.
- Kakve veze ima Rockwool s kokainom? – upita on.
- Nema veze! To su samo indicije i moj instinkt. Ta tvornica je mutna, obavijena tajnama i vrlo dobro zaštićena.
- Zaštićena? Pa, rečeno je da je bilo preko 50 inspekcijskih kontrola i da je sve u redu – reče on.
- Da, sve je u redu! Preko 25 milijuna eura Rockwool je potrošio na podmićivanje političke elite. Mora biti u redu.
- Ipak, sumnjam da je droga u pitanju – reče Corrado.
- Nema dokaza. Ali, Baršica je blizu, ima mnogo kamiona, a kamioni su i danas najčešće sredstvo u prometu drogama, Rockwool ima 23 tvornice diljem svijeta i razvijenu internu komunikaciju koju je teško kontrolirati.
- Koliko ima kamiona? – pita on.

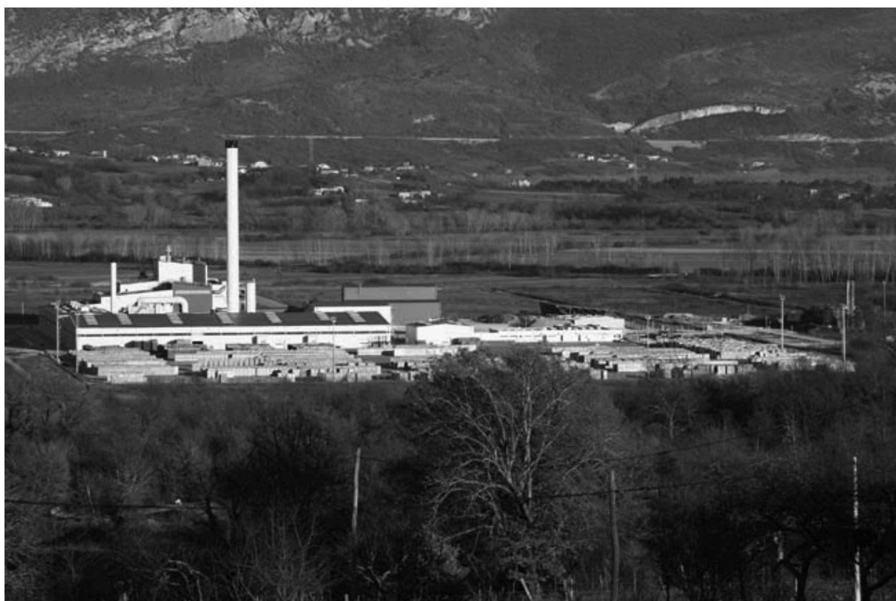
- Generalni direktor Bernard Plancade rekao je da ima 140 kamiona u dnevnom prometu. Neki kažu da je mnogo više.
- Ali, ipak to nije...
Prekinuo sam ga.
- Da, nije. Nemam dokaza!
O drogama i drogiranju držim javne tribine, predavanja učenicima srednjih škola, studentima (Teološki fakultet, Rijeka), roditeljima, svakodnevno odgovaram na telefonske upite.
Zbog mnogostruke razlike u cijeni proizvodnje droga i cijeni u uličnoj prodaji, zarada je enormna. S godišnjim svjetskim prometom od cca 650 milijarda dolara, narko business pri vrhu je svjetske ljestvice. Posao je odlično organiziran, a vodi ga takozvana „nadsvjetska elita“, dvadesetak enormno bogatih ljudi. Učinkovita piramida organizacije spušta se preko narko bosova, velikih distributera, lokalnih bosova, sve do uličnih dilera koji su uvijek i ovisnici. Koriste se sva sredstva prometa, od tovara na leđima ljudi, konja, zrakoplova, brodova, cestom i željeznicom. Najviše su korišteni brodovi i kamioni. Golemim crnim kapitalom, narko marketing korumpira vlade ili dijelove vlada diljem svijeta. Velike svjetske tajne službe djelomično se financiraju narko kapitalom.

Napuštamo Pićanski lug. Pred očima su mi još uvijek bijela i crna vertikala u vizualnoj korelaciji. Rockwool i Plomin! Dva dimnjaka, bezazlena, neutralna, ni malo zastrašujuća. Ali, ta dva dimnjaka, te dvije vertikale simboli su pustošenja, zagađene okoline bez zmija, guštera, malih i velikih životinja, bez ljudi... te dvije vertikale siju smrt.
Vozimo se prema Puli preko Labina. U dolini Raše počela je kiša. Nelagode polako nestaje.
Razmišljam o onih 25,2 milijuna eura Rockwoolovog mita. Preveliko je to mito za jednu tvornicu kamene vune. Tu je vrlo česta i sigurna veza s Južnom Amerikom, odakle dolazi ugljen i za Plomin i za Rockwool. Južna Amerika, kokain! Možda zaista iza Rockwoola stoji moćni narko marketing?

Rokwool, Plomin, Kaštijun, veliki je istarski trokut smrada i otrova. Veliki business, velike investicije, veliki crni kapital strukturama vlasti na svim razinama. Nije važno što će rasti samo trnje, što neće biti zmija, guštera, što će ljudi umirati... Od vrha političke elite, od Vlade i ministarstava prema dnu, prema lokalnoj upravi spušta se piramida besplatnih ili prejeftinih dionica, udjela, provizija i svih vrsta korupcije. To je jedino važno.

Istra je po tim pitanjima na samom vrhu, lokalne uprave ovog rajskog poluotoka nemaju obzira ni mjere u zagađivanju, fizičkom i moralnom. Izdajnički se prodaje domovinska zemlja (Dragonera - 5,12 eura/m2, Rockwool 1,98 eura/m2, Rezidencija Skiper - 16 kuna/m2 i sl.). U pretvorbi (Arenaturist, TDR i dr.) i u zaduživanju (centar Pule je u hipoteci i dr.), Istra također ne zaostaje za kriminalnom metropolom.
Na kraju, ono najgore – opasnost po život i zdravlje ljudi! Trokut;, Rockwool, Plomin, Kaštijun! Zagađenje okoline, zračenja, kancerogeni plinovi... sve za „Judine škude", sve za debele račune elite.
Zaslužujemo li to?

Odgovor je potvrdan – DA! Puk ima gospodare kakve zaslužuje. To je povijesna činjenica – znam da je tako, ali ne mirim se s tim, sve u meni buni se. Znam da se mnogi tako osjećaju, ali to nam ni malo ne koristi. Sve dok ne budemo dovoljno bijesni da taj politički ološ pobacamo kroz prozore njihovih vila – bit ćemo stoka sitnog zuba.

ROCKWOOL: ZAGAĐENJA U RADIJUSU OD 600 KILOMETARA

Rockwool je danska tvornica kamene vune izgrađena na 45 hektara za 533 milijuna kuna. S probnim radom počela je 18. rujna 2007. godine.
Oko te tvornice ne šire se samo otrovni plinovi i zračenja, nego i moralni smrad.
Afera Rockwool počela je po oprobanom modelu, izvan dometa javnosti, tajnim pregovorima. U početnoj fazi to su bili dogovori s ministrom gospodarstva Brankom Vukelićem i predstavnicima državne Agencije za promicanje izvoza i ulaganja. Sudjelovali su predstavnici lokalne i regionalne vlasti, tadašnji načelnik Općine Pićan, Branko Ružić, župan Ivan Jakovčić, Boris Miletić, te direktor Istarske razvojne agencije (IDA) Darko Lorencin. Na „službenom“ putu u Španjolsku, spomenutom istarskom četverolistu pridružio se i Tulio Demetlika. Sudbina mirnog, idiličnog Pićanskog luga bila je zapečaćena.
Darko Lorencin preuzeo je ingerencije Skupštine istarske županije (protuzakonito) te umjesto vijećnika – potpisao i odobrio ugovor o dolasku Rockwoola.
Ispod stola dogodilo se ono što se dogodilo. Visoki dužnosnik Ministarstva zaštite okoliša i prostornog uređenja kaže:

„Crni fond“ kojim je Rockwool raspolagao prilikom dolaska u Hrvatsku iznosio je 25,2 milijuna eura. Ta sredstva utrošena su za potkupljivanje odgovornih, koji su mogli utjecati na izdavanje potrebnih suglasnosti i dozvola Rockwoolu bez dizanja velike buke“. To podrazumijeva krivotvorenje podataka i analiza, kao i brzo izdavanje dokumentacije prostora (urbanizam, lokacijska i građevinska dozvola).

Nakon tajnih pregovora i igara ispod stola, potpisan je tajni predugovor, pa zatim i tajni ugovor između tvrtke Rockwool Adriatic, Općine Pićan i Istarske razvojne agencije. Taj ugovor (o kupoprodaji zemlje) od 3. listopada 2005. godine proglašen je povjerljivim dokumentom. „Povjerljivost“ nije ni malo čudna, jer je 51 hektar plodne istarske zemlje prodan za nevjerojatnih 1,98 eura po kvadratnom metru.

Žalosno, sramotno, izdajnički…!
Ovoj prodaji zemlje predhodio je zaključak o državnim povlasticama Rockwoolu od cca 17 milijuna eura. Navedene radnje dogodile su se prije službenih objavljivanja Prostornog plana općine Pićan i Urbanističkog plana uređenja poduzetničke zone.

Najbolji komentar na „25,2 milijuna eura korupcije“ dao je Bruno Langer:
„Mene zanima zbog čega ugovor o gradnji Rockwoola na svakoj strani ima, ja sam pročitao taj ugovor pa me prijavite odvjetništvu da sam prekršio nešto, na svakoj stranici piše da je to povjerljivi dokument. Povjerljiv je samo zato da oni koji su napravili veliku štetu Istri budu zaštićeni“.

Realizacija je bila brza. Najprije je Ministarstvo zaštite okoliša i prostornog uređenja krivotvorilo zapisnike sa javne rasprave o Studiji o utjecaju na okoliš tvornice Rockwool. U Zapisniku s takozvane javne rasprave u Općini Pićan od 28. listopada 2005. godine, navodi se da je jedan od primjeraka studije bio na raspolaganju građanima za javni uvid u Općini Kršan. No, to je laž. Načelnik Općine Kršan, Josip Kontuš službeno je demantirao tu tvrdnju.
Studija je bila ključni dokument za bilo kakve početne razgovore o lokaciji tvornice. Skriveni su od javnosti bitni elementi.
Iako mi je dostupna kompletna (tajna) izvorna Studija, navodim samo kapitalne podatke; pročišćeni zrak ispušta se kroz 71 metarski dimnjak te sadrži čestice, fenol, formaldehid, NOx i NH3 - otrovne supstance.
Studijom su predviđene i najviše godišnje vrijednosti emisije štetnih tvari u zrak iz Rockwoolovog proizvodnog procesa: 648 tona SO2, 266 tona NOx, 388 tona NH3, 308 tona čestica, 72 tone CO, 1,8 tona HF, 10,8 tona HCI, 85 tona fenola, 58 tona formaldehida i 2 tone H2S.

I ostali podaci katastrofalni su.

Istrijanska mafija umrežena s metropolom ipak nije kalabrijska n'drangheta[4]. Omerta (zakon šutnje) se ovdje, kao i ostali hrvatski zakoni – nekada provodi, a mnogo češće ne provodi. Tajnost u planiranju i dolasku Rockwoola kratko je bila tajnost. Danas su poznate najmanje tri studije koje su izrađene u svrhu manipulacija i lažnog informiranja građana.
Prva, izvorna studija, nastala je u lipnju 2005. godine. Odmah je iskonstruirana i druga, skraćena verzija u kojoj su nestali podaci o zagađenjima i ispuštanju otrovnih i opasnih tvari. Taj „sažetak“ bio je dostupan (podmetnut) građanima tijekom javne rasprave u listopadu 2005. godine.
Međutim, postoji i treća studija izrađena također u listopadu 2005. godine.
Interesantna je izjava arhitekta Bruna Poropata koji tvrdi da je izvornom studijom predviđen glavni dimnjak minimalne visine od 260 metara. Umjesto te skupe investicije ugrađen je tipski dimnjak od svega 71 metra visine.
Postoji i neprovjerena insinuacija da u istarskom Rockwoolu nisu ugrađena nova postrojenja, nego stara, rabljena u Poljskoj. Navodno, ugradnju tog postrojenja montirali su radnici iz Poljske.

Iz ovih sažetih informacija o manipulacijama i odstupanjima od izvorne studije, neosporno je da postoji sprega Ministarstva zaštite okoliša i prostornog uređenja, Rockwoola i Ekonerga u prikrivanju stvarnih podataka o štetnosti Rockwoolove proizvodnje po zdravlje i život ljudi. Ministarstvo Marine Matulović Dropulić izdavanjem dozvola Rockwoolu svjesno je odobrilo planirano trovanje ljudi u Istri.

U kotlini između jugozapadnog dijela parka prirode Učka i zaštićenog krajolika Pićanskog luga gdje se smjestio Rockwool, posljednje tri godine vodi se bespoštedni rat. Puk udružen u udruge napada, Rockwool uz podršku korumpiranih državnih mehanizama uspješno se brani. Sa

[4] n' drangheta – kalabrijska mafijaška organizacija, naziv od grčke riječi *andanghetos*, organizacija datira od 17. stoljeća.

strane smješka se društvo koje je podijelilo onih 25,2 milijuna eura.
Eko-udruge kazneno su prijavile Rockwool i autora Studije o utjecaju na okoliš, iz tvrtke Ekonerg. Zamjenica pazinske općinske državne odvjetnice Ksenija Prebježić izjavila je da odvjetništvo "provodi izvide radi ispitivanja osnovanosti kaznene prijave". Iz prakse Državnog odvjetništva jasno nam je da će se izvidi „provoditi, provoditi i provoditi…“ Pred nama su mjeseci, godine, desetljeća… Izvidi su počeli, ali kad će završiti? Dok se gospođa Prebježić konkretno izjasni, dobar dio okolnog stanovništva pomrijet će; što od starosti, što od zagađenog okružja.
Preskočit ćemo prosvjede, peticije, tužbe, pritužbe, dopise, okrugle stolove i ostale demokratske pokušaje. Umjesto toga pogledajmo ovu šokantnu objavu od 29. kolovoza 2008. godine:
Na internetu, tom najvećem neprijatelju nedemokratskih sistema, svijetu su objavljeni dramatični rezultati nezavisnog mjerenja spojeva koji izlaze iz dimnjaka tvornice Rockwool.

Prema riječima direktora tvrtke, Prvomajska - TZR, Zdravka Berića, Istri se piše najcrnji scenarij.

- Naš kolega iz Pule, F.Ž. čije ime za sada ne mogu otkriti, prolazeći Potpićnom, vidio je plavičasti dim koji izlazi iz dimnjaka i širi se Potpićnom. Odmah je posumnjao na njemu poznate spojeve dioksin i furan koji nisu spomenuti u studiji tvornice. Znajući opasnost istih, uznemirio se, te je platio 60.000 kuna, koliko je bilo potrebno da naša tvrtka izvrši mjerenja na terenu - rekao je Berić i nastavio.
- Uzorke smo prikupili pomoću bespilotne letjelice, u ovom slučaju helikoptera, unajmljenog od firme čije ime za sada također ne možemo otkriti. Rezultati koje smo dobili izuzetno su pogubni na zdravlje stanovnika i okoliš, pogotovo u radijusu od 200 kilometara koliko je prva zona zagađenja, a prema karti, posljedice će trpjeti čak i stanovnici Dubrovnika, što je radijus od 600 kilometara.

Dobiveni su sljedeći podaci: za K - 40 (Kalij) dozvoljeno je 3000 Bk/kg, izmjereno je 11.730 Bk/kg, za Ra - 226 (Radij) dozvoljeno je 300 Bk/kg, izmjereno je 2.570 Bk/kg.
Isto tako je potvrđena pretpostavka dr. Uršića o prisustvu teških metala i kancerogenih spojeva, te je izmjereno prisustvo 7 teških metala te 29 kancerogenih spojeva. Nadalje, soli nitrati, sulfidi, sulfati, acetati živinih spojeva antimona i kadmija koji padnu na tlo, 100% zagađuju poljoprivredne površine. Konzumiranje povrća i voća s ovim spojevima, već od 0,53 gr/m2 izaziva zdravstvene tegobe, a u kontinuiranom zagađenju karcinom izaziva 1.430 gr/kg povrća ili voća.
„S ovom količinom radioaktivnosti, garantiramo da će sva populacija do deset godina obolijevati od karcinoma grla, štitnjače i bronhija, te dobivati alergije kože, a za svaki mjesec rada tvornice potrebno je deset godina dekontaminacije“, tvrdi Zdravko Berić.
Na kraju pojašnjava da je mjerenje vršeno iza mjesta Fonovići, te da su mjereni samo neki parametri. Polutane nisu uspjeli mjeriti.
- Prema našim spoznajama, potrebno je postaviti osam sondi, počevši od kote nula. Rockwool vrši mjerenja na pozicijama gdje je zrak relativno čist i postoji izuzetno jako strujanje zraka. Idući put, napravit ćemo kompletnu analizu, dok već sad tvrdimo: Rockwool je tri puta gori od Rafinerije Sisak koja je za ovu tvornicu Časna sestra“, zaključio je Berić u objavljenom tekstu.

U pravnoj državi rezultat ove objave, bile bi dvije solucije i uvijek konkretno rješenje:
1. Zdravka Berića treba odmah uhititi, optužiti i kazniti za klevetu.
ili
2. Građevinska inspekcija treba napisati rješenje o rušenju tvornice Rockwool i odmah provesti postupak rušenja.

U državi Hrvatskoj, u pravnom postupku, postoji samo jedna solucija; podržati Bandu lopovsku! Ta podrška lopovima,

pošteno je plaćena; 25,2 milijuna eura smirila su se u dubokim džepovima elite. Prosvjede, peticije, tužbe, pritužbe, dopise, okrugle stolove i ostale demokratske pokušaje – možemo objesiti mome mačku, ljubimcu o rep!
Ipak, treba zahvaliti našem Ministarstvu zaštite okoliša i prostornog uređenja, našem županu Jakovčiću i ostalim manipulantima. U ovom dijelu Pićanštine gustoća naseljenosti je niska, ima svega nekoliko tisuća stanovnika, (u Istri nešto više od 200 tisuća). To nije mnogo, da su Rockwool locirali na gusto naseljenom području - bilo bi više bolesnih, mrtvih… Bolje je žrtvovati manje ljudi, nego više – humanije je! Hvala im!

A što ćemo s našim susjedima, Slovencima i Talijanima? Iz objavljenog mjerenja tvrtke, Prvomajska – TZR razvidno je da pogubno djelovanje tvornice smrti Rockwool ima radijus od 600 kilometara. Otrovom je zahvaćena Slovenija, Italija, pa i BiH. Hrvatski građani zaslužuju to što imaju, jer podržavaju svoj politički šljam, ali stranci zaista nisu krivi.
Vrijeme liječi sve rane. Crna Istra neće uvijek biti crna. Znam da će jednog dana, u novoj pravnoj državi, stotine kamiona odvoziti ruševine Rockwoola, tvornice otrova i smrada iz ove pitome istarske doline. Nadam se uskoro!
Što reći na kraju?
Rimski senator Katon Stariji završavao je svoje govore rečenicom:„Ceterum censeo Chartaginem esse delentam“ (slobodni prijevod: Mislim da Kartagu treba razrušiti).

Ja kažem:“ Ceterum censeo Croatinem esse delentam“.
(Prevedite sami!)

Velike kapi naglo su smočile kameno dvorište i potjerale me na nadkrivenu terasu. A, onda se nebo otvorilo, nestao je horizont, more posivilo.
Neka pljušti – pomislio sam, danas nemam nikakav konkretan plan, nikakvu zadaću. Ostaju samo portali, bilješke, virtualni kontakti. Rijetko mi se to događa, ali eto, danas se dogodilo da živim po *bushidu*, kodeksu samuraja. O planovima u *bushidu* stoji:

„Nemam planova, moji planovi su prilike!"

Samuraji su poštovali svoj kodeks. Nisu planirali, bili su u svakom trenutku spremni za djelovanje. Njihovi planovi zaista su bili prilike. Ni u borbi nisu planirali, uvijek je to bio refleks podsvijesti, instinkta, munjeviti potez katane, život ili smrt. Nisu se bojali ničega, ni života ni smrti.
Stoljeća su prohujala, novo je vrijeme, teško bi se bilo uklopiti u bushido uz mobitel, portale, radio, TV, tisak…

Na moje tri „e" adrese stalno stižu nove poruke. Ima dosta spama, otvaram samo neke poruke, ali i to je previše. Mnogi znaju da pišem *„Histriu terru nigru"* i šalju, šalju… Svakodnevno pristižu novi podaci. Pročitam, prečesto mi se javlja ono drhtanje u stomaku, žao mi je što ne mogu sve objaviti. Trebale bi godine pisanja…
Zadržavam pogled na prilozima, vlasničkim listovima: vlasništvo Grada Pule. Mrštim se, opet živci, prokleti PTSP! Moram brzo završiti ovu knjigu, živci mi odlaze, opet će mi se dogoditi da krv jurne u glavu, šake se stisnu. Dobro je kad sam daleko od ljudi, sam.
Lopovi prodaju ono što nam je najvrjednije; baštinu, kulturu, domovinu. Ovo što gledam, zapravo, nije prodaja nego još nešto gore! Zaduženje, uz zaduženja - najlakše se prikrije drp. Prekrasni pulski trg, Forum s dragocjenim, neprocjenjivim, srednjevjekovnim građevinama – hipoteka je Bandi lopovskoj. To je i moja zgrada, i vaša – ne samo njihova.

Dokumenti su relevantni, iz 2009. i 2010. godine. Čitam: zgrada organa uprave na Forumu – hipoteka od 2000 godine; 12.600.000 DEM, zatim još 8.584.926,84 CHF. Tko daje kredit? Pa, jasno: Hypo Alpe Adria Bank, Klagenfurt. Tko će drugi nego banka ogrezla u kriminalu, subjekt svih mućki i pljački u Istri. Crni kapital u Crnoj Istri!
Redaju se zaduženja; 146.000 eura, pa 1.900.000 kuna… Ovaj put to je sitno, nekome je zatrebalo, Zagrebačka banka kreditira kad je sitno.
Slijedi: kolektivna stambena zgrada na katastarskoj čestici 1104/9 k.o. Pula, pa… Što će sve preuzeti banke uskoro? – prodali su sve, zadužili se!

Mobitel vibrira u džepu. Gledam display: Mijo! Znam da zove iz Zagreba.
- Halo!
- Dolazim u Pulu. Hoćeš li doći na pogreb? – upita Mijo.
- Kakav pogreb? – odgovaram pitanjem.
- Đanki je umro. Pogreb je u 15 sati.
- Znaš da ne idem na pogrebe – rekao sam.
- Znam, ali mislio sam…
- Možemo se naći kasnije – predložio sam.
- Neću stići. Odmah se vraćam nakon pogreba. Posao!
- Dobro. Vidjet ćemo se drugi put – rekao sam i prekinuo vezu.

Otvaram iPress.hr, pojavljuje se naslov i poznato lice na slici. Dugo nisam vidio Đankija. Nije doživio ni pedesetu, umro je prerano, sam u stanu. Vatrogasci su provalili na poziv iz Hitne pomoći, ali bilo je kasno. Izvršena je obdukcija, uzrok je zatajenje rada srca. Mnogi sumnjaju, misle da je Đanki ubijen.
Spominje se njegovo sudjelovanje u ubojstvu policajca prije 18 godina, veza s podzemljem, drogom, reketarenjem… ali i veze s uglednim građanima. Spominje se i međunarodna akcija „Balkanski ratnik“, koja je pokrenuta sredinom listopada prošle godine kada je u potpalublju jahte Maui urugvajska policija zaplijenila 2.174 kilograma kokaina.

Za trenutak zastajem... Spominju se veze s uglednim građanima! Znam da su i Đanki i Đani Bažon i Denis Prhat zaista imali poslovne odnose „s uglednim građanima“. Bažon se prije par mjeseci objesio, Prhat je teško i možda trajno stradao u prometnoj nesreći, Đani je – eto, umro prirodnom smrću! Zatajenje rada srca može biti prirodno, ali i ne mora!

S Đankijem imao sam nekoliko kontakata. Bio je korektan, poštovao je dogovore.
Što mi je palo na pamet kad sam vidio naslov i sliku Đankija na portalu? Smrt, posao, dogovori! Smrt i posao, svakako su dojmljiviji pojmovi, ali ono čega sam se prisjetio, bili su naši dogovori – poštovanje dogovora! Zadana riječ ili dogovor za mene je uvijek bila svetinja. Zato sam cijenio Đankija.
Znam da je posuđivao novac drugima uz određene uvjete, To država brani i pogrdno zove kamatarenjem, ali za to nema opravdanja. Posudba novca uz dogovorene uvjete, pošten je posao. Evo primjera:
Ako ja Vama posudim 1000 kuna i dogovorimo se da ćete za mjesec dana vratiti 1100 kuna – to je korektan dogovor. Vi ste prihvatili dogovor, data je riječ, nema nikakve prisile. Ako vratite po dogovoru, sve je u redu, održali ste riječ. E, ako ne vratite, nema izgovora, Vi ste nepošteni, nekorektni, kao i sva ona Banda lopovska koja nam je pokrala domovinu. Po elementarnom, ljudskom pravu - zaslužujete kaznu.
Država kamatarenje progoni „po zakonu“. A, znate li zašto? Zato jer štiti velike kamatare - banke s kojima prečesto, zajednički dijeli prljave poslove (vidi tekstove o HAAB, a ni druge banke nisu mnogo bolje).

Ostalo o Đankiju nije me previše zanimalo: Veza s podzemljem, pa što? Zar nam naša korumpirana država – nije podzemlje?
A, droge? Znam mnogo o drogama, snimio sam tri edukativna filma o drogama, napisao šest knjiga o drogama i drogiranju, mnoge su po školskim bibliotekama. Najsmrtonosnija je legalna, državna droga, duhan. Od

posljedica duhana u Hrvatskoj umire godišnje oko 12 tisuća ljudi. Od heroina tek oko dvije do tri stotine narkomana. Ni slučajno ne branim dilere, ali da nema potražnje, ne bi bilo ni proizvodnje droga.
Reketarenje! Ako je Đanki reketario nekog našeg pretvorbenog tajkuna – neka je!
Smrt, ubojstvo, to je nešto drugo, to se ničim ne može opravdati. No, i tu imamo dvostruka mjerila. Sjetimo se veličanja zločinaca Maksa Luburića, Francetića, pa druga Tita koji je kriv za tisuće i tisuće smrti nevinih. Još uvijek imamo ulice maršala Tita, trgove... imamo i naše hrvatske zločince, ratne profitere koji su se obogatili na smrti naših domoljuba, branitelja. Mirno šeću ulicama...
U vrijeme Domovinskog rata, jedan metak kalibra 7,62 milimetra za AK 47, na crnom tržištu stajao je pola DEM. Naša dijaspora poslala je u zemlju preko dvije milijarde dolara, dakle mnogo streljiva, mnogo pušaka, tenkova… Vrlo malo od te dvije milijarde utrošeno je na oružje, golemu većinu pokrala je hrvatska politička mafija. Pokrala je i ostalo što je mogla. Zbog toga bili smo slabo naoružani, zbog toga bilo je više mrtvih branitelja, više zarobljenih... Zidovi dvoraca naših zločinaca, ratnih profitera poprskani su krvlju naših rodoljuba, branitelja. Svaki od tih bogatih zločinaca zaslužuje metak u čelo.

Dvostruki, lažni moral!

O smrti često, prečesto mislim. Ne samo o svojoj smrti, nego uopće o smrti, o kraju, o toj beskonačnoj konačnosti, o apsolutnom kraju puta. Neki kažu da nije konačno, da ima još... Ali, svi sumnjaju. Nema te vjere koja u sebi ne nosi i tračak sumnje. Na kraju knjige, remek djela Meše Selimovića, „Derviš i smrt“ – derviš čeka smrt. Iako je derviš, iako mu je vjera čvrsta, boji se:

„Potapa me strah, kao voda. Živi ništa ne znaju. Poučite me, mrtvi, kako se može umrijeti bez straha, ili bar bez užasa“.

Strah, užas, može li bez toga? Smrt je sastavni dio života, mora doći, to je jedino što mora. Nema izmicanja, eskivaže, blokade – uvijek si na gubitku – uzalud je biti dobar borac, boriti se.
Pa, boje li se baš svi smrti? I da, i ne! Znam za sebe, ne znam za druge. Nekoliko puta bio sam blizu, na rubu…

Sjećam se jednog predvečerja i jednog lokalnog groblja u okolici Zadra.
Uhvatili smo zaklone i prilegli iza kamenih spomenika. Bilo nas je jedanaest. Napadali su *Vukovi*, niški specijalci. Zasuli su nas rafalima, bilo ih je više, mnogo više. I sad čujem zujanje metaka, udarce po kamenim grobnicama. Odbijeni metak zuji drukčije, dubljim tonovima, jer je sporiji.
Prilazili su brzo, nismo ih mogli zaustaviti. Samo još nekoliko trenutaka i bit će tu.
Spoznao sam što je strah od smrti, ružan osjećaj, vrijeme stoji, nema razmišljanja. Ono što neki kažu ili pišu, da se prije smrti brzo vrte slike iz života, da se odvija neki film – nije točno. Ništa ne misliš, trnci prolaze kroz tijelo, ruke su mokre, grčevito stišćeš strojnicu...
A, onda se dogodilo nešto čudno, rafali su prestali, čuli smo da nešto viču. Zatim tišina, duga tišina, činilo se da su sati, a bile su minute! Polako smo se dizali iza grobova.
Što nas je spasilo? Je li to bio Bog, sudbina ili nešto treće? Nikada nismo saznali, zašto su se povukli.

Druga priča odvijala se daleko od ratišta. Teško zrno, norma magnum 38 SP iz revolvera, odbilo mi je srednji prst lijeve ruke. Drugo zrno prošlo je kroz nogu, visoko, sasvim blizu genitalija. Krv je obilno potekla niz nogu. Milan i ja potrčali smo prema automobilu. Bio je parkiran prilično daleko, a i bolnica je bila daleko. Osjetio sam da mi je cipela puna tople, klizave krvi. Desnom rukom stiskao sam ranu, tamo gdje je nekad bio prst. No, misli su mi bile bistre, racionalno sam procjenjivao situaciju - nije bilo nikakve panike. Zbog količine krvi pomislio sam da je pogođena arterija i da su

šanse jako male. Dvije ili tri litre iscure za par minuta i priča je gotova.
Pedesetak metara od automobila počeo sam teturati i naglo gubiti snagu. Milan je vrlo snažan, prebacio me je preko ramena i uvukao u automobil. U divljoj vožnji stigli smo do bolnice. Na putu sam izgubio svijest.
Do gubitka svijesti sjećam se svakog detalja. Hlače su mi bile natopljene krvlju, sjedište u automobilu potpuno krvavo, mislio sam da je gotovo. Smrt je bila tu, više me ni ruka, ni noga nisu boljele, bio sam uvjeren da umirem.
Ali, straha nije bilo. Ni malo! Misli su mi bile jasne, bio sam potpuno priseban. Jedna, jedina stvar zaokupljala me je. Dok me je Milan smještao u automobil, rekao sam:
„Molim te, pobrini se za Mazu. Pomozi joj“.
Onaj drugi metak nije zahvatio arteriju, prošao je sasvim blizu. Brzo sam se oporavio.

Dakle, može se umrijeti sa strahom, pa i s užasom!
A, može i bez!
Predivna knjiga „Derviš i smrt“, ipak je samo knjiga. Moji doživljaji su život. Dva olovna zrna od 9 milimetara podarila su mi dragocjeno saznanje. Doduše, nemam više pet prstiju na lijevoj ruci, ali znam da je smrt običan san bez snova, i da i da se jedno jutro ne ćemo probuditi. Nema razloga za strah.

Biološki sat svakome od nas otkucava. Svakim danom, sve je bliža ona crna dama s kosom u ruci. Uvjeren sam da ću je dočekati s osmijehom!

REZIDENCIJA SKIPER

Rezidencija Skiper d. o. o. donirala je 3.000.000 kuna HDZ-u. Po nekim informacijama donacija je iznosila samo 2.000.000 kuna, ali to nije bitno. Rezidencija Skiper d. o. o. platila je racket, ili ako hoćete, korumpirala je vlast u Republici Hrvatskoj.
Rezidencija Skiper d. o. o. želi graditi golf terene, mnogo golf terena. No, još nešto; golf je u drugom planu, primarno je da se vlasnici Skipera, žele dokopati jeftino, takoreći besplatno, dobrih terena za izgradnju. Formula je jednostavna; jeftino izgraditi apartmane ili hotele na jeftinoj zemlji i skupo prodati. U pozadini slike nazire se pravi identitet Rezidencija Skipera – građevinska mafija.

Što je trebala učiniti HDZ, odnosno Sanaderova vlada da opravda mito od 3.000.000 kuna, zvano donacija?
Gurnula je u proceduru, prvi puta viđen u svijetu – Zakon o o igralištima za golf. Nema ga nitko, ni Njemačka sa svojih 600 golf terena ni Španjolska s 300 terena, nemaju zakona o golfu. I još nešto, taj naš Zakon o golfu, osim pretvorbenih zakona – najbezobrazniji je pljačkaški zakon koji je ikada donesen u Hrvatskoj. Jedini cilj bio je da „donator" mnogostruko vrati uloženo. Ako posao ne uspije – nema više novih „donacija."

Dizanje ruku poslušne većine u Hrvatskom saboru bilo je početak jednog dobro smišljenog dugoročnog plana. Ona prva tri milijuna „donacije" moraju se pretvoriti u mnogo milijuna. Crnih milijuna, dabome! Odabrano je utočište – Crna Istra.
Najprije ono što najviše bode oči – golf je proglašen javnim interesom – dokaz da smo, vi i ja, odnosno da je sav hrvatski puk skup maloumnih koje bahata elita može vozati kako hoće.
Planira se 89 golf terena. Golf teren mora imati najmanje 85 hektara, na golf terenu može se izgraditi punih 21,25 hektara „pratećih turističkih sadržaja" (čitaj: apartmana). Zbog javnog interesa moguće je prisilno izvlašćenje zemljišta.
Izvlašćenje je pljačka.

Vlasnici zemljišta, ako ne žele dragovoljno prodati po „procijenjenoj“, simboličnoj vrijednosti“ – bit će natjerani silom na prodaju. Država ili lokalna uprava investitoru prodaje zemlju bez javnog natječaja, direktnom pogodbom.

Kriminalni Zakon o golfu podigao je neuobičajen revolt inače pasivnog hrvatskog društva. Zahtjev za pokretanje postupka ocjene suglasnosti Zakona o igralištima za golf s Ustavom Republike Hrvatske podnijeli su oporbeni zastupnici u Hrvatskom saboru, a prijedloge za pokretanje postupka ocjene suglasnosti podnijeli su; Hrvatski helsinški odbor za ljudska prava iz Zagreba, GONG, Transparency International i Zelena akcija.
Vlada RH, zbog toga, uputila je lipnja 2010. godine u zakonsku proceduru Prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Zakona o igralištima za golf. Izbacili su ono nakaradno Sanaderovo proglašenje golfa javnim interesom, ali ostale izmjene su samo „make up“. Izmjena je donesena po hitnom postupku, protivno saborskom poslovniku, ali to nije previše brinulo HDZ-ovu većinu. Oporba je napustila sabor i tako pokušala opstruirati donošenje. Uspjeli bi, jer je nedostajao jedan glas za donošenje. No, ulogu Trojanskog konja odigrao je dvolični zastupnik Furio Radin. On se inače deklarirao kao protivnik Zakona o golfu, ali je ostao u dvorani.
I pored kurvinskog balansiranja Furija Radina, Izmjena zakona o golfu nije zakonita, jer je donesena sa 76 glasova (potrebno je 77). No u hrvatskom saborskom blatu, malo više ili manje prljavštine – ne smeta. Prečesto se u tom „visokom“ domu donose nepoštene odluke.

Cijela farsa zapravo nema veze s golfom. Cilj je bio izgradnja mastodontskih, betonskih naselja apartmana na atraktivnim obalnim i inin atraktivnim prostorima. Na jednoj četvrtini golf terena od minimalnih 85 hektara, to su ogromna naselja – apartmanski velegradovi! Zemlja je jeftina, takoreći besplatna.

Devastacija našeg najdragocjenijeg prostora; obale, šuma i poljoprivrednog zemljišta - zločin je prema domovini.
Građevinska mafija zaista može biti zadovoljna. Smješkaju se i genijalni tvorci, manipulatori, jer će „donacije“ biti grandiozne! Građevinska mafija uvijek je bila široke ruke.
Korupcija kreće odmah; provizije se isplaćuju unaprijed; od elaboracija, studija, urbanističkih planova, idejnih rješenja, projekata… Nakon početnih milijuna u džepovima elite, slijedi izgradnja – nove provizije...

Svaki puta kad se spomene Zakon o igralištima za golf ili takozvana Izmjena tog zakona, osjetim titraje u želucu. I sada dok ovo pišem događa se isto. Žalim što sam vratio oružje i oružni list. Otišao bih u šumu i ispucao spremnik metaka u krošnje borova da se smirim. Znam da nije zakonito, ali bih...
Devastacija naše prirode, izvlašćenje i sav taj prljavi kriminalni Zakon o golfu sramota je za sve nas. Sramota je i za sve one zastupnike koji nisu podržali ovu lakrdiju – što nisu pljunuli na pod Hrvatskog sabora i zauvijek otišli iz njega.
Za bolje razumijevanje koliko je prljav Zakon o golfu spomenimo i to, da je čista laž da golf mora imati prateće apartmane. Igrači golfa vrlo su fluktuirajuća skupina gostiju. Oni stalno mijenjaju terene i ne žele imati apartman na jednom mjestu. Oni sigurno neće kupiti apartman i vezati se za jedno mjesto. Dakle, ne gradi se za njih nego za slobodno tržište. Čak je i struka protiv, Hrvatski golf savez odriče se Zakona o golfu, kažu da nije pravljen za njih
Lakrdija je i to da nema pravilnika koji određuje, inače vrlo stroga pravila o izgradnji golf terena. U EU novi golf tereni moraju imati zaštitnu foliju (kao na skladištima otpada) i niz drugih tehničkih detalja. Naš Zakon predviđa minimalne tehničke uvjete (potpisuje ministar).
Aktualne promjene Zakona o golfu ništa kapitalno ne mijenjaju.
Trebalo bi promijeniti ime: umjesto Zakona o golfu - *Zakon o lopovskim apartmanima*.

Uz Rezidenciju Skiper veže se treća u nizu bezobraznih manipulacija istarskom zemljom. 2000. godine Vlada Zlatka Mateše na odlasku, prodala je tvrtki Kemco, vlasnika Mire Oblaka, 20 tisuća četvornih metara priobalnog zemljišta za svega 16 kuna po kvadratu! Kemco zatim prodaje ta dva hektara Rezidenciji Skiper za 1,8 milijuna eura ili 13 i pol milijuna kuna. Lako je izračunati zaradu.

U igru ulazi nezaobilazna Hypo Alpe Adria Bank, a glavnu ulogu ovdje ne igra IDS nego HDZ s pratećom garniturom svojih satelita. No, tu je kao i u svakom istarskom drpu – veliki istarski mag, capo di tutti capi, Ivan Nino Jakovčić.
Dirigent u ovoj opereti, majstor je tajnih pregovora, Milan Naperotić, alfa i omega svih Hypo slučajeva. Njega ni u jednoj aferi nema, a u svima, jest!
Teško je pratiti i uhvatiti niti transakcija kojima bjelosvjetski manipulatori zatvaraju svoje financijske konstrukcije u mračnom ozračju opljačkane Istre. Zaduženja, krediti, fiktivne garancije, prodaje tvrtki sestrinskim tvrtkama iza kojih stoje isti vlasnici, pa gašenje tvrtki, iste adrese raznih tvrtki, sjedišta u Lichtensteinu, Malti, Ukrajini i dr.
Rezidencija Skiper d. o. o. ne razlikuje se od spomenutih u tekstu (Dragonera, Arenaturist, Rockwool) po dubokoj tami u koju je zavijen cijeli slučaj. Više nitko ne zna „tko pije, a tko plaća“, tko je vlasnik, kolika su dugovanja, hoće li HAAB preuzeti i što će preuzeti? Dugovi se gomilaju, šuška se o prodaji... U vrtlogu događaja vrte se imena kontroverznih ljudi.
Afera Skiper evidentna je potvrda o tome da su hrvatska vlast i oporba – jedno! Naš politički stav (ne sustav) ostao je preslikan iz SFR Jugoslavije – bratstvo i jedinstvo! U političkoj postavi države, temeljene na kriminalu, nema mjesta lijevoj ili desnoj opciji – oporba ne postoji.
Preko Hypo Alpe Adria Bank čvrsto su vezani glavni akteri različitih provenijencija: Sanader, Pašalić, Linić, Bandić, Jakovčić, Žufić...

Kreditom Hypo Alpe Adria Bank od 242 milijuna eura za projekt „Adriatic Kempinski“ izgrađen je kompleks Rezidencije Skiper. Na površini od 140.000 m² nalazi se jedanaest luksuznih vila s grijanim bazenima, sedam rezidencijalnih zgrada sa 61 luksuznom suitom i tri atraktivne kuće s apartmanima.
Veliki bazen, privatna plaža, moderni sportski centar, igralište za djecu i vlastita crkva (bespravno izgrađena) zaokružuju sportsko- rekreativnu ponudu. U blizini je i prvi profesionalni golf teren u Hrvatskoj.

„Hrvatska igra“ izvlačenja crnog kapitala krenula je od samog početka, kao i zaobilaženje zakona i uobičajenih norma. Bespravno je izgrađena crkva. Hotel Kempinski izgrađen je suprotno građevinskoj dozvoli, viši je za jedan metar. Započeta je gradnja klupske kuće unutar golf igrališta na Crvenom Vrhu bez građevne dozvole, pa je građevinska inspekcija zatvorila gradilište. Neki mještani žalili su se zbog prijetnja da će im uzeti zemlju milom ili silom.
Krenula je prodaja vila i apartmana tik uz golf igralište iako je dogovoreno da prodaje neće biti. Niz hrvatskih kooperanata žalio se zbog golemih potraživanja od glavnog izvođača radova, ujedno i suvlasnika cijelog projekta Kempinski na Crvenom Vrhu, slovenske tvrtke Velgrad. Prijava USKOK-u, kao i obično, spava među tisućama sličnih papira.
Golf igralište počelo je raditi bez valjane dozvole.

2010. godine situacija se zahuktava. Pojavljuju se problemi. Istraga poslovanja Hypo banke polako se širi. Protiv bivšeg člana Uprave Hypo grupe, Güntera Striedingera, ključnog čovjeka u svim istarskim Hypo mućkama, vodi se postupak. Radi se o vjerojatnoj pronevjeri teškoj dva milijuna eura u vezi s financiranjem kupnje helikoptera za jednu hrvatsku tvrtku. Državno odvjetništvo u Klagenfurtu istražuje i turističke projekte u Hrvatskoj koje je financirala HAAB. Prema pisanju bečkog tjednika "Format" pod lupom su između ostalog i kreditni poslovi banke s tvrtkom Rezidencija Skiper d.o.o. „Format“ navodi i da je Rezidencija Skiper u

dugovima. Od 242 milijuna eura kredita za projekt hotelskoga kompleksa "Adriatic Kempinski", navodno je do sada vraćeno samo 18 milijuna. Proglašena je insolventnost, što je razlog prodaje apartmana i vila. Spominje se odlazak direktorice Ljubice Marfan.

Začetnik kompletnog projekta i suvlasnik tvrtke, Miro Oblak, povlači se. Vlasnička struktura mijenja se. Poslovni udio u visini od 25% svih poslovnih udjela kontrolira Hypo-Alpe-Adria-Beteiligungen GmbH iz Klagenfurta dok 75% poslovnih udjela kontrolira grupa Vegrad d.d. iz Velenja putem tri povezana trgovačka društva: 20 % Vegrad d.d. iz Velenja; 25 % Vegrad gradnja d.o.o. iz Zagreba i 30 % Grbina d.o.o iz Ljubljane.
Hypo preuzima komandu nad projektom "Adriatic Kempinski". Pod istragom su i projekti Vladimira Zagorca, kojima se upravljalo iz Liechtensteina i za koje je Hypo davala kredite. Po "Der Standardu" Državno je odvjetništvo u Liechtensteinu potvrdilo da istražuje Zagorca zbog pranja novca. Pomoć u istrazi od liechtensteinskih kolega navodno je u siječnju 2009. godine zatražio DORH.

Kriminalni background afere Rezidencija Skiper polako se naslućuje poveznicom ljudi iz tamnog ozračja; to su austrijski državljani; Günter Striedinger, Miro Oblak, Vladimir Zagorec i Hermann Gabriel,
O ovoj četvorici mušketira mogli bi se napisati romani. Svaki od njih mjeri se crnim milijunima eura, dolara... Zbog toga sasvim je logično da ih je put nanio u Crnu Istru, stjecište crnog kapitala. Vladimir Zagorec možda je medijski najinteresantniji. Naš bajni „general“ Zagorec o vojnoj taktici i strategiji ne zna više od učenika osnovne škole, ali se odlično snašao u zločinačkom ratnom profiterstvu. Po nekim izvorima, nezakoniti Tuđmanov sin, Zagorec (majka je bila 60-tih godina Tuđmanova tajnica), najodlikovaniji je general HV, bez i jednog dana provedenog na bojišnici. Često očevi svojim sinčićima daruju igračke, medalje... Čini se da je Tuđman svom dragom Zagorcu dao i nešto više od metalnih

medalja. Zagorec nije dobio 260 milijuna eura kredita od HAAB samo „na lijepe oči“ ili na „genijalne projekte.“ Po svemu sudeći, taj mastodonstki kredit – obično je pranje novca. Iza svega stoji dio novca od dvije milijarde dolara, koji je dijaspora donirala za Domovinski rat, odnosno za kupnju oružja. Manjim dijelom donacija kupljeno je oružje – a znatno veći dio pokrala je hrvatska politička elita s Tuđmanom na čelu.

Herman Gabriel ime je koje povezuje Zagorca s najvećom golf i građevinskom investicijom u Istri – Rezidencijom Skiper – projektom kojeg je postavio kontroverzni poduzetnik Miro Oblak, također austrijski državljanin.
Hermanna Gabriela Državno odvjetništvo iz Hrvatske sumnjiči da je, zajedno sa svojim rođakom Güntherom Striedingerom, umješan u sumnjive poslovne transakcije sa Zagorcem i njegovim građevinskim biznisom, te pranjem novca stečenog švercom oružja.
Herman Gabriel, inače porezni savjetnik, donedavno je bio direktor tvrtke Makara koja je registrirana na istoj adresi gdje i Rezidencija Skiper. Macara, registrirana u Liechtensteinu, imala je 20 posto udjela u vlasništvu Rezidencije Skiper.

I sada počinju pitanja na koja mi, neupućeni puk – ne možemo odgovoriti: Zbog čega je u 2006. godini Zagorčev partner Hermann Gabriel kupio od Oblaka Makaru, naizgled beznačajnu tvrtku u Crvenom Vrhu? Temeljni kapital te tvrtke po podacima sudskog registra iznosio je samo četiri milijuna kuna.
Da stvar bude kompliciranija, postoji još jedna tvrtka gotovo identičnog naziva; Macara Invest & Holding iz Lihtenštajna. Ta tvrtka do 2008. godine imala je 20 posto udjela u vlasništvu Rezidencije Skiper.
Samo mjesec dana nakon što Oblak napušta projekt Rezidencije Skiper, u rujnu 2008. godine, Macara prenosi »podtvrtku« Makara u vlasništvo privatne zaklade OKG Privatstiftung iz Klagenfurta kojom upravlja upravo Hermann

Gabriel. O ovoj zakladi nema podataka, osim da se na istoj adresi pojavljuje još jedna zaklada, Gandalf Privatstiftung.
Tvrtka Makara u Savudriji registrirana je za poslovanje nekretninama, ali i kao putnička agencija. Direktorica ove tvrtke prethodno je bila Ljubica Marfan, koja je ujedno direktorica Rezidencije Skiper.
Ljubica Marfan tvrdi da tvrtka Makara i Rezidencija Skiper nemaju nikakve veze, da nisu ni vlasnički ni poslovno povezane, te da između njih ne postoji nikakva suradnja. No, neosporno je da Makara i Miro Oblak imaju poveznicu: Makara je smještena u zgradi, na cesti od hotela Kempinski prema moru, koju je izgradio Oblak. Putem svoje druge tvrtke Inter consulting Miro Oblak osnovao je tvrtku Makara te u nju unio tri poslovna prostora iz spomenute zgrade. Zatim je zgradu prodao.
Sve Zagorčeve i Oblakove projekte pratila je Hypo banka iz Klagenfurta. U svim tim projektima pojavljuju se fantomske tvrtke ili zaklade iz porezne oaze Liechtensteina iza kojih se gotovo nikada ne zna tko stoji i sa čijim novcem upravljaju.
U Liechtensteinu je i sjedište tvrtke Macara Invest & Holding. Po izjavi direktorice Ljubice Marfan ni ona ne zna tko je vlasnik ove liechtensteinske tvrtke, iako je ista donedavno »držala« petinu vlasništva Skipera.
Tvrtka Macara Invest & Holding u likvidaciji je, no drugih pojedinosti nema.
Na kraju ove tužne balade, u travnju 2010. godine Rezidencija Skiper prelazi u stopostotno Hypo vlasništvo. Već je prije 25% vlasništva bilo u Hypo-Alpe-Adria-Beteiligungen GmbH, a sada je i vlasništvo grupe Vegrad d.d. iz Velenja od 75% prešlo u Hypo Alpe Adria Bank International AG.

Za svakog laika ova je priča nerazumljiva. Malverzacije se čine vrlo kompliciranim, ali model izvlačenja novca i pranja novca u ovom konkretnom slučaju relativno je jednostavan za stručne osobe. Dakle, državne institucije (DORH, USKOK i policija) sa svojim školovanim kadrom, vrlo bi lako ušle u trag neosporno mutnom putu Rezidencije Skiper. Ali,...!

Dobro podmazani i uhodani mehanizam s Markovog trga, ne dozvoljava.

Lukavi „maheri“ osjete kad je dosta i kada treba stati. Miro Oblak svoja ulaganja usmjerava na drugi prostor Savudrije. Nekoliko kilometara od Rezidencije Skiper, na Stanciji Grande, namjerava izgraditi još jedan golf teren s luksuznim hotelom na površini od 84 hektara. Projekt čija se vrijednost procjenjuje na 70 milijuna eura vodi se putem tvrtke Pelagius u vlasništvu Oblaka, a direktorica je ponovno, Ljubica Marfan. To je vjerojatno i razlog odlaska Marfan, njegove desne ruke, s mjesta direktorice Rezidencije Skiper.
Miro Oblak i Ljubica Marfan, dvojac, koji već godinama blisko surađuje, okreće se novom projektu.

Posao u Skiperu završen je, iscijeđeno je sve što se iscijediti moglo. Svi su dobili svoje, od Zlatka Mateše sve do zadnjeg suradnika u ovom dobro planiranom drpu. Izgubila je samo Crna Istra i Istrijani.
Osobno, mislim da ipak nije tako crno, da je izgubljena samo prva runda, ali da afera Rezidencija Skiper mora imati pozitivan kraj. Iz svega navedenog neosporno je da cijela afera ima kriminalan predznak, da su evidentne nepoštene malverzacije.
U bescjenje rasprodana istarska zemlja, ostala je u Istri. Ostala je i Rezidencija Skiper. To je dobro! Danas ili sutra, uvest ćemo civilizacijske norme, poništiti kriminalne ugovore!

Banda lopovska, vratit će opljačkano.

MRVA

MRVA

Dogma o nepogrješivosti Svetog oca, vjerno je aplicirana na našu političku elitu. Oni su nepogrješivi. Duboko uvjerenje da mogu činiti što hoće i da su pri tomu u pravu, moguće je primijetiti na svim nivoima vlasti. Od lokalnog načelnika koji vlada u nekoliko sela, do premijerke Jadranke Kosor – odluke se donose bez ikakvih obzira prema svome puku. Prečesto, to je obična, otvorena krađa iz džepova građana. Najgore od svega čvrsto je uvjerenje političkih dužnosnika da na to imaju pravo.
Svaka krađa ili pljačka nemoralno je djelo, ali fenomen nepogrješivosti naše elite prelazi sve granice i teško ga je ubrojiti u bilo kakve ljudske okvire. Netko bi mogao reći da je to bezobrazluk, kriminal, nemoral ili nešto slično – ali nije tako – to je nešto daleko gore! Čovjek, čovjeku uzima kruh sa stola, gleda ga u oči, smije se i kaže: „Uzimam ti ovo javno, pred svima. Ne možeš mi ništa, jer si stoka sitnog zuba, gluha, slijepa i nijema."
Ja bih dodao – i glupa!!!

Gornji tekst dogodio mi se uživo neki dan u kafiću ispod pulske arene. Moj prijatelj Mrva, bez i malo grižnje savjesti, uvjerava me da gradonačelnik Boris Miletić i župan Ivan Jakovčić imaju pravo na drp, na pljačku svojih građana. Kaže Mrva da aktualna krađa našeg novca za njihove izborne promidžbe – nije ništa! Dodaje da „drugi kradu više", pa se podrazumijeva da i oni mogu.
Podsjetimo se:
Gradonačelnik Pule Boris Miletić sklopio je ugovor s PR agencijom, Manjgura d.o.o. iz Zagreba za svoju predizbornu kampanju. Ugovorena je cijena usluga kao i savjetnička nagrada ukoliko posao uspije.
Posao je uspješno završen, Miletić je izabran za gradonačelnika, te je do 31. svibnja 2009. godine pošteno isplaćen kompletan ugovoreni honorar. No, ono što nije pošteno – činjenica je da smo, vi i ja, platili Miletićevu kampanju. Nismo je dragovoljno platili, nego je Miletić oteo naših 479.725 kuna + PDV, što ukupno iznosi 585.264,50 kuna i sebi tim našim novcem platio izbornu pobjedu.

GRADONAČELNIK PULE BORIS MILETIĆ

Mrva bi rekao da to nismo mi platili nego Grad Pula i poduzeća u vlasništvu Grada Pule – ali zar to nije naš novac?
Miletićevi konkurenti nisu imali tu mogućnost, što znači da je njih prevario. Nas je pokrao, a svoje konkurente prevario!
Vidi li i čuje li to naša „gluha, slijepa i nijema javnost“? Čini se da ne vidi, ni ne čuje, a bogme ni ne oglašava se!

Bijedno, žalosno i kukavički! Ali, ipak – nije tragično! A znate li što je tragično? Ovo:
Kaznena prijava uz detaljne dokumente, dostavljena je glavnom državnom odvjetniku Mladenu Bajiću i ravnatelju USKOKA Dinku Cvitanu, te nakon tjedan dana predsjednici Vlade Jadranki Kosor, ministru unutarnjih poslova Tomislavu Karamarku, Delegaciji Europske komisije u RH. Obznanjena je i svim građanima Pule.
Navedeni su svi iznosi, datumi plaćanja, imena odgovornih ljudi, gradskih poduzeća – nema ni jedne kune, pa ni 50 lipa više ili manje – sve je „crno na bijelom.“
Gradonačelnik Pule Boris Miletić, njegov šef ureda Bernard Zenzerović, tajnik IDS-a Tedi Chiavalon te Krešimir Macan i Zoran Pucarić iz PR agencije Manjgura kazneno su prijavljeni zbog 'osnovane sumnje' u zlouporabu položaja i ovlasti, sklapanje štetnih ugovora, te udruživanje radi počinjenja kaznenih djela protiv RH. Prijava ih tereti da su svjesno i namjerno oštetili proračun Grada Pule i poduzeća u vlasništvu Grada Pule - u iznosu od 585.264,50 kuna.
Bilo bi ispravnije i konkretnije rečeno da je Boris Miletić lopov koji je nama iz naših džepova pokrao novac.
Prijava je dostavljena u prosincu 2009. godine.

Tragično je da nakon ove nedvojbeno detaljne i točne prijave, hrvatska vlast – promptno, odmah nije smijenila gradonačelnika Borisa Miletića. Sasvim je svejedno tko to treba učiniti; predsjednik RH, premijerka, Državni odvjetnik, sud, policija – sasvim svejedno tko, ali treba!

U ovako dokumentiranim slučajevima s lako provjerljivim detaljima, nisu potrebni dugogodišnji istražni postupci. Dovoljno je provjeriti račune.

Spuštam čašu piva na stol. Gledam Mrvu, lice mu je ozbiljno, nema smiješka, čini se da misli ozbiljno.
- Kažeš da i oni drugi kradu? – pitam.
- Uuuh, kradu mnogo više – odgovara on.
- Zato mogu i ovi tvoji? – nastavljam s pitanjima.
- Pa, nisam baš tako mislio, ali oni rade svoj posao – kaže on.
- Tko, oni?
- Pa, Miletić i ostali.
Smješkam se. Mrvi ipak nije ugodno. Skida naočale i čisti ih maramicom.
- Dakle, ako netko opljačka banku, ja mogu nekažnjeno provaliti u neku malu mjenjačnicu, zar ne? – kažem.
- Pretjeruješ! Rekao sam ti, oni dobro rade svoj posao – odgovara Mrva staloženo.
- Dakle, Miletić nije kriv? – pitam.
- Nije!

Mrva stavlja naočale na nos. Iako sjedimo za stolom, za glavu je viši od mene. Na trenutak pomišljam da bi ga trebalo barem ošamariti, ili bolje šakom... Ali, već sam spomenuo, drag mi je. Ne mislimo isto i to je sve!
Mrva u ovom iskrivljenom, moralnom ozračju Hrvatske - ima pravo. Puk navikao na nepravdu – mirno sliježe ramenima na očigledne prevare svoje vlasti. Naši nedodirljivi magovi - na naš račun - angažiraju PR agencije koje im savjetuju na koji način mogu eliminirati konkurenciju. Ne plaćaju visoke honorare iz svoga džepa, nego to ide direktno iz gradskih, županijskih ili državnih kasa – a to znači iz naših. Mi im plaćamo da dobiju izbore i da nas i dalje gule i pljačkaju.
PR agencije kao što je Manjgura d.o.o. i slične grupacije, rade vrlo nemoralan posao. Pod krinkom savjeta kako što bolje naglasiti prednosti pojedinog proizvoda ili programa, prodaju dobro smišljene recepte – kako ocrniti konkurenciju i

lažnim podacima privući široki spektar kupaca. U konkretnom slučaju - kako privući više glasača! Razvijeni svijet oštro kažnjava takav posao i neistinitu reklamu, no u Hrvatskoj mnoge PR agencije žive upravo na tom negativnom trendu.
I u ovom slučaju neosporna je mentalna povezanost Crne Istre i kriminalne metropole. U Puli ili u Zagrebu radi se isto. Spletkama Manjgure *„Imamo Crnu Istru!“,* odnosno, imamo gradonačelnika Pule i župana.
Spletkama, spinovima i lažnim objavama, živi i elita iz metropole. Istim nemoralnim smicalicama vrijeme kupuje Jadranka Kosor i comp.
Primjera ima na stotine, evo jednog: Krajem lipnja 2010. portal Net.hr objavio je istinu o TV anketama Jacine popularnosti:

Poznato je da su TV ankete nepouzdane zbog slabih zaštita, posebice kod testiranja političara ili stranaka. Vojska članova stranke i plaćenika klikaju, klikaju i klikaju... I bildaju virtualnu sliku o svom političkom idolu/šefu.
HDZ-ov odred za bildanje popularnosti Jadranke Kosor uhvaćen je na djelu! Zahvaljujući dvjema anketama, od kojih je jedna zaštićena, a druga nije, dokazano je da daleko točniji broj građana smatra premijerku nedovoljnom, a ne odličnom.
Razotkriveno je bjesomučno klikanje mladeži HDZ-a, i ostalih udvorica sa ciljem popravljanja Jacinog imidža. No, ovaj puta nije se isplatilo! Na namjerno nezaštićenom portalu Net.hr premijerka je ocijenjena s odličnim od 47% anketiranih.
Istina je sasvim drukčija!
Na podportalu Danas.hr postavljen je filter koji sa svake IP adrese broji samo po jedan glas. Taj realni rezultat porazan je za Sanaderovu odabranicu. Odličnim je ocijenjena Jaca sa samo 7%, glasova građana. Dobila je vrlodobar od 8% građana, dobar 11%, dovoljan 21% i nedovoljan - punih 53%.

- Što je s Jakovčićem? – nastavljam nakon duže stanke.
- Ništa! Za njega nema prijave. – odgovara on s olakšanjem.
- Nema, ali bit će uskoro! Njegova je kampanja u Manjguri stajala nas građane 498.120 kuna.
- Uh, zapamtio si u kunu. To mi je sumnjivo – kaže od sa smiješkom.
- Jedina je razlika što je za Jakovčićevu kampanju ukraden županijski novac, a za Miletićevu gradski. Ali, to je sve isto. Naš novac.
- Ma, daj! To je normalno, tako se radi – kaže on.

Odobrovoljio se. Vjerojatno i on dobro zna sve detalje. I to, da još nema dovoljno dokaza za detaljno pripremljenu kaznenu prijavu protiv Jakovčića. Ili je i ta kaznena prijava spriječena na poznati način – korupcijom?
- Ne volim kad mi kradu - nastavljam.
- To su samo nagađanja – kaže on.
- Nisu. Nedostaju samo neki detalji i prijava za Jakovčića kreće.
- USKOK će to odbaciti – zaključuje Mrva.
Šutim. Možda ima pravo. Oni su nepogrješivi i nedodirljivi. Od kaznene prijave za Miletića prošlo je pola godine. I ništa!
Čvrsta, nepoderiva čelična mreža pokriva kriminalni politički milje. Gdje je presvijetli kardinal Bozanić da podvikne s propovjedaonice: „Ne kradi!“?
Prilazi konobar, plaćam piće. Mrva polako ustaje i odlazi, ima obveze u nogometnom klubu. Nogomet i politika uvijek su bili čvrsto vezani. Nogomet je jedan od najstarijih spinova; daj narodu „Panem et circenses“ (kruha i igara). Doduše, za kruh narodu moćnici se nikada nisu previše brinuli, ali za igre uvijek su bili voljni izdvojiti hrpu dukata, talira ili eura.
Sunce mi udara u oči, povlačim stolicu dublje u hlad suncobrana. U mislima vrtim film unatrag.
Početak nepogrješivosti i nedodirljivosti povlaštenih naći ćemo na samom stvaranju nove Hrvatske. Čitajući strogo povjerljive stenograme sjednica Vrhovnog vijeća iz 1991. godine naišao sam na česte napade na tadašnju oporbu (tada je još postojala oporba!). Josip Manolić, u nekoliko

navrata, naglašavao je da oporba nedemokratskim putem želi srušiti “demokratski izabranu legalnu vlast“.
U jesen 2008. godine sjedio sam s Manolićem na terasi riječkog „Kontinentala“. Između ostalog spomenuo sam njegovu kritiku u svezi “demokratski izabrane legalne vlasti“. Rekao sam da ta vlast, u kojoj je on bio premijer, već 1991. godine, nije bila legalna. Onim časom kad je elita, na čelu s Tuđmanom, počela pljačkati svoj narod - više nije bila legalna, nego kriminalna.
Kulminacija nelegalnosti svih vrsta dogodila se u vrijeme Sanadera. Danas tu kulminaciju podržavaju i produžuju njegovi poslušnici koji su ostali na vlasti. Eskalirala je arogancija i beskrupuloznost kompletne političke elite. Otvorile su se opcije javne, neprikrivene krađe i nedodirljivosti. Zadužuju se i dio dugova guraju u svoj džep. Ne moraju ništa kriti, imaju sve poluge vlasti: i DORH i USKOK i sud i policiju…
Naš pretili, zadrigli ministar Šuker smije nam se.
Ne čudi me ono što Mrva kaže, da oni rade svoj posao. Da, rade posao lopova, pljačkaša, dovoljno snažnih da nam se smiju u brk. Ne možemo im ništa.

Naručujem još čašu piva. Na malom ekranu iPhone-a otvaram index.hr.
Građanski etički forum poslao je otvoreno pismo Vladi, Saboru i predsjedniku Ivi Josipoviću u kojem naglašava da je krajnje vrijeme za neke poteze.
„Tražimo moralnu, političku i kaznenu odgovornost za posadu koja je nasukala brod", poručuje don Ivan Grubišić.
„Želimo li pomaknuti taj nasukani brod nužno je: ukidanje svih političkih i drugih povlastica koje nisu plod osobnog rada; objavljivanje transparentnog popisa branitelja, a onima koji su koristili nezaslužene privilegije oduzimanje svega; objavljivanje vjerodostojnog popisa birača; smanjivanje broja saborskih zastupnika i deprofesionalizacija njihova rada; provođenje reforme državne uprave i samouprave; smanjivanje broja županija, gradova i općina...", stoji u otvorenom pismu GEF-a.

Lijepo zbori don Grubišić, ali bojim se da je uzaludno. Možemo mi tražiti što hoćemo i pisati duga pisma. To prežderanu i nedodirljivu elitu ne dira. Istina u Hrvatskoj nije dovoljna. Treba nešto konkretnije, jače, grublje...

Hoće li se ova bijedna, amorfna masa hrvatske javnosti već jednom probuditi?

GLADNI GALEBOVI

Opet Kaštijun!
Građanska inicijativa *NE KAŠTIJUN* organizira sedmi prosvjed na gradskom odlagalištu Kaštijunu. Predsjednik Inicijative, Božo Benčić, kao razlog navodi sustavno ignoriranje volje građana i nepoštivanje pravne države od strane vlasti u Istri, Ministarstva zaštite okoliša, te Građevinske inspekcije.
Prosvjed je zakazan za 5. lipanj 2010. godine, na Svjetski dan zaštite okoliša. To je godišnjica održavanja Konferencije Ujedinjenih naroda u Stockholmu posvećene zaštiti okoliša. Godine 1972. na Konferenciji donesen je Program zaštite okoliša Ujedinjenih naroda (UNEP). Ova godina obilježena je geslom: „Brojne vrste, jedan planet, jedna budućnost."
Glavni uzrok zagađenja okoline, pa s tim i izumiranja vrsta, djelovanje je čovjeka: krčenje velikih šumskih površina, isušivanje močvara, ispuštanje stakleničkih plinova u atmosferu, otpad... Otpad! Milijuni tona otpada. Kaštijun!
Prosvjed počinje u 9 sati. S obzirom na to da Inicijativa *Ne Kaštijun* traje već dvije i po godine detaljno su razrađeni svi detalji; osiguranje, policija, razglas, bina, roštilj, piće...

Subota je, sunčan, prelijep dan. Dižem platneni krov automobila, spremam kameru, stativ i fotoaparat. Tek je 8 i 15 i ne moram žuriti. Od Premanture do Kaštijuna treba mi 10 minuta lagane vožnje.
Nevjerojatno je kakve su promjene moguće u tih 10 minuta. Sedam minuta vozim uz plavetnilo najljepšeg dijela, najljepšeg mora na svijetu. Prati me miris borova i prozirno nebo. Zatim, skretanje, rukom napisan putokaz*; Prosvjed Kaštijun.*
Slijede ružne tri minute; uska razrovana cesta, prašina, sivo sparušeno zelenilo, smrad otpada, smeđe brdo smeća, kreštanje gladnih galebova. Ni nebo nije plavo, vlaga iznad smetlišta stvara neku sivkastu koprenu.
Na platou ispred smetlišta parkiran je policijski kombi. Dva policajca osiguravaju skup. Njihovi namrgođeni pogledi prate me dok parkiram. Stižu automobili. Grupice ljudi očekuju

početak prosvjeda. Ima mnogo transparenata. Redari svima dijele crvene kartone.
Čekamo da se skupi više ljudi. Očekivali smo više!
9 sati i 30 minuta!
Prosvjed je otvorio Božo Benčić. U dugom izlaganju iznosio je uglavnom podatke, sve ono što je spomenuto u tekstovima ove knjige. Napominje nelegalnost postojećeg odlagališta, smiješnu i lažnu javnu raspravu u donošenju urbanističke dokumentacije, te ignoriranje Građevinske inspekcije.
Uz spomen imena; Jakovčića, Miletića, ministrice Dropulić, Kozlovca i još nekih, Benčić im dodjeljuje crveni karton, što prisutni prate podizanjem svojih crvenih kartona iznad glave. Spominje i zabranu IDS-a vatrogascima da dođu na prosvjed iako im je dužnost osiguravati zaštitu od požara kod ovakvih skupova.
Smjenjuju se govornici. Impresivan je dobro sastavljeni govor Josipa Brakusa. Često je prekidan pljeskom.
(Dio govora Brakusa):

Zašto obmanjujete javnost da se Kaštijun ne nalazi na vodozaštitnom području 1, 2 i 3 kategorije i zašto ne ispitate stanje voda i objavite ih? I zašto nas neprestano lažete da je budući Kaštijun kako ste ga vi zamislili nešto za naše dobro! Na ovo posljednje pitanje rado ću umjesto vas odgovoriti. Lažete nas, jer vam je to već prešlo u naviku, jer to činite godinama, jer ste već odavna potpuno izgubili kompas moralnosti, zaboravili na odgovornost i poštenje zanemarujući javni interes.

Svi govornici iznose šokantne podatke o nezakonitosti i apsurdu lokacije Kaštijuna u atraktivnom turističkom okružju. Mnogo je žuči, kritike, pa i objektivnih stručnih izlaganja. Svi su protiv, ali svi zapravo gube vrijeme u jalovom dokazivanju da Kaštijunu nije mjesto tu gdje jest i da je izgradnja zakonski neutemeljena.
Uzalud!

Ljudi stoje s transparentima na platou ispred smetlišta. Uz binu skovanu od debelih dasaka vijori se hrvatska zastava. Toplo je, sunce udara u glavu, nema drveća, okolo je gola zemlja s tragovima isušene, smeđe trave.
Uzimam mikrofon:

Poštovane dame i gospodo, pozdravljam vas.
Argumente o Kaštijunu iznijeli su moji predgovornici, no ja ne želim govoriti o argumentima. Znamo da u Istri imamo dvije tvornice bolesti i smrti. To su Plomin i Rockwool. Treća tvornica smrada, bolesti i smrti, bit će izdajnički projekt istarske političke elite „Županijski centar za gospodarenje otpadom Kaštijun“.
Svi ti opravdani prigovori i podaci koji su izrečeni, uopće nisu važni. Važno je samo jedno; činjenica da puk ili narodna volja nisu važni čimbenici. Za hrvatsku vlast, od 1990. godine do danas, u svim postavama - narodna volja apsolutno ništa ne znači. Uvijek je to samo i isključivo jedan cilj; zgrabiti što više i spremiti na svoj bankovni račun. Prije toga treba osigurati sebi vile, bazene, slijede skupi automobili, jahte. Takvoj državi s mafiokracijom na čelu kakva je Hrvatska, jedan Kaštijun samo je kolač kojeg treba dobro iskoristiti i podijeliti.
Županijski centar za gospodarenje otpadom Kaštijun, u prvoj je varijanti stajao 19 milijuna eura, zatim 30, pa 70 milijuna. Vjerujem da je konačna cijena izgradnje ovog centra smrada i boleština - preko sto milijuna. No, i to je tek dio, kap u moru korupcije i zločina prema svom narodu i prema svojim sugrađanima. Razvijeni Zapad šalje nam otrovno i radioaktivno smeće, nama primitivnoj i naivnoj istočnoj provinciji. Vjerojatno će to dobro platiti crnim novcem, ispod stola. Nama će u Kaštijun dolaziti ne samo istarsko smeće nego i europsko smeće, zatrovano, otrovano i radioaktivno. Ne smijemo to dozvoliti.
U izgradnji Rockwoola 25,2 milijuna eura investitor je potrošio da podmiti hrvatsku i istarsku vlast. U slučaju Kaštijuna Banda lopovska, kako građani zovu svoju vlast, - očekuje mastan zalogaj! Možda, masniji i veći od

Rockwoola, jer smeće je postalo najveći business. Razvijeni ne žele smrad i otrov u svom dvorištu, nego to šalju u zaostalu Istru.
Poštovane dame i gospodo, želim vam poručiti da ne ćemo postići ništa peticijama, mirnim prosvjedima, demokratskim putem, jer Hrvatska nije demokratska zemlja. I ovaj skup to dokazuje, došlo je sramotno malo nas na ovaj prosvjed. To je dokaz da su nas ubili, ubili su građanski sloj, selo, studente, umirovljenike, sve. Ubili su demokraciju! Ne smijemo to dozvoliti.
Za Dragoneru imali smo 13.000 potpisa, pa ništa! Za Kaštijun imali smo 6.500 potpisa, pa ništa! Oni nas ignoriraju, smiju nam se.
Treba nešto oštrije, građanska neposlušnost, zatvaranje dolaska kamiona u Kaštijun, ne samo jedan dan – nego danima! Moramo, to nam je dužnost. I hoćemo!

7. PROSVJED NA KAŠTIJUNU

Nedjelja je, dan iza prosvjeda na Kaštijunu. Imao sam nekoliko telefonskih poziva. Ljudi se čude da se usuđujem onako govoriti, čestitaju. Misle isto, ali govore tiho, uplašeni su, ubijeni... Kažem im da moraju, da svatko mora nešto učiniti.
Opet je sunčan dan, razmišljam o prvom kupanju ove godine. Ali, e - adrese su mi pune, stiglo je mnoštvo novih vijesti. Posredno sve se vrti oko Istre, zapravo oko hobotnice zvane, Hypo. Žilavu hobotnicu stvorili su, Jorg Haider, Ivan Jakovčić i Ivo Sanader, kad je zacrtana suradnja Istarske županije s Koruškom. Krakovi su joj narasli do neslućenih razmjera - ovdje u Crnoj Istri.
Odgađam kupanje, pogledat ću na DSF-u GP trke motocikla – i bilježiti našu sramotnu povijest. Ružan posao, ali netko mora.
Čitam vijest, nažalost, Valentino Rosi u petak je slomio obje potkoljenice i neće više voziti ove godine. Sve je nešto crno, Rosiju crni petak – meni moja Crna Istra. Čudno je da i taj deveterostruki svjetski prvak, motoristički virtuoz, može pogriješiti. Ali, svi griješe, i ja mnogo griješim. Znam što bi trebalo, znam da je sve ovo što radim slabo, nedovoljno! Grize me savjest. Trebalo bi više, jače...
Prijatelji mi kažu da se klonim motocikla i brze vožnje, kažu mogao bi te netko gurnuti, razbiti. Namjerno!
Čitao sam neki dan sjajnu malu knjigu-brošuru od Johna C. Parkina. Zove se *Fuck it!* U prijevodu, *J… mi se*!
Pa, jebe mi se! Vozit ću dok ide.

Čitam dokumente, interesantni su, bolji su od krimića. U revizijskom izvještaju međunarodne tvrtke za poslovno savjetovanje PwC-a, znakovit je jedan detalj; pronađeni su računi iz 2006. od 50.000 eura i od 150.000 eura za dva ekskluzivna ručna sata. Hypo dabome, a tko bi drugi. Naš capo di Banda, Ivo Sanader, obožavao je skupe satove i danas ih obožava. Navodno, ima ih mnogo, čak 150; po nekoliko komada: onih najskupljih, švicarskih, Patek-Philipe-a, Vacheron-Constantine-a, Rolexa, IWC-a, Cartiera, talijanski Panerai i dr.

U izvješću, PwC kritizira sustav nagrađivanja, jer su šefovi HLH-a i poslovni suradnici, osim regularnih primanja, dobivali i konzultantske honorare koje je nemoguće objasniti.

U virtualni svijet portala ušao je Mate Granić, bivši šef diplomacije i član HDZ-ove mafijaške grupe Tuđmanovih miljenika. Njegova tvrtka Magra imala je ugovor o konzultantskim i lobističkim poslovima s Hypo Zagreb i s tvrtkom Hypo International. Dovoljno je spojiti imena Tuđman, Granić, Hypo! Kriminal, pljačka domovine, krediti... Krediti, koje će generacije hrvatskih građana otplaćivati!
Doznajemo da je Mate Granić dobio uplatu od 762.000 eura honorara. Bivši šef diplomacije objašnjava da je suradnja počela sa šefom zagrebačke podružnice Hypo banke Heinzom Truskallerom, a nastavljena s podružnicom Hypo International. Austrijski revizori tvrde da su šefovi Hypo Leasing Holdinga, Josef Kircher i Albert Modritsch neopravdano, dnevno dogovarali desetke tisuća eura za savjetovanje, troškove i putovanja, te da je 762.000 eura honorara isplaćeno za nejasne posredničke aktivnosti na području bivše Jugoslavije.
Broj optužnica koje su podnesene u nekoliko mjeseci istraživanja afere Hypo popeo se na više od 50, a među onima koji se istražuju navodi se i naš bivši ministar vanjskih poslova.

Eh, da je sada malo pravde u Hrvatskoj! Mate Granić odsjedio bi nekoliko godinica, a 762.000 eura „honorara“ podijelili bi mi građani RH između sebe. I ne samo tih 762.000 eura, nego i mnogo više, sve ono što je ta bagra lopovska nakrala Hrvatskoj.
Tvrdi Mate da je njegova Magra ugledna kuća koja prihvaća ozbiljne poslove. „Postali smo vodeća tvrtka u regiji, surađujemo s brojnim tvrtkama iz Hrvatske, Austrije, Mađarske, Češke i SAD-a", kaže Granić, koji je devet godina, do siječnja 2000., bio hrvatski ministar vanjskih poslova, a od tada se bavi lobiranjem.
Od kada se pljačka vlastite domovine zove lobiranje?

Pod istragom su i ugovori koji od Granića vode k Sanaderu. Hypo Alpe Adria Bank potpisala je s Vladom Republike Hrvatske 1995. godine, akt o odobravanju gotovinskog kredita HDZ-ovoj Vladi. Posrednici između hrvatske Vlade i Uprave Hypo banke bili su Mate Granić, tadašnji ministar vanjskih poslova i potpredsjednik Vlade i njegov tadašnji zamjenik Ivo Sanader.
Nailazim i na nove segmente Hypa u našoj Crnoj Istri. Pod lupom su Istrabenz, sa sumnjivim kreditom u iznosu od 44,2 i 14 milijuna eura, te poduzeće Vegrad d.o.o. sa sumnjivim kreditom u iznosu od 41,8 milijuna eura. Sjećate se Velgrada iz afere Rezidencija Skiper i Mire Oblaka.

Šef CSI-Hypo, Wolfgang Peschorn tvrdi da je Hypo Alpe Adria banka svojedobno upala u šake prave kriminalne mreže koja je banku opelješila za više od 100 milijuna eura. Broj do sada optuženih bitno je veći od broja optužnica, jer mnoge od njih sadrže imena više optuženika.
Wolfgang Peschorn ne zna da Hrvatska ima nevjerojatan potencijal po pitanju kriminalnih mreža, a da je krovna mreža - država Hrvatska!
Hrvatska se često poziva na tradiciju K.u.K – austrougarskog cara i kralja, ali niti ne sluti da među austrijskim poslovnim ljudima ta kratica označava Hrvatsku na drugi način: kao "Kroatien und Korruption" - Hrvatska i korupcija.

K.u.K
"KROATIEN UND KORRUPTION"

I danas u izvješću sa svečane tribine povodom 10. rođendana Transparency Internationala Hrvatska (TIH) spominje se Mate Granić.
Stjepan Mesić rekao je da je cijelo jedno desetljeće nesankcionirane pljačke dovelo do "krađe gigantskih razmjera, što je za zemlju iscrpljenu ratom previše. A kod nas se ništa ne događa. Potrebne su godine, kao u slučaju nabavke vojnih kamiona. Sjećate se i kada je u medijima završila snimka jednog razgovora s Mirogoja – pola meni, pola tebi, pola Bagi“, kazao je Mesić aludirajući na aferu s Matom Granićem. „Ništa se nije dogodilo', upozorio je i dodao kako „oni koji bi trebali biti u zatvoru slobodno šeću kao ugledni građani i još prijete tužbama onima koji ih prozivaju“.

Iskreno rečeno, smučilo mi se od te Mesićeve izjave. Čovjek zaista treba imati đon-obraz da na Mesićevom mjestu izvali takvu hipokriziju. Bilo bi daleko poštenije da je – šutio. Pa, on je deset godina bio na čelu države. Bio je šef HV i tajnih službi. Mogao je - da je bio čovjek - satrti tu bezobraznu bagru lopova koja je ubogaljila ovu zemlju. Trebao je Mesić, odozgo s Pantovćaka, zgrabiti za gušu prvog tajkuna i upitati ga:
„Odakle ti to, lopove?“
No, radije je Stipe putovao i otvarao izložbe. Svoje građane stajao je direktno oko 60 milijuna kuna godišnje. Čistih 600 milijuna u deset godina! A, indirektna šteta koju je Mesić prouzročio tijekom svojih 10 godina predsjednikovanja, nemjerljiva je. On je, uz DORH, svojim nedjelovanjem i pasivnim čuvanjem leđa Bandi lopovskoj, osiromašio svoje građane i svoju zemlju.

Mesića sam osobno upoznao u vrijeme kad su se on i Manolić rastali s Tuđmanom. Podržao sam ih i bio s njima u Predsjedništvu Hrvatskih nezavisnih demokrata. Pokušavali smo nastupima i tribinama ukazati na krivi put kojim je krenula Hrvatska. Bilo je prerano!

Kad je nakon potpune političke marginalizacije Mesić dobio izbore i postao predsjednik RH, ponadao sam se da neće biti fikus. Ali, loša procjena! Nije bio samo fikus, nego štetan fikus.

Na desetogodišnjici Transparency Internationala Hrvatska (TIH), uz Mesića bili su: premijerka Jadranka Kosor, predsjednik Ivo Josipović i nekolicina njegovih savjetnika, uključujući Sašu Perkovića, te predsjednik Skupštine Grada Zagreba Boris Šprem.

Predsjednik Zorislav Antun Petrović Izjavio je da je TIH "na deklarativnoj razini vrlo zadovoljan" što se tiče tretmana borbe protiv korupcije o kojoj se vrlo aktivno raspravlja u kontekstu političkih zbivanja.

Petrović održava TIH lukavim laviranjem, odnosno podilaženjem političkoj eliti. Nikada oštar, uvijek „pošten i j....“ deklarativno kritičan, uspio je anemični TIH održavati na životu. Subvencije nisu bile upitne, „umiljato janje dvije majke sisa.“

Premijerka je, po ne znam koji puta - ponovila svoj traktat o korupciji - da su rezultati borbe protiv korupcije, koju provodi Vlada s njom na čelu, u zadnjih godinu dana vidljivi. Pozvala je sve stranke da "demonstriraju volju u borbi protiv korupcije." Na kraju, koristeći se retorikom kakvu je u svom slavnom govoru o „vragovima“ upotrijebio Franjo Tuđman - kazala je da nema veze radi li se o „crnim, crvenim, zelenim ili žutim... pripadnicima stranaka.“

Franjo Tuđman i Ivo Sanader, nedvojbeno su učinili Hrvatsku pojmom korupcije i mafiokracije. Dodajmo k tomu i to da je Sanader postavio Jadranku Kosor na mjesto premijerke. Jaca na to mjesto nije došla poštenim izborom, nego je postavljena da pokrije zločine svoga mentora.

Dakle, trojac spomenutih: Tuđman, Sanader, Kosor, netko bi mogao prozvati za „zločinačko udruživanje.“ Udružuje ih i otimanje tuđe stambene imovine, konkretno: Tuđmanova vila (Nazorova 59), Sanaderova kuća (Kozarčeva 21) i Jadrankin stan (Šeferova 6.).

I onda Jaca nešto priča o korupciji. Užas!

Mesićev nasljednik bio je uobičajeno suzdržan. „Predmeti koji traju deset godina ne znače ništa. Potrebno je da ti postupci budu brzo i efikasno riješeni“, kazao je Josipović. I, na kraju, zahvalio se zviždačima: „Pozdravio bih sve časne i poštene ljude koji su bili spremni izložiti sebe i svoje obitelji, pa čak i fizičkom nasilju da bi ukazali na kriminal i korupciju.“ Josipović je izrazio svoje nezadovoljstvo njihovom zaštitom koja se mora poboljšati: „Mi nismo dovoljno zreli za zaštitu svjedoka kriminala, a zviždača pogotovo.“

Lijepo, ali samo deklarativno. Da sam bio tamo, upitao bih Josipovića: „A što ste učinili vi do sada, gospodine predsjedniče? Obećali ste da će Banda lopovska vratiti opljačkano. Kada?“

SAMO NAS JE DESET! IMA LI JOŠ?

Šćuza[5] je čudna kamena tvorevina koja spaja Premantursku cestu s pomerskom obalom. Zovu je mostom ili zidom, iako nije ni jedno ni drugo – nego šćuza. Široka jedva metar, dovoljno za pješake, s jedne strane ima ogradu od debelog konopa. More prolazi kroz tu kamenu tvorevinu, ali veće ribe ne mogu. Postoje i dva velika otvora kroz koja morska voda ulazi i izlazi, zavisno je li plima ili oseka. Moguće je, kad se voda povlači, mrežama zatvoriti otvore i izvući dobar ulov.

Na kraju šćuze, uz samo more, nalazi se interesantan restoran. Nas desetorica našli smo se oko natkrivenog stola od grubo tesanih dasaka, ljeta Gospodnjeg 2010. 9. lipnja. Krenuli su razgovori, razgovori, upadali smo jedan drugom u riječ, nadvikivali se – ali sve je vodilo prema nekoj poštenoj, pravnoj – ukratko, Drugoj Hrvatskoj!
Izniklo je ime samo po sebi:

INICIJATIVA ZA DRUGU HRVATSKU!

Moglo se nazrijeti iz razgovora da ne znamo kako? Ljudi su apatični, zastrašeni razorenim ozračjem, egzistencijom. Postoji jedan totalni apsurd – ti slomljeni ljudi glasuju uvijek za one iste lopove koji su ih doveli na prosjački štap.
Mora se nešto učiniti, nema alternative. Treba aktivirati građane, stvoriti kritičnu masu osviještenih koja će lopovima reći:“Dosta!“

Kruh i maslinovo ulje, srdelice, vino – razvuklo se druženje, mišljenja, prijedlozi... Bruno kaže da nemamo nikakve prodore u medijima, novine ignoriraju, TV, svi... Novinari čekaju da im urednici odu na kakav put, pa onda puste po koju paprenu vijest. Radovan kaže da trebamo nastaviti s našim brošurama, knjigama. Ne smijemo zaboraviti sjajni Domagojev *www.necenzurirano.com.* To je, kao i knjige, hrvatski prozor u svijet demokracije, ili bolje rečeno, borba protiv hrvatske mafiokracije.

---

[5] Šćuza – dolazi od tal. chiuso, zatvoreno.

Na moj radikalan stav da politička elita neće bez sile napustiti svoje kraljevske beneficije, Damir odgovara da ne smijemo tako – jer „zidovi imaju uši“. Kažem da mi je svejedno – ja tako mislim, nemam što izgubiti! Dosta mi je, popustio živčani sustav...
Svađamo se, a govorimo isto. Jasno je da uskoro moramo dotaknuti dno, da je politička bagra zadužila zemlju preko svih norma i granica, da nam slijedi ružan kraj - i obračun. Ivan kaže da uskoro neće biti plaća, mirovina… da će jesen biti vruća. Dodajem da se Jaca samo tješi „da ne možemo rješavati probleme na ulici“. Morat ćemo.
Od nas desetorice, četvorica smo inženjeri, skloni egzaktnim rješenjima i zato inzistiramo na preciznim, konkretnim zaključcima. Svi se slažu da pet točaka, jasnih i bez komentara, uputimo na mnogo adresa.

Jalov posao! Ali, za sada nema druge alternative. Pa, kad već nismo orlovi, budimo komarci – kaže Radovan.

Mnogo sitnih, krvavih uboda…

INICIJATIVA ZA II. HRVATSKU

Sjednici Inicijative za II. Hrvatsku nazočni:
BRUNO LANGER
DOMAGOJ MARGETIĆ
IVAN PAULETTA
DARKO PETRIČIĆ
ŽELJKO POPOVIĆ
BRUNO POROPAT
DAMIR RADNIĆ
SAŠA RADOVIĆ
PREDRAG ROJNIĆ
RADOVAN SMOKVINA

VLADI REPUBLIKE HRVATSKE
HRVATSKOM SABORU
PARLAMENTARNIM STRANKAMA

1.) Zaključujemo da nema duha, znanja i morala da se riješi ovo teško stanje u državi.
2.) Predlažemo da odmah odstupite sa svih položaja bez činjenja novih šteta, novih zaduživanja i rasprodaje imovine.
3.) Smatramo da svi političari bez obzira kojoj stranci pripadali iz vremena tranzicije, moraju trajno istupiti iz politike.
4.) U II. Hrvatskoj treba odmah donijeti Zakon o oduzimanju nezakonito stečene imovine, što će biti najveći doprinos za opće dobro.
5.) Zbog straha da ulaskom u EU dođe do legalizacije tranzicijskog kriminala u Hrvatskoj, zahtijevamo da EU Komisija odmah zamrzne pregovore s trenutnom političkom nomenklaturom. Ne želimo ući u EU kao kriminalci, nego kao ravnopravni partneri.

U Premanturi, 9. lipnja 2010. Za Inicijativu:
Saša Radović

Rastajemo se! Pale se automobili, putevi nam se razilaze: Premantura, Pula, Rovinj, Ičići, Zagreb.

Corrado i ja prelazimo polako preko šćuze na drugu stranu.
- Samo dvojica voze za Zagreb. Uz izuzetak Radovana iz Ičića, koje možemo napola priključiti Istri, svi smo ovdje. U Crnoj Istri! – kažem ja.
- Žalosno za našu metropolu. U Zagrebu je pustoš! – nastavlja Corrado istu misao.
- U praktičnom smislu, egzistiraju samo Domagoj i Darko. Doduše, provuče se pokoji oštar članak u tisku: Kuljiš, Tomić, Jelena Lovrić... – nastavljam.
- Da! – kratko potvrđuje Corrado.
- Nekoliko novinara pomno je kontrolirano; Apelt, Malić, Peratović…, Latin je pokopan, Ana Jelinić također, Aco Stanković, hm, nema ga više. Pametan momak, čuva svoju kožu, odmaknuo se od politike. *Nedjeljom u 2* ima oštrinu poljoprivredne emisije.

Crvenilo se gasi na obzoru. Mrak guta borovu šumu i polako se spušta u more. U bistroj vodi nazire se jato riba.
- Spavaju li ribe? – pitam.
- Ne spavaju – odgovara Corrado.

NE BRINI IVO, NIŠTA TI NEĆE UZETI...

Pružam djevojci osobnu kartu. Nedavno sam pravio novu, nema u njoj ni JMBG-a, ni OIB-a. Kaže mala da treba jedno ili drugo. Srećom znam JMBG napamet. Potpisujem referendum.
Znam da se radi o Zakonu o radu, ali detalje ne znam, niti me zanimaju. O hrvatskim zakonima, sudstvu i odvjetništvu imam vrlo loše mišljenje, što je i mišljenje čitavog razvijenog svijeta. Dakle, potpisujem, ne zbog nekih promjena u Zakonu o radu – nego zbog toga što je ovaj referendum možda neka naznaka buđenja hrvatske javnosti. Pretpostavljam da daleko veći dio od onih stotina tisuća građana koji su već potpisali referendum – pojma nema o čemu se radi – nego su potpisali isključivo protiv Bande lopovske.
Načas mi misli odletješe unatrag pet desetljeća, na studij u Zagrebu, na Cvjetni trg. Varšavska! Ovih su dana tamo „jutarnji pjetlovi“ najavljivači nekog novog jutra, nekog novog buđenja. Ni njima, kao ni ovim potpisivačima peticije za referendum – nije primaran deklarirani cilj – nego background, ono što je „iza“. Rampa u Varšavskoj ulici sekundarna je - primarna je Banda lopovska. Protest u Varšavskoj, protest je protiv Tuđmanovih zločinaca, tajkuna - u ovom slučaju tajkuna Tome Horvatinčića. I protiv svih onih oholih zaštitnika ratnih profitera i tajkuna; Jace, Bebića, Hebranga and company...

Ministar Đuro Popijač tvrdi da je odluka sindikata o istupanju iz pregovora o izmjenama ZOR-a, manipulacija i politizacija sindikalnih pozicija, te iskorištavanje teškog stanja u zemlji.
„Ne bojimo se potpisa građana niti referenduma, problem je u besprizornim manipulacijama sindikalne strane“, bezočno je slagao ministar.
HDZ-ov ministar tjera po oprobanoj Hebrangovoj shemi – ubij glasnika koji donosi lošu vijest. Nije važno djelo (nedjelo) važno je ubiti, onesposobiti onoga koji ukazuje na nedjelo. Krivi su sindikati – nikako Banda lopovska. Nije važno što je baš ta pohlepna politička banda učinila da je Hrvatska na dnu - u kaljuži u kakvoj nikada nije bila. Vlada sa

Sanaderovom premijerkom Jacom steže - uzima radnicima posljednje mrvice sa stola. Veliki su zaštićeni.
Popijač je pogriješio i u svojoj izjavi: „Ljudi ne znaju što potpisuju". Dragi ministre, ljudi itekako znaju što potpisuju – potpisuju lopovima svoju presudu, no to nema previše veze sa ZOR-om..

Danas HRT prikazuje zatvoreno gradilište Pelješkog mosta. Tamo je samo čuvar koji čuva napuštena brda šljunka. A gdje idu onih 100 milijuna kuna godišnje za gradnju mosta? I dalje se milijuni isplaćuju, ali ne za gradnju nego nekome u džep?!
Ljudi potpisuju protiv otvorene krađe u slučaju Pelješkog mosta, protiv stotina otvorenih krađa daleko većih od tog spomenutog primjera Pelješkog mosta.
Popijač laže, nije istina da se ne boje! Boje se! Pokvarena hrvatska politička bagra dobro zna da će uskoro slijediti – ne samo peticije i mirni prosvjedi – nego i mnogo više. Narod će im uzeti sve ono što su pokrali. Međutim, još uvijek su prebogati, razmaženi lopovi opčinjeni svojim mehanizmima obrane – i misle da su nedodirljivi. Zaboravljaju da policija, „hrvatski FBI", specijalci, duge cijevi i korumpirano pravosuđe, može funkcionirati samo dok ima novca. Do sada su ih dobro plaćali, ali bit će problema. Novac su požderali, sve ga je manje, uskoro novca neće biti! A onda se duge cijevi mogu okrenuti na drugu stranu...
Zaboravlja društvo s Markovog trga da ogorčeni puk može buknuti i da se to može dogoditi iznenada. Izreka Josifa Visarionovića Staljina da je „narod kao vijak – što ga više stegneš - bolje drži!", ne vrijedi uvijek. Ukoliko se vijak previše stegne – puca.
Hrvatski vijak stegnut je do kraja!

Zaključimo: potpisivanje je apsolutno ispravno, jer ukazuje da javnost želi iskazati ono što misli o kriminalnoj mreži svoje vlasti. No, sam detalj zbog kojeg su sindikati pokrenuli ovaj pokret protiv vlastodržaca – nije tako pozitivan kako se čini na prvi pogled. Priče o kolektivnim ugovorima, o

ukidanju božićnica, prijevozu, cipelarinama i ostalim radničkim pravima, te o budućem masovnom otpuštanju iz javnih služba – imaju čvrsto uporište u realnosti.

Isključimo načas bijedne plaće nastavnika ili profesora, sjetimo se, na primjer: državnog sektora, sjetimo se bezobraznih plaća jedne Jadranke Kosor, Zorana Milanovića, ili jednog Luke Bebića, sjetimo se njihovih bezobraznih budućih mirovina i njihovih privilegija. Sjetimo se silnih, apsolutno nepotrebnih državnih tijela, ureda, agencija i institucija s bezobrazno plaćenim predstojnicima, ravnateljima, tajnicama, skupim voznim parkovima, tjelohraniteljima... Svu tu buljumentu nepotrebno zaposlenih parazita sindikati štite, umjesto da otvoreno iskažu potrebu za totalnom rekonstrukcijom i javnog i državnog sektora. One tisuće zaposlenih u službama koji prodaju maglu (golema uprava, Vidoševićeva Gospodarska komora i dr.) i stvaraju od svojih voditelja tajkune s milijunskim primanjima – treba što prije drastično smanjiti, dijelom ukinuti – i osuditi! Hrvatska mora drastično smanjiti broj svojih parazitskih i lopovskih institucija.

Potpisao sam peticiju za referendum, ali ne zbog ZOR-a, nego zbog Sanadera, Jace, Bebića, Bajića, Linića, Jakovčića, Popijača i ostalog političkog taloga u hrvatskoj kaljuži...

Kako se izvući iz blata u kojem smo donedavno bili do koljena – a danas do grla?

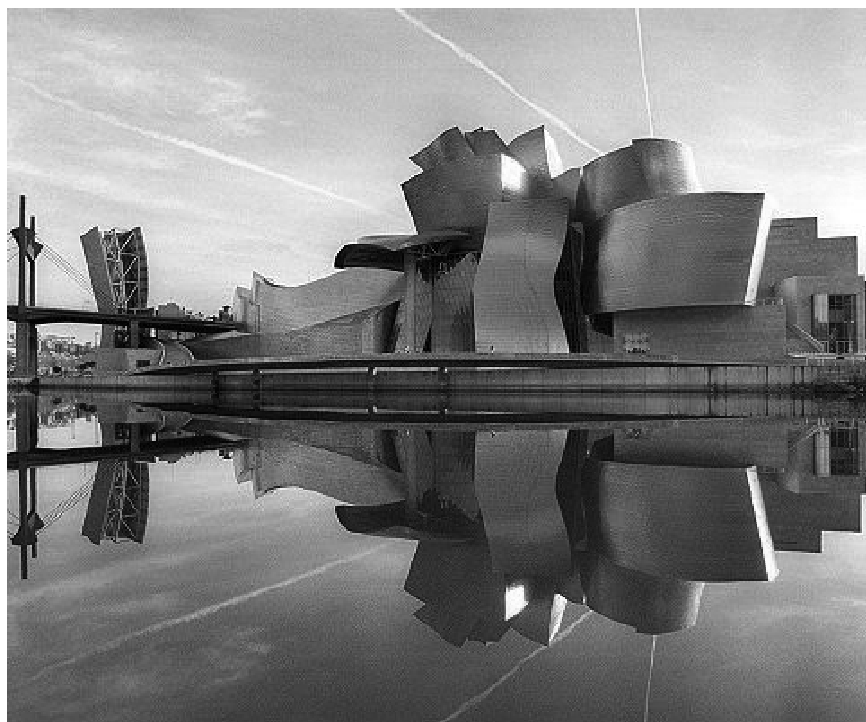
Moguće je, iako postoji mala vjerojatnost! Da ima malo političke pameti, a ne samo silne želje za pljačkom, možda bi se mogao izbjeći ružni scenarij pobješnjele ulice?! Politička vrhuška, mogla bi preciznim potezima spasiti barem ono što se spasiti da. Upravo je referendum čarobna formula. Ne, ovaj o ZOR-u, nego novi referendum, već spomenuti u prethodnom tekstu. To je izjašnjavanje naroda o svojoj vlasti.

Nema nikakve sumnje da bi taj referendum prošao pogubno za ovu omraženu, umreženu, uigranu, kriminalnu oligarhiju. Ali, izbjeglo bi se „pucanje po šavovima“ i ulično bezumlje.

Vlast bi mogla otići na relativno miran način. No, u svakom slučaju prije toga treba im oduzeti opljačkano i zabraniti bilo kakvo ponovno obnašanje javnih dužnosti.

Mislim da je to jedina mogućnost. I za nas – i za njih! Konačno bi onih opskurnih 840 tranzicijskih likova čija se imena na različitim funkcijama rotiraju zadnjih dvadeset ili više godina - nestalo sa scene. Hrvatska bi mogla dalje.

Referendum o aktualnoj vlasti jedino je miroljubivo rješenje ovog neodrživog stanja. No, mala je vjerojatnost da ohola vrhuška shvati težinu položaja u kojem se nalazi. Preslatko im je tamo gore – iznad oblaka.

GUGGENHEIM MUZEJ U PULI, 2110. GODINE?

Crna Istro moja i župane istarski dragi, svaka čast! Kakav dobar spin! Gradit će se Guggenheim muzej u Puli! Ulaganje od milijardu dolara! Portali, tisak, TV... Opet Jaca u bijelom! I ona podržava.
Župan tvrdi da su Amerikanci zainteresirani za gradnju muzeja Guggenheim u Puli, ali i za ulaganja koja bi objedinila kulturne, turističke, sportske, stambene, trgovačke i druge poslove. Bit će to najveća američka investicija u Hrvatskoj i to od milijardu dolara. Pula bi se, na taj način, zajedno s New Yorkom, Venecijom, Berlinom i Bilbaom, našla na prestižnoj mapi Guggenheim muzeja.
Ivan Jakovčić nedavno je u New Yorku s predstavnicima tvrtke G2 Investment Group potpisao Memorandum o razumijevanju.

Genijalno! Memorandum o razumijevanju! Pa to je divno. Američki partneri do rujna ove godine trebali bi predložiti ideje i koncept ulaganja. Mi bismo trebali zgotoviti prostorno plansku dokumentaciju do kraja ovog ljeta (2010.), a nakon toga bi se trebao potpisati ugovor.
Trebali bi! – ah, kakva prelijepa rečenica. Sjećam se dobro druga Stojčevića. Bio je nešto veliko, valjda predsjednik ili tako nešto u CK SKH. Njegovi govori započinjali bi uvijek: „Drugovi i drugarice, mi bi trebali..."
Kako drug, pardon, gospodin župan misli da treba do kraja ljeta „zgotoviti" prostorno plansku dokumentaciju. To valjda samo on zna? Valjda po modelu Dragonera – Barbariga?
A, tek ostalo?

U priču o Potemkinovim selima uključio se aktivno i gradonačelnik Boris Miletić. On izražava divljenje i veliko zadovoljstvo što je predsjednica Vlade, Jadranka Kosor pružila podršku i nedvosmisleno podržala realizaciju projekta. Ako u Pulu zbog muzeja godišnje dođe pola milijuna turista, to će biti više nego izvanredno. Značilo bi to i preporod kompletne ekonomije, a ne samo turističku ekspanziju - sanja Miletić.

Bolje bi bilo, milijun ili dva! A bolje bi bilo i da je izostavio Jacu iz svoje izjave. Znamo kako završavaju njezine „podrške“ – harač, nameti na najsiromašnije, prosjački štap!

Za objektivnu procjenu o muzejima Guggenheim neophodno je nekoliko temeljnih podataka: Izgradnja Guggenheim muzeja španjolskom je Bilbaou dovela godišnje više od milijun turista, odnosno godišnje donosi 1,8 milijardi eura u španjolski BDP. Sam muzej arhitektonski je izuzetno atraktivan (dekonstruktivističko čudo), a stajao je preko 600 milijuna dolara.
Najpoznatiji je Guggenheim muzej onaj u New Yorku. Otvoren je 1959. godine na Manhattanu, a sadrži više od 2500 djela suvremenih slikara i kipara iz zbirke Solomona R. Guggenheima. Muzej se nalazi u zgradi od armiranog betona spiralnoga oblika koju je 1943. godine projektirao Frank Lloyd Wright i ta se zgrada smatra jednom od ikona pop-kulture. Muzej je od 2005. do 2008. bio renoviran, a prošle ga je godine posjetilo više od milijun i sto tisuća ljudi.
No, Guggenheim efekt nije svugdje zajamčen. Sve zavisi o spremnosti zemlje na ulaganje - infrastukturi i rasporedu umjetničkih kolekcija na lokalnom i okolnim tržištima. Ispostave Guggenheima u Veneciji i Berlinu dobro se drže, ali Guggenheim u Las Vegasu propao je, a muzej u Rio de Janeiru nikad nije ni dogovoren zbog političkog otpora koji se stvorio u Brazilu.
G2 Investment Group s kojim je župan potpisao Memorandum o razumijevanju, utemeljen je relativno nedavno, 2008. godine, a glavnina poslova odnosi se na otkup dugova širom svijeta… Muzeji su u drugom planu! E, da je naš vrli župan potpisao kakav memorandum s G2 o istjerivanju dugova – to bi bio pravi pogodak!
Jakovčićevi spinovi već su duže vrijeme poznati javnosti. Ovaj zadnji je samo još jedan u nizu: Najprije veliki troškovi – pa skupa putovanja - izleti u Ameriku – i na kraju veliko ništa!

Iskustva o modelu rada Jakovčića i njegovih suradnika sljedeća su; jeftina prodaja istarske zemlje, zatim promjene

urbanističkih elemenata, pa razne provizije… A učinkovitost – ili nikakva (izgradnja Dragonere – Barbarige stoji već deset godina) – ili štetna (Arenaturist,…) – ili pogubna (Rockwool, …). Iz toga slijedi da je bolje – ništa! kad je Jakovčić u pitanju. Ali, ne moramo se bojati - daleko je veća vjerojatnost da će se Guggenheimov muzej izgraditi na Mjesecu ili na Veneri, nego u Istri ili Puli.
Konkurencija za ulazak u mapu Guggenheim muzeja velika je: Rio de Janeiro, Šangaj, Portugal, Grčka, i niz drugih.

Na kraju, evo i službenog izvješća:
Američki G2 Investment Group ne planira graditi Guggenheimov muzej u Puli, izvijestila je danas Eleanor Goldhar, glasnogovornica Guggenheima.
Time su demantirani medijski napisi nakon subotnjeg posjeta predsjednika Uprave G2 Investment Groupa J. Todda Morleya premijerki Jadranki Kosor, prema kojima bi se na istočnoj obali Istre i u Puli trebao izgraditi muzejski kompleks vrijedan oko milijardu dolara.
'Bez obzira na posjet G2 Investment Groupa Hrvatskoj, nije razmatran niti odobren bilo kakav projekt u Hrvatskoj', istaknula je Goldhar.
Ovim je stavljena točka na „i“ po pitanju izgradnje Guggenheim muzeja u Istri.

Laž, prijevara, ružni, podli spin!

Znakovit je komentar jednog građanina koji se može vidjeti na portalima:
„Legenda je taj Nino. Već godinama samo priča o "mega" investicijama u Našu nam dragu Istru, a od toga samo pusta obećanja i priglupe izjave, a ljudi ni za kruh nemaju. Sjećam se da sam prije 10-ak godina o sličnim stvarima čitao u nekim zavisnim novinama (Glas Istre - nije ni čudo da im se prodaja smanjila 70%) u kojima je spominjao investicije u "high tech" industriju, te razne projekte sa Izraelcima itd., itd“.

A sada, upitajmo se zašto Jakovčić javno laže i maže oči građanima? Čemu spinovi?
Ništa se ne događa i ništa se ne radi bez razloga. Jakovčiću se omča oko vrata polako, ali sigurno steže oko sudjelovanja u stvaranju najveće kriminalne afere u Hrvatskoj - Hypo. Treba pozornost odvratiti od novih momenata u aferi.
U posljednje vrijeme režu se krakovi hobotnice Hypo. Spominju se mnoga hrvatska imena, no najveće štete s hrvatske strane pričinili su stvaratelji Hypo hobotnice: Jakovčić, Sanader i Pašalić.
Ako i zanemarimo Jakovčićev 20 godišnji kapitalni utjecaj na stvaranje smrada, otrova (Rockwool, Kaštijun, Plomin) i kriminala u lijepoj Istri – ostaje Hypo. Umjesto da iskoristi činjenicu što mu je majka Austrijanka i da poveže Istru s Austrijom u pozitivnom smislu (bio je ministar europskih integracija) Jakovčić je na naš poluotok dovukao austrijske kriminalce (Kulterer, Striedinger, nacist Haider). Kulterer je uhićen, Haider vjerojatno ubijen, Striedinger pod istragom.
Ovih je dana stigla i Jakovčićeva licemjerna izjava iz Škotske gdje boravi „službeno“ (vjerojatno još jedan spin!). Kaže Nino da nema, ama baš ništa s aferama Kulterera i Haidera.

Hypo je bio i ostao simbol zla za Istru i za cijelu Hrvatsku. Crnim kapitalom, odnosno manipulacijama s nepokrivenim kreditima, HAAB (Hypo Alpe Adria Bank) hranila je istarske i hrvatske kriminalce. Svi mega projekti i bezobrazne krađe kupovine istarske zemlje za par eura – realizirani su preko te banke. Nema sumnje da će u nekoj novoj postavi, možda kad (ako?) budemo u EU, Državno tužiteljstvo pokrenuti postupke koji se danas guraju pod stol. Jakovčić sa svojim satelitima mora kad-tad doći na red.
A, zašto, Miletić? Pa, Manjgura... Plaćao je svoje veselje našim novcem, pokrao nas! Našim novcem kupio je mjesto gradonačelnika.
Potemkinova pričica o Guggenheimu dobro je došla Jakovčiću i Miletiću da kupe još malo vremena.

Možda ste primijetili da spominjem Državno tužiteljstvo i EU. Može netko pričati što želi, da EU valja - ili da EU ne valja! No, ako jednom uđemo u tu zajednicu (?), morat će se u Hrvatskoj uvesti neke civilizacijske norme koje sada ne postoje. Ne treba misliti da krađa i korupcije neće biti - ali bit će toga mnogo manje i - neće se moći krasti tako otvoreno i javno kako se to radi danas! Ne, zato što su u EU svi dobri i pošteni - nego zato što tužitelji tuže, a nekorumpirani sudovi sude.
Ako nešto izađe u javnost, u razvijenim zemljama postoje državni tužitelji koji ne spavaju nego rade. Kod nas se takva institucija zove Državno odvjetništvo Republike Hrvatske (DORH). Već sam zbunjujući naziv otkriva funkciju te institucije. Odvjetnici, ili kako smo ih prije zvali, advokati - pravnici su koji zakonski štite kriminalce na sudovima. Dakle, odvjetnici ne tuže - nego brane!
Naše Državno odvjetništvo, odnosno državni odvjetnici - brane državne kriminalce i štite im nezakonito opljačkanu imovinu. Indirektno, ili pasivno - oni ih brane, ne podižući optužnice, zatvaraju oči pred očiglednim kriminalom. Doduše, oni i tuže, ali tuže samo one male, sitne marginalce, ulične dilere ili one krađe do 100.000 kuna. Uleti, po koji puta, neki odbačeni političar (Rončević, Polančec i sl.), ali to su izuzetci. Veliki, povlašteni komadi probiju, a sitna riba završi u tankoj mreži.

Pitamo se (svi se pitaju!) hoće li tako biti dovijeka? Hoće li na red doći: Sanader, Čermak, Todorić, Jakovčić, Žufić, Šarinić, Vukelić... i 200 povlaštenih? Mnoge kaznene prijave s evidentnim dokazima spavaju u ladicama DORH-a. Za mnoge ne trebaju nikakve kaznene prijave, dovoljno je te lopove upitati:
„Odakle ti to?“
Da je malo elementarne pravde povlašteni hrvatski zločinci odavno bi trunuli po kaznionicama, a njihova opljačkana imovina bila bi vraćena narodu.

Kraj srpnja, prošlo je podne. Sjedim na Forumu uz hladno pivo. Nesnosna je vrućina, 35 stupnjeva Celziusa. Nives Celzius to bi riješila tako da se skine i prošeta Forumom. Ja ne mogu, gosti bi pobjegli... U džepu mi svira mobitel.
- Halo.
- Ono o Matiću, poslat ću ti na mail .
- Ne treba. Naći ću na portalima – odgovaram.

1973. godine Martin Cooper izumio je mobitel. Bio je kao cigla, dug 25 centimetara i težak više od 1 kilograma. No, prodaja je krenula tek deset godina kasnije. Mobitel je u Americi 1983. godine stajao 4000 dolara (danas je to protuvrijednost od cca. 10.000 dolara).
Taj Martin Cooper napravio je veliku štetu svim diktaturama i nedemokratskim vladama – što znači i Crnoj Istri! Njegov izum, sada malen i praktičan, nalazi se u džepu svakog učenika osnovne škole. Nose ga sa sobom i njihove bake, djedovi... Neprocjenjive štete Bandi lopovskoj učinjene su kad se ta mala, sotonska sprava spojila s najvećim neprijateljem demokracije - internetom. I, eto, ta dva najmoćnija antidemokratska „oružja“ ujedinjena na jednom malom displayu - danas razaraju najveće tajne. Može se surfati na plaži ili u kafiću.

Otpijam pivo, upisujem u Google: matić kajin amandman
Podaci, podaci... Na displayu titraju mala slova, nema više skrivanja, svakom je dostupno...
Nailazim na komentare. Jedan tekst od 26. veljače 2009. zanimljiv je:

Nadaleko poznatim Kajinovim amandmanom u Skupštini Istarske županije "nekom" Mati Matiću, SDP-ovcu iz Zagreba urbanizirano je 10 ha (100.000 m2) šumskog i poljoprivrednog zemljišta u općini Vodnjan na području Dragonere, u isto vrijeme kada je Jakovčić, uz suglasnost Damira Kajina, TAJNO prodao 100 ha (1 milijun m2) susjednog zemljišta na Dragoneri i Barbarigi eksponentima Jorga Haidera pod pokroviteljstvom Hypo Alpe Adria banke

po 5-7 eur za 1 m2. U vrijeme kada je Damir Kajin podnosio amndandman za promjenu namjene za tih 10 ha Mate Matića, tada je promijenjena namjena i tih 100 ha koje je ranije prodao Ivan Jakovčić iako većina vijećnika u skupštini koji su glasali za tu promjenu namjene nije niti znala da je već ranije izvršena prodaja toga zemljišta? Naravno da je promjena namjene tih 100 ha kao i 10 ha Mate Matića bila u građevinsko zemljište. Ovakvim potezima su Damir Kajin i Ivan Jakovčić omogućili izravnu zaradu svojim ortacima od najmanje 250-300 milijuna eura i baš za toliko stotina milijuna eura su oštetili lokalnu, regionalnu i državnu kasu (u raznim omjerima). Nažalost zbog korumpiranog istarskog pravosuđa kao i korumpirane policije u Istri za ovaj veliki zločin još uvijek nitko nije odgovarao. A niti neće ako se vlast u Istri ne promijeni.

Podaci mi se čine korektnim, osim jednog detalja. Ovaj komentator, a i neki drugi izvori, ukazuje da je Matiću urbanizirano 100.000 kvadratnih metara. Damir Kajin tvrdi da se radi o „samo“ 40.000 kvadratnih metara.
Neću provjeravati, vjerovat ću Kajinu. Sasvim je svejedno, je li to 10 hektara ili 4 za ovu ružnu, nemoralnu, podlu, izdajničku – i ne znam još kakvu priču. Užas! Lopovi, gadovi, pljačkaši rodne grude! Preskočit ćemo detalje, ružna priča ide ovako:

U vrijeme bivše SFR Jugoslavije, Savez komunista uložio je navodno cca. 300.000 DEM u zgradu nekadašnje političke škole u Fažani, poznate kao vila San Lorenzo. Novi hrvatski komunisti pod imenom SDP, zatražili su od Općine Vodnjan da im vrati dug iz vremena druga Tita. Pomalo komično – ali istinito!
Općina Vodnjan, 2001. godine, puna razumijevanja za Titove mentalne i materijalne nasljednike, osjeća se krivom. Zbog toga SDP-ovom predstavniku, poduzetniku Mati Matiću kompenzira, zapravo poklanja, bez zakonom propisanog natječaja, 40 tisuća četvornih metara zemljišta na Dragoneri. Sasvim dovoljno da IDS-ovi autori ove pljačke i načelnica

Općine Vodnjan, Lidija Dalton, odu na duži plaćeni odmor u Lepoglavu.
Ali, to nije sve!
Treba Matiću omogućiti da nešto zaradi, pa da se nešto i „bratski" podijeli. Slijedi ono što je napisao anonimni komentator:
Nakon predaje 40.000 kvadratnih metara zemlje u posjed Matiću, trebalo je izvršiti obećanu promjenu namjene zemljišta. Uostalom, što bi Mate Matić radio na tim „nekorisnim" hektarima šume i trave? Nakon konzultacija s istarskim Vrhovnikom, Ninom i s njegovim blagoslovom, tu zadaću preuzeo je Damir Kajin. On je na sjednici Županijske skupštine zatražio da se Matićeva zemlja urbanizira. Skupština je to, naravno, prihvatila, pa je to poklonjeno šumsko i poljoprivredno zemljište u općini Vodnjan na području Dragonere – postalo građevinsko.
Gotova ružna priča!
Mate Matić postao je vlasnik pedeset gradilišta po 800 kvadratnih metara. Svako gradilište na ovom atraktivnom prostoru dijela nekadašnjeg nacionalnog parka vrijedi 160.000 eura. Mati Matiću palo je s neba (uz trud i potpis predsjednika Skupštine Istarske županije, Damira Kajina) 8.000.000 eura (slovima: osammilijuna eura).
Užas! Lopovi, gadovi, pljačkaši rodne grude!

Što mislite, dragi čitatelji, je li to pošteno? Je li se tu netko (i tko?) debelo ogrebao?
Ovaj isječak prava je slika Crne Istre, ocrtava beskrajnu gramzljivost i beskrupuloznost vladajuće strukture, ali i turobnu pasivnost istarskog puka.

Damir Kajin poseban je fenomen istarske i hrvatske politike. Neosporno je da bi bez njega, Hrvatski sabor bio još gori nego što jest. Kao pandan komediografu političke scene, Andriji Hebrangu, Kajin je svojim korektnim kritikama pljačke političke elite – učinio pozitivan pomak.
Dok je Hebrang svojim grotesknim nastupima provodio takozvani „Hebrangov zakon" (Ubij glasnika koji donosi lošu

vijest!) i od Sabora pravio komediju – Kajin je znao pogoditi u samu istinu.
S druge strane, taj isti Kajin zaslužan (kriv!) je dobrim dijelom za tamno ozračje Crne Istre. Afera Dragonera-Barbariga, pa i ovaj „amandman“ u svezi Mate Matića – samo su dio njegove krivnje. Znao je javno kritizirati („Liburnija“ i dr), ali nikad nije spomenuo Jakovčićevu sramotnu manipulaciju – Arenaturist.
Kao predlagatelj Saborskog istražnog povjerenstva o Barbarigi i Dragoneri, taj inače glasni „narodni tribun“ godinama je šutnjom branio da se slučaj otvori u Hrvatskom saboru.
Bespogovorna poslušnost i podržavanje krim djela Ivana Jakovčića – drugo je lice Kajina. U općem drpu i ekološkoj devastaciji našeg prelijepog poluotoka, visoko mjesto drži Damir Kajin.
Politika utječe na kapitalne elemente naših života. Zbog toga, za sve pozitivne refleksije u društvu, ali i za sve negativne – najodgovorniji su političari.

Na kraju, vratimo se na „Kajinov amandman“ i međunarodne pravne regule:
Mate Matić došao je do 8.000.000 eura vrijedne istarske obale BEZ ZAKONOM PROPISANOG NATJEČAJA. To u prijevodu znači da su pravne radnje upisa vlasništva, pa i prodaje dijela te zemlje (Alfredu Kolblingeru, Željku Kopiću) – ništavne! Svi daljnji akti koji se temelje na nezakonitom postupku ili na kriminalnim djelima, također su ništavni!

U razdoblju koje slijedi, Banda lopovska mora nestati. U novom, poštenom pravnom sustavu države Hrvatske – ukradenih 40.000 kvadratnih metara prostora Dragonere, moraju se vratiti zakonitom vlasniku.

NOVI POLITIČKI TREND

Na pulskoj zaobilaznici, uz sami kružni tok, nalazi se kafić „Stella“. Interesantna je terasa; stolovi i suncobrani nalaze se na travnjaku.
Stolu prilazi nepoznata žena.
- Vi ste Radović? – više konstatira nego što pita.
Ustajem, pružam ruku.
- Ja sam Ana – kaže ona.

Možda je Ana, a možda i nije. Nije važno. Ana je najčešće žensko ime na svijetu, zatim slijedi ime, Marija. Treće mjesto po brojnosti ženskih imena drži, Anamarija!
Jučer smo se dogovorili. Nazvala me je na dežurni telefon i zamolila za sastanak.
- Koliko je star vaš sin? – počinjem s pitanjima.
- Ima 22 godine – odgovori ona.
Iznenađen sam. Ana izgleda premlada za sina od 22 godine. Promatram lice, vrat. Možda i nije tako mlada. Odlična šminka, skupe krpice na njoj, skupe cipele s visokom petom, velika moderna torba. Sve zajedno, nekoliko tisuća kuna na njoj.
Stručnjaci su me učili kako treba promatrati ljude. Najprije dojam, vanjski izgled figure, hod, pokreti. Zatim, lice, ruke, govor. Po naglasku detektiramo odakle potječe osoba. A onda treba što prije otkriti školsku spremu, vidokrug, interese, pustiti da priča... Pitanja moraju biti kratka, jasna. Nakon racionalno utvrđenog profila treba se što prije naći na istom nivou sa sugovornikom.
Čekam da počne.

- Ne možemo više s njim. Pravi velike probleme. Nema ga nekoliko dana, dođe pa ode. Jučer je razbio ogledalo, bacio čašu u zid. Prije se nisam bojala...
- Što kaže suprug?
- Malo je kod kuće, često putuje. Kaže da će to proći – odgovori ona.
Lijeva šaka joj je zgrčena. Oklijeva, ne želi se otvoriti. Moram otkriti, je li momak na heroinu ili na kokainu? Manja je

vjerojatnost da je u tim godinama na travi, tabletama ili speedu.
- Što radi vaš sin? Studira, ili...
- Da, upisan je na Hoteljerskom fakultetu u Iki, ali bojim se da to slabo ide. Rastrzan je nervozan, stalno u pokretu...

Karakteristike kokaina! Rastrzan, stalno u pokretu! Heroinski ovisnici uglavnom su mirni, pasivni. Nervoza kod heroina javlja se tek kad je potreban dop[6], kad je blizu apstinencijska kriza.
- Je li bilo problema s policijom? – pitam.
- Da, Bilo je, nekoliko puta. Ali, sve se izgladilo.

Dovoljno podataka za detekciju moje sugovornice. Ana je stigla crnim audijem. Novi tip. Obitelj visoke srednje klase. Muž vjerojatno vozi BMW ili mercedes. Mislim da ona ne radi, završila je neku srednju školu ili gimnaziju i mlada se udala. Suprug je vjerojatno poduzetnik, sveza s politikom, prilično stariji od nje… Ana ima meki pulski naglasak, ali osjećam otpor u glasu. Moram krenuti laganije.
- Sve se u životu može izgladiti. Ako je dan lijep kao danas, riješit ćemo sve probleme – kažem i nasmijem se.

Polako se lijeva šaka opušta. Prsten na srednjem prstu nije preskup, briljant je pravi, ali je vrlo malen. Ana ga je dobila davno, dok nisu bili bogati, dok je još trajala ljubav.
Stiže konobar.
- Eiskaffe – naruči Ana.
- Čašu piva - kažem.
Na usnama joj je osmijeh.
- Dugo se bavite drogama? – pita.
- 1993. godine bio sam časnik za stegu. Doveli su mi tri vojnika, ovisnika. Tako sam počeo.
- Čitala sam vašu knjigu „Heroinsko carstvo“.

Dovoljno je neobavezne konverzacije. Možemo dalje.

---

[6] Dop – doza heroina.

- Što kažu u Centru? – nastavljam s pitanjima.
Centri za prevenciju i izvanbolničko liječenje ovisnosti, dobro se brinu o ovisnicima, posebice o ovisnicima o heroinu. Vode se stalne polemike i sukobi mišljenja, koliko su učinkovite terapijske komune, metadonska terapija, subutex ali Centri dobro rade svoj posao. Međutim, za liječenje ovisnosti od kokaina potrebne su skupe klinike s vrlo stručnim osobljem.
- Teo ne želi ići u Centar. Kaže da mu to ne treba – odgovori Ana.
- Teo je jedinac, zar ne? – pitam.
- Da!

Vraćam se u mislima u devedesete, Domovinski rat! Jedan od vidova specijalnog vođenja rata je otvaranje tržišta droga na područjima zahvaćenim ratom. Na taj način slabi se bojna moć branitelja. Mladi ljudi koji krenu stazom droga – nisu sposobni za obranu. Dogodilo se to i kod nas. Velike količine ubačene su na područje Hrvatske. I danas, dvadeset godina kasnije, osjećamo posljedice. Imamo oko 30.000 registriranih ovisnika, no stvarni broj daleko je veći.
Kokainska ovisnost razvila se na drugi način. Kokain je najskuplja droga u Europi (U SAD je heroin skuplji, ali ima znatno duže djelovanje). Jedan gram kokaina stoji od 30 pa sve do 100 eura, zavisno o čistoći i kvaliteti. Euforija traje svega pola sata do 45 minuta. Dakle, vrlo skupa ovisnost.

U Hrvatsku kokain je stigao stvaranjem bogate političko – tajkunske klase. Pogubna Tuđmanova ideja o 200 bogatih obitelji koje će vladati Hrvatskom, između ostalih šteta, otvorila je u Hrvatskoj i tržište kokaina – droge bogatih.
I zaključak! Opet se sve svodi na mrežu, spregu kriminala, represivnih mehanizama i pravosudnih institucija (policija, carina, odvjetništva, sudovi). U zemlji korupcije kakva je Hrvatska, promet drogama zaštićen je - narko marketing ima na platnom spisku dio političkog vrha.
Kokain je droga bogatih, a to znači – u Hrvatskoj kokain je droga političkog miljea i poduzetničkih satelita. Arogantni

tajkunski sinovi i razmažene kćerkice šmrču skupi, bijeli prah na zatvorenim partyima i na okupljalištima povlaštenih. A, „lajna“[7] kokaina prečesto sjaji i u očima naših visokih i onih manje visokih političara.
- Iskusni ste. Imate li neki savjet? – prekine Ana tišinu.
Kako objasniti da su šanse minimalne? Prinosim čašu piva ustima, treba mi vremena.
- U Italiji i Švicarskoj ima nekoliko privatnih klinika za odvikavanje od kokaina – počinjem.
- Kako znate da je kokain u pitanju? - prekine me Ana.
- Znam. Imam iskustva – odgovaram kratko.

Šutimo. Stisnute usne, ruke su obuhvatile naslone stolice, nadala se jednostavnijem rješenju.
- Uvijek govorim istinu i neću vas zavaravati. Postoje dva temeljna uvjeta za eventualni uspjeh u liječenju ovisnosti od kokaina – rekao sam i nastavio. – To je čvrsta odluka ovisnika i dobra klinika za odvikavanje.
- Ima li neko jednostavnije rješenje? – upita Ana nakon stanke.
Jasno mi je. Sin ne želi liječenje, ocu je svejedno. Ima svoju shemu, posao, možda atraktivnu tajnicu. Možda i on koji puta povuče lajnu...
- Jednostavna rješenja u sferama droga, ne postoje. No, možete pokušati, ali vjerojatnost uspjeha mala je. Uskratite Teu novac, automobil, mobitel... - odgovaram.
Šuti! Bez jake suprugove podrške, tu varijantu teško je provesti. Ovisnici ne prežu ni pred čim kad je u pitanju droga. Razmaženog jedinca, Tea bilo bi vrlo teško obuzdati.

Ana pokretom ruke zove konobara i otvara torbu.
- Pustite, ja ću... - kažem.
Naglo ustaje i pruža ruku.
- Hvala vam – reče i upita. – Mogu li vas ponovno nazvati?
- Možete!
Sa zapadne strane prilaze tamni oblaci. Ispijam ostatak piva.

---

[7] lajna: linija, crta kokainskog praha na staklu, pripremljena za šmrkanje

Pula je uvijek bila u samom vrhu po relativnom broju ovisnika. Mnoštvo mladih, pušači su duhana i marihuane. Učenici srednjih škola vikendom masovno koriste alkohol i sintetske droge, eksperimentiraju sa svim i svačim. Kokain većini mladih nije dostupan zbog cijene, ali ima heroinskih ovisnika.
Najnovije informacije o širenju tržišta kokaina u Hrvatskoj alarmantne su.
Mlada TV voditeljica ispričala mi je svoj nedavni doživljaj. Na terasi u Tuškancu, dok je sjedila za stolom uz kavu, u roku od petnaestak minuta prišla su joj dva mladića. Svaki od njih ponudio joj je kokain.
Za razliku od heroinske, ovisnost o kokainu nije fizička nego psihička. Heroinski ovisnik, ukoliko ne uzme redovitu dozu upada u apstinencijsku krizu. Počinju bolovi u stomaku, glavi u cijelom tijelu. Kod kokaina nema bolova, ali ostaje silna želja za konzumacijom. Ovisnik ne može normalno funkcionirati bez droge. Vrlo brzo prelazi s jednog grama kokaina dnevno na tri, pet, pa i deset grama.
Kokain stvara iluziju ugode, konzument je komunikativan, hiperaktivan, pun energije, stalno u pokretu... U početku nema većih problema, no uskoro se mijenja psihičko stanje. Mijenja se kompletan karakter. Osoba gubi na težini, nema apetita, zapušta se. Nakon izvjesnog vremena, uz fizička oštećenja, čitav živčani sustav raspada se, halucinacije su česte, delirij tremens... Život se pretvara u košmar. Čest je i prijelaz na heroin.
Liječenje je vrlo teško. Dok terapijske zajednice, popularno nazvane, „komune“, imaju dobar učinak u liječenju ovisnosti od nekoliko droga, uključujući i heroin – za liječenje kokainske ovisnosti potrebne su klinike s vrlo stručnim osobljem. Takvih klinika u Hrvatskoj nema.

Sve češće dobivam podatke o imenima konzumenata kokaina iz političkog i estradnog miljea.
Interesantno je da izvjestan broj političara Crne Istre odbija predloženo testiranje na droge. Testiranje 28. travnja 2009. godine odbili su Jakovčić i Miletić. No, to ni u kojem slučaju

nije razlog za sumnju da konzumiraju droge. Vjerojatno je razlog odbijanja testa, to što se tako visoki, nedodirljivi dužnosnici ne žele spuštati na nivo „običnih političara“. Kao što je nekad bila hereza sumnjati u nepogrješivost Svetog Oca, nitko danas nema pravo sumnjati u našeg župana i gradonačelnika.

Za kokain Crna Istra ima sve više novca – za kruh sve manje!

U kardinalnim, istarskim aferama vrti se svega desetak do dvadeset imena. Svojom glamuroznošću i neprikrivenim kriminalom, te mega afere zasjenjuju one manje atraktivne prijevare i pljačke, pa se zanemaruje niz manjih, ali ipak milijunskih igara. Tih malih, malo većih i povelikih lopovluka ima i ima... I sve te velike i male priče imaju istu poveznicu, istu čvrstu točku – banke!
Banke su posebno poglavlje u Crnoj Istri. Na tom plodnom polju za sve vrste mućki izvrsno uspijevaju; fenomenalna, lopovska Hypo, Zagrebačka banka, Istarska banka, HPB i dr. Bez tih lihvarskih institucija, ni mega pljačke, ni one manje – ne bi egzistirale. No, ulaziti u bankarske malverzacije, financijske prijevare i ostale perfidne zahvate banaka, nije moguće bez izvjesne edukacije. Zbog toga, suviše detalja oko bankovnih transakcija, dokumenata i financijskih izviješća, tjeraju čitatelja da preskoči stranicu i izgubi interes za sadržaj.
Iz niza „manjih" afera, kao živi primjer modela bezobzirne prijevare i čvrste poveznice istarske mafije s bankama, može poslužiti slučaj istarskog kraka afere Bankomat. Sadržaj je kratak i apsolutno jasan: uz založno pravo na zemljište, službeno procijenjeno na svega 755.900 kuna u Dugoj Uvali (općina Marčana, – HPB dala je 88,8 milijuna kuna kredita, javnosti malo poznatoj tvrtki Nominat d.o.o. Zagreb.
Teško shvatljivo, ali sjetite se – mi smo u Crnoj Istri! Za svaki slučaj pročitajte ponovo – zalog 755.900 kuna, kredit 88.800.000 kuna.
Na prvi pogled, pitamo se, jesmo li dobro pročitali? Jesmo li mi ludi, ili je netko drugi lud! Ni jedno, ni drugo – to je model umrežene političke elite, satelita i banaka. U ovom slučaju eksplicitno je naglašena veza između metropole i istarske mafije.
Početak priče je u Zagrebu, ali piramida malverzacija spušta se na naš poluotok, u atraktivnu Dugu uvalu. Slijed manipulativnih poteza teško je pratiti, ali ovakav apsurdan kredit zaslužuje pozornost. Pokušajte pratiti ovu jedinstvenu, genijalnu pljačku:

Pokriće za famoznih 88,8 milijuna kredita kod HPB-a osigurano je misterioznom kupovinom, odnosno knjiženjem, tvrtke Nominat na 94.283 m2 šumskog zemljišta u Dugoj Uvali, listopada 2006. Procijenjena je vrijednost tog zemljišta na 755.900 kuna, što je, uz temeljini kapital od 20.000 kuna, uneseno u temeljni kapital tvrtke. Tvrtku Nominat osnovala je tvrtka Veris Trgovina, vlasnika Marija Ježića iz Zagreba. Za direktora Nominata imenovan je Željko Brekalo iz Sesveta.
Zatim, iz ugovora Verisa i Nominata, iz prosinca 2006. godine, vidljivo je da je vrijednost unijetih nekretnina 'opet misteriozno' porasla na 33 milijuna kuna, od čega je 32,2 milijuna kuna iznos potraživanja Hrvatske poštanske banke d.d. (upisano založno pravo na nekretnini pod brojem Z-949/06). Pod tim su brojem skrivene sve zemljišne čestice iz Duge Uvale s kojima je cijeli posao i pokrenut.
Svaka čast našim lopovima – znaju posao! Ponavljam, teško je pratiti, ali isplati se. Idemo dalje!
Na tom je zemljištu najprije postojala hipoteka za kredit HPB-a od 4.350.000 eura, što je kasnije brisano, potom slijedi hipoteka zagrebačke Nava banke za kredit u visini od 9 milijuna kuna, što je također brisano, a zatim u prosincu 2007. slijedi HPB-ovo založno pravo za kredit od 55,8 milijuna kuna - te još jedno, u listopadu 2008., na 33 milijuna kuna, što je i dalje aktivno.
Krećemo prema jugu, ka Crnoj Istri. Iz metropole krakovi se pružaju prema istarskom leglu kriminala, Puli.

Direktor Nominata d.o.o., Željko Brekalo, u travnju 2008. godine ugovorom prenosi 70 posto udjela iz Nominata na tvrtku Mehanika d.d. Pula. Mehanika, pola godine kasnije, od svojih 70 posto udjela u Nominatu, 20 posto prenosi tvrtki Glas Istre. Time, od 31,4 milijuna kuna temeljnog kapitala Nominata, Brekalu ostaje 9,4 milijuna kuna, Mehanika ima 15,7 milijuna kuna, a Glas Istre 6,3 milijuna kuna.
Navedeni temeljni kapital sastoji se od uplate u novcu (20.000 kuna), tzv. rezervi (30,6 milijuna kuna) i nekretnina (755.900 kuna). Potpisnici ugovora o prijenosu između Mehanike i Glasa Istre su Predrag Škuljević i Željko Žmak,

predsjednik uprave Glasa Istre, koji se za 20 posto udjela obvezao platiti 6,5 milijuna kuna. Prateću Odluku o promjeni člana društva, temeljnih uloga, poslovnih udjela i izmjena društvenog ugovora potpisuju Brekalo, Škuljević u ime Mehanike, te Đani Bažon, u ime Glasa Istre. Upise vlasništva zemlje riješio je pulski odvjetnik Rudolf Frančula, ujedno i odvjetnik Glasa Istre.

Ime Predraga Škuljevića, osim uz tvrtku Mehanika, veže se i za poduzeće Parting Istra kao osnivača Mehanike, te za Nezavisnu istarsku televiziju. U tim tvrtkama nalazimo i imena pokojnog Đanija Bažona, Vinka Dražića i Željka Žmaka. Uz Parting Istru povezuje se i famozni Milan Naperotić, poznat iz dossiera o Hypo banci i njenim poslovima u Istri.

Nije poznato na što je tvrtka Nominat, iza koje su Mehanika i Glas Istre, utrošila enormno visoke kredite HPB-a uzete na temelju zemljišta u Dugoj Uvali. Čini se da je Glas Istre u velikim financijskim problemima, moguće i pred stečajem zbog preopterećenosti poslovanja dugovima koji se procjenjuju na više od 100 milijuna kuna.

Priča se nastavlja, ima svakodnevne nastavke kao meksičke i portugalske sapunice. Sva ta osnivanja tvrtki, ugovori, procjene, krediti..., imaju jedini cilj: prevariti, pokrasti i prebaciti eure na svoje tajne račune.

Povezane tvrtke zadužene su, ili su pod ovrhom. Nezavisna istarska televizija ima 11 milijuna kuna kredita kod HPB-a, nad dovršenom zgradom Mehanike u Puli u Ulici A. K. Miošića 4. hipoteku u visini od 4,35 milijuna eura ima Hypo banka, a Mehanika je opterećena i ovrhom koju je upisao Dario Kop d.o.o. iz Vodnjana. Glas Istre je, navodno, jamac Mehanici za kredit kod Hypo banke za zgradu u Puli. Nije poznato kako je riješeno jamstvo tvrtkama Đanija Bažona u visini od 30 milijuna kuna koje je u ime Glasa Istre potpisao Željko Žmak. Glas Istre najavljivao je izgradnju zgrade Medijskog centra, za što je, moguće je, također uzet kredit. Amen!

Milijuni, milijuni..., oni fiktivni i oni stvarni „ujamljeni“ na privatnim, inozemnim računima! Banke razuzdane i raskalašene, ulaze bez problema u evidentno crne poslove – jer Hrvatska nema kontrolu kapitala. Ne postoji Državno tužiteljstvo (nego kastrirano Državno odvjetništvo!), ni mehanizmi koji bi stali na rep bankarskom kriminalu i inom, visokom kriminalu. Utjeha nam može biti to što na nižim nivoima policija i sudovi rade besprijekorno. Pokušajte susjedu iz dvorišta ukrasti kokoš - odmah će vas policija uhititi, a sud osuditi.

O bankama u Hrvatskoj ne mogu pisati, jer sam na tom polju nestručan. Ali svakome preporučam sjajno izdanje knjige Domagoja Margetića „Bankarska mafija“. To su istinite horror priče iz Hrvatske. Vjerujte, ta knjiga bolja je od najboljih krimića.

U kolopletu imena ovog teksta, poznavatelji prilika u tamnom ozračju Crne Istre prepoznat će rukopis, stil i način rada istarskog podzemlja. U pozadini, skriven iza svojih poslušnika, poteze vuče vječni i nezamjenjivi, Ivan Jakovčić. Dva desetljeća, kao eksponent vlasti mafijske države Hrvatske, Jakovčić je najodgovorniji za osiromašenje i devastaciju Istre. Neprikosnoveni Vrhovnik Crne Istre, nezaobilazan je u svim kriminalnim aferama istarskih krakova pohlepne hrvatske hobotnice.

ŽELJKO

O nepotizmu i kriminalu u carini često razgovaram sa Željkom Popovićem, predsjednikom Nezavisnog sindikata carinika Hrvatske.
Carina je od samih početaka naše državnosti bila jedan od temelja u izgradnji hrvatske kriminalne mreže. Preko graničnih prijelaza tisuće tona robe prelazilo je - onako kako „šef“ kaže! Nesmetan prolaz kontingenata krijumčarene robe, oružja, droga, pa i paketa (vreća) raznih konvertibilnih valuta, uvijek je bio u cilju stranačkih i osobnih interesa. Zakoni i norme primjenjivali su se samo za one „druge!“

Takav način rada nisu prihvaćali profesionalni carinici, navikli na pošten rad. Zbog toga trebalo je izmijeniti strukturu i ustoličiti čvrstu, odanu i poslušnu grupaciju dužnosnika i carinskih službenika. Struka je kao i u ostalim državnim segmentima – bila u drugom planu.
Najbolja solucija u novom modelu funkcioniranja hrvatske Carine pokazala se u kombinaciji rodbinskih i interesnih komponenata. Eliminacijom nepodobnih kadrova carina je postala kompaktna obiteljska tvrtka s naglašenom stranačkom disciplinom. Carinu, kao zatvorenu državnu upravu teško je kontrolirati, pa ima velike mogućnosti konspirativnog djelovanja. Zbog toga je vrlo povoljna za isisavanje crnog kapitala

Dolaskom na vlast 2005. godine, Sanader je svojim prvim imenovanjem za ravnatelja Carine postavio Mladena Barišića. Riznica HDZ-a naglo je napunjena do vrha. Teško je pretpostaviti koliko je milijarda Barišić (koji je bio i HDZ-ov rizničar) namaknuo stranci i Sanaderu osobno, ali nedvojbeno je da se radi o milijardama. Sjetimo se samo stranačkog, blindiranog BMW-a u kojem se vozio Sanader. Kupovina te igračke stajala je nas, hrvatske građane – točno 4.187.595,00 kuna, plus kasko osiguranje od 160.318,10 kuna. Od nas je pokraden taj novac.

Bilo bi preteško breme za čitatelje nabrajati imena, interesne i rodbinske veze u hrvatskoj Carini. To je čitava šuma

prepletenih obiteljskih stabala koja se zavlači i u druge državne institucije; policiju, sud, upravu... Čak bi i „barba“ Luka Bebić – pojam hrvatskog nepotizma, ostao iznenađen.
Moj prijatelj Željko godinama se bori s vjetrenjačama. Kao predsjednik Nezavisnog sindikata carinika Hrvatske, pisao je predsjedniku Mesiću, pa Sanaderu, sada piše predsjedniku Josipoviću, pa Jaci, pa Šimonoviću, pa svima… i ukazuje na nebrojene propuste, nepravde, nepotizam, kriminal.

Uh, Šimonović odlazi. Kakva šteta! Kome će sada po pitanju pravosuđa pisati Željko?
Zna se! Tvrdi HDZ kadar, Dražen Bošnjaković! E, moj prijatelju, opet ćeš pisati uzalud. Nasljednik lukavog „nestranačkog“ Šimonovića, naš novi ministar Bošnjaković ne razlikuje se od ostalih – jasno umiješan je – umrežen. Sukob interesa; Bošnjaković je bio član NO Plinacra kada je ta tvrtka sklapala poslove s tvrtkom CKT u kojoj je Bošnjaković dioničar. Otkriveno je to u istrazi oko Fima medije.
Sukladno Zakonu o sprečavanju sukoba interesa skrbnik dionica, u ovom slučaju ŠTIH, bio je dužan prije ovih poslova obavijestiti Povjerenstvo za sprečavanje sukoba interesa. Predsjednik povjerenstva Mate Kaćan tvrdi da ih u zadnje dvije godine nitko nije obavještavao o tome.
Režimska povjerenstva rješavaju uvijek, ZNA SE! – ali honorari su masni!

Ima li Hrvatska kojeg poštenog ministra? Možda treba pitati hobotnicu koja je na TV prognozirala ishode nogometnih utakmica na Svjetskom prvenstvu u Južnoj Africi? Ona uvijek pogađa.

Je li možda ministar Tomislav Karamarko pošten? Sumnjam! Tvrtke Soboli d.d. kojima je osnivač ministar Tomislav Karamarko, našle su se usred afere Spice. Na njihove račune iz Podravke uplaćeno je 3,5 milijuna kuna. Uplate su obavljali uhićeni menadžeri.

Policijski istražitelji zataškali su poslovno-financijske veze poduzeća Soboli d.o.o., čiji je Karamarko, zajedno s uhićenicima, navodno, jedan od suvlasnika. Knjigovodstvena dokumentacija koju su istražitelji pokušali prikriti dokazuje da su uhićeni menadžeri Podravke od siječnja do prosinca 2009. godine odobravali redovite gotovinske isplate na račune poduzeća Soboli d.o.o. Transferi su se odnosili na plaćanje konzultantskih usluga, usluga stručnog nadzora, te drugih neidentificiranih poslova koje je Karamarkova tvrtka obavljala za Podravku d.d.
Uz tvrtku Soboli, s Karamarkom povezano je i poduzeće koje se također bavi sigurnosnim procjenama i raznim drugim poslovima, a na njihove račune iz Podravke prebačeno je ukupno 3,5 milijuna kuna.
Portali obavještavaju da su Karamarkove tvrtke bez javnog natječaja dobile i posao u HAK-u i HAC-u, te da je preko tih tvrtki obavljana sigurnosna procjena pomorskih luka u Zadru, Splitu, Rijeci i nekim drugim mjestima.
Nikad dosta!

I na kraju – šlag na torti je bojnica Zloverka Srzić-Novak (pardon; Hloverka)! Bagra lopova, zamislite, stavlja je na čelo TV. Zlo, apsurd, ne mogu doći k sebi, grčevi u stomaku, PTSP... Zaista bih rado pucao, strojnica u rukama, rafal u krošnje borova ili negdje drugdje (!) - smirio bih se.
Pa, jesu li ti gadovi ludi? Zloverka, gorljiva SKOJ-evka, Tuđmanova ulizica, Sanaderova uvlakačica, sada će Jaci lizati... Zar im nije dosta novi mandat nevjerojatnog Mladena Bajića, postavljenje Bošnjakovića upletenog u mućke, Karamarkove malverzacije? Naš prežderani ministar Šuker opet je u srpnju uzeo kredit od 13,4 milijarde kuna za jalovi politički party, za Pelješki most koji se ne gradi, za masne ručkove, putovanja... Vlada steže remen tako da ovih dana kupuje 130 novih automobila.
Zaista nikad dosta!
Kažem Željku da sve te sindikate, pa i njegov, treba ukinuti, raspustiti jer nemaju nikakve svrhe. Treba naći neki drugi način, organizirati nešto konkretnije... Kažem mu da je

naivan što ganja vjetrenjače, a jest naivan, i da je uzalud – a onda on meni kaže da sam i ja naivan, da mi knjige nitko ne čita. Smijemo se iako nam nije do smijeha. Na kraju zaključimo da ipak nije uzalud i da ne možemo drukčije. Drukčiji smo od one amorfne mase koju je Tuđman s pravom nazvao stokom sitnog zuba. Dozvoljavamo da nas tuku, jer nas je malo, u Hrvatskoj nas na prste mogu izbrojati. Lako im je s nama.
Ali, mi ne ližemo ponizno, kastorski ruku gospodaru, Bandi lopovskoj.

Neki dan sam prigovorio susjedu što u okružju doma i prijatelja napada našu vlast, ne voli Tuđmana, Sanadera, ni ove današnje... Rekao sam mu da je to nekorektno i podlo kriti se iza kućnih zidova i ogovarati vlast. Upitao sam ga – što je učinio da ti lopovi više ne kradu i ne pljačkaju? Je li se javio, rekao nešto javno ili napisao? Nije, samo u kući viče, ogovara, trača! Nazvao sam ga kukavicom, rekao sam mu da je nekoristan sebi i drugima.
Spleo se, opravdavao se, kaže da poštuje „Kosoricu“ – *jer smo sve to mi izabrali.*
Mi izabrali!? – hm, posebice Jadranku Kosor! Ma, nismo mi, čovječe – kažem ja - nego onaj hrvatski Al Capone, on je naredio svojim udvoricama da ustoliče Jacu da ga čuva od zatvora i vraćanja opljačkanog!
Pokunjio se moj susjed, bilo mi ga je žao. On je inače dobar i poslušan građanin naše Crne Istre; ne ide na prosvjede, odvaja staklo i novine od ostalog smeća i baca gdje treba - u posebno obilježene kontejnere. Ne parkira na zelenim površinama.
Sjetih se figura triju majmunčića; jedan pokriva oči, drugi uši, treći usta. Ništa ne vide, ne čuju, ne zbore...
Sitno, maleno, jadno!

Kažu mi da postoji i četvrti majmunčić – on drži ruke (šape) na preponama, između nogu. Čini se da su i tu naši sugrađani „oštećeni“ – natalitet nam je sve manj1.

PREŽDERANI MINISTRI

Spuštam se stazom između borova na obalu. Razvedena kamenita obala smjenjuje se s malim plažama od bijelog oblutka. Oko Premanturske punte, najljepšeg rta Europe, ima skoro 30 kilometara nedirnute, šumovite obale. Nema užarenog asfalta, hotela, ograđenih kupališta, gužve, buke, preglasne dječje vriske.
Skidam se, ulazim u more. Plavo – zelene je boje, kristalno prozirno. Na tri metra dubine ima kamenica. Nisu velike, vadim dvadesetak komada i razbijam ljušture u plićaku. Jedinstven, slankast okus.
Ima li nešto ljepše, ima li ljepše zemlje?
Pa, zašto onda prečesto poželim otići iz ovog prelijepog raja? Poželim pronaći one gadove koji su mi razbili ovo fantastično carstvo, pretvorili ga u moralnu kaljužu, zagadili mi ovu predivnu, djevičansku obalu - otrovali ozračje u kojem živim. Popijem tabletu, ponekad dvije, smirim se nakratko – bolje da mi nisu blizu...
Banda lopovska!
Zlo, nepravda, kriminal, pljačka, stid me je ove moje zemlje za koju sam se borio dušom i tijelom, glasom, perom, pa i puškom...
Počelo je sa suludim diktatorom u bijeloj uniformi, s napirlitanim, arhaičnim grenadirima, sa smiješnom, kićastom lentom, s primitivnim debeloglavim čuvarom pečata i pohlepnim udvoricama. Doduše, nije sve bilo suludo; Vrhovnik je znao i racionalno razmišljati. Naivni „Red predsjednikovih vitezova“ iz dijaspore napunio je Tuđmanov privatni sef s oko dva milijuna tadašnjih njemačkih maraka.
Danas, 20 godina kasnije, *„Imamo Hrvatsku!“* na samom dnu, uništenu materijalno i moralno. Nepravda na svakom koraku. Dvostruka mjerila! Kriminal!

Ležim na kamenim oblutcima, sunce peče, bilo bi dobro opet u vodu. Ali, misli se kovitlaju.
Nepravda i dvostruka mjerila! To je ono najgore, ono što mi najviše smeta. Primjera koliko hoćete oko nas, uzet ću nasumice nešto, ne mora biti neka velika afera. Na primjer, nešto iz Crne Istre.

Paralela: Golemović - Vidošević!

Dražen Golemović živio je do nedavno u Poreču. Kao uspješan poduzetnik i građevinar izgradio je u području Poreča brojne urbane vile i ekskluzivne kamene kuće.
Golemović, odnosno njegova tvrtka Istra Rustica, gradila je ruralne vile s bazenima, kamene kuće koje su mješavina istarske tradicije s elementima Toskane i Provanse. Dosad je za svoje engleske partnere, kompaniju City Green, Golemović izgradio oko 40-ak vila.
Istra Rustica d.o.o. registrirana je u ulici Stancija Diklića u Poreču, a osnovna djelatnost te tvrtke upisana u sudskom registru jest graditeljstvo i usluge. Kao jedini član uprave naveden je Dražen Golemović. Istoimena podružnica tvrtke, osnovana je također u Poreču, a na čelu nalazi se Tonko Karaman, rodom iz Dubrovnika. Podružnica - tvrtka bavi se prodajom nekretnina. Temeljni kapital obje tvrtke iznosi 20 tisuća kuna. Ukratko: uredno poslovanje i kvalitetni graditeljski proizvodi uspješno lansirani na tržište.
Dražen Golemović javnosti je poznatiji po ženidbi s Danijelom, udovicom pokojnog kralja poker automata Vjeke Sliška. Na njihovoj svadbi u Eufrazijevoj bazilici, među malobrojnim uzvanicima prisutni su bili odvjetnici Silvije Hraste i Ljubo Pavasović. Bilo je i nekoliko osoba za koje se sumnja da su povezani s ljudima, u javnosti označenim kao članovima krim podzemlja.

Nedavno se Istra Rustica d.o.o. našla pod istragom.
Golemović je uhićen u Poreču i priveden na kriminalističku obradu. Podignuta je optužnica zbog poticanja na zlouporabu položaja i podmićivanje općinske tužiteljice, pročelnika u uredu Porezne uprave, te šest policajaca.
U tisku pojavili su se bombastični naslovi! Tisak zaključuje da se „svima suradnja isplatila“, odvjetnica Smoković dobila je ogrlicu, poreznik Drandić televizor i glazbenu liniju. Natpisi sugeriraju da je Golemović korupcijsku mrežu spleo s optuženim državnim službenicima.

Zapamtite: ogrlica, televizor, glazbena linija, policajcima je valjda Golemović platio piće!

A sada, druga paralela, horror priča hrvatske moralne kaljuže, licemjerja i korupcije političke elite:
Nadan Vidošević predsjednik Gospodarske komore Hrvatske kupio je šumsko, neurbanizirano područje iznad Marine Veruda. 4.116 m2 platio je 18.000 eura. Takve šume hrasta, crnike i drugog mediteranskog raslinja, zaštićene su i nikakva gradnja ne dolazi u obzir. No, iznenada, neposredno nakon kupnje ta je gusta šuma - izgorjela u požaru.
Nakon „slučajnog“ požara, predsjednik mjesnog odbora Pješčana uvala, Dean Ivandić (kasnije promaknut u pročelnika Carinarnice Pula) i član HDZ-a, te predsjednik Istarske gospodarske komore Šime Vidulin – pomažu Vidoševiću. Bivša šuma, više nije bila šuma, pa ekspres postupkom promjene urbanističke namjene - postaje građevinsko područje. Nadan Vidošević stječe vrijednost urbaniziranog terena od 2 milijuna eura!
Nije potrebno napominjati da DORH-u i policiji ništa nije bilo sumnjivo, iako su u tisku objavljeni svi detalji ove bezobrazne, kriminalne akcije.
Vjerojatno je požar prouzročio grom iz vedra neba!

Prisjećam se i jednog portretnog razgovora kojeg je prije par godina vodio novinar Josip Jović s Nadanom Vidoševićem. Taj „neobično uspješni političko – sportsko – gospodarski djelatnik“, Nadan sjedio je (i još uvijek sjedi) na nekoliko stolica, najviše na onoj, predsjednika Gospodarske komore i na fotelju direktora Kraša.
Pitanje Josipa Jovića bilo je ono čarobno pitanje koje bi mu postavio i sav civilizirani, razvijeni svijet: „Odakle vam, gospodine predsjedniče i direktore, novac za tako veliku imovinu, koju ste, baveći se samo politikom, osigurali u petnaestak godina?“ Pitanje se odnosilo samo na tri nekretnine i jedan paket dionica – što je samo dio carstva ovog junaka našeg tamnog ozračja.

Kupnju Meštrovićevog ateliera Vidošević je opravdao prodajom stana u Splitu i velikim planovima koje on ima. Novinara nije zanimalo otkuda potječe taj stan, ostali stanovi i kuće.
„Kako ste kupili dionice Kraša?“ – bilo je drugo zagonetno pitanje. Nadan kaže da je to od prihoda koje dobiva od samog Kraša. Dobro, ovdje je barem jasno odakle novac, ali nije jasno kako se dionice nekog poduzeća mogu plaćati novcem samog tog poduzeća.
Sljedeće pitanje odnosilo se na porijeklo novca za glamurozni feud u Gorskom kotaru. Odgovor je genijalan: „Neka i drugi ulažu, to je moja preporuka, sada su cijene na tom području niske i uskoro će skakati!“
I na kraju pitanje, otkuda novac za zavidnu kolekciju umjetničkih slika milijunske vrijednosti? Odgovor našeg kolekcionara opet je genijalan: „Ja imam afinitet za slikarstvo, to mi je strast, marljivo sam učio u klasičnoj“.
Nadan nam se nije pohvalio svojim marljivim učenjem na Ekonomskom fakultetu. Prosječna ocjena studenta Nadana Vidoševića bila je jedva iznad 2.
Povucite paralelu!

Golemović zbog ogrlice, televizora, i glazbene linije odlazi u zatvor! Institucije rade svoj posao, DORH, USKOK, policija...
Vidošević pljačka milijune, providnim manipulacijama šteti svojoj domovini i svima nama krade iz džepa – i smije nam se u brk! Javno!
Gdje su institucije? Gdje je DORH, USKOK, policija? I što je najgore – gdje je hrvatska javnost?
Gdje su moji suborci, dragovoljci, branitelji? Zašto nitko ne otvori prozor i ne podvikne: „Vrati lopove, opljačkano!“
Dvije sramotne paralelne priče iz Crne Istre. Nepravda, dvostruka mjerila, korumpirano, prljavo, odvratno…

Ležim na oblutcima, sunce prži, smješkam se: barem je nešto svijetlo u ovoj crnoj priči: drago mi je što je Dražen Golemović pobjegao u rodnu Bosnu i Hercegovinu.

GRAFIT S PULSKIH ULICA

O Crnoj Istri, odnosno o bolnoj tranziciji koja se dogodila na svim prostorima bivše SFR Jugoslavije ostat će premalo tragova. Povijest će ostati prikraćena objektivnim podacima o dva desetljeća neviđenih krvavih zbivanja, ratnih zločina, ratnog profiterstva, pljačke, pretvorbenog i inog kriminala. Dobar dio zapisa iz tog vremena, koji su i inače bili rijetki i šturi – namjerno je skriven i uništen (topnički dnevnici i sl.). Mnogi tamni događaji krivotvorenim su dokazima, prikazani u lažnom svjetlu. Lukavi tvorci svojih zločinačkih tvorevina, glamuroznih dvoraca, pa i milijardskih tajnih računa potrudili su se da konkretne informacije mnogih zlodjela i transakcija zauvijek nestanu.
Stvoreni su izvanredno učinkoviti mehanizmi obrane političke klase ignoriranjem očiglednih i lako dokazivih nedjela. Spomenuti isječak hrvatske stvarnosti (paralela; Golemović - Vidošević) zorno govori kako i na koji način nedodirljivi politički eksponenti mogu jasno i glasno govoriti o svome kriminalno stečenom imetku. Vidošević, bez straha od bilo kakvih sankcija, priča o svojim pljačkama.

Brisanje tragova i krivotvorenje povijesti konstruirano je vrlo stručno. Ne treba zaboraviti da je 1990. godine kompletna hrvatska politička vrhuška, na čelu s Franjom Tuđmanom proistekla iz redova komunističkih struktura i to najviše iz tajnih služba. Ti školovani kadrovi lako su se obračunali s laicima, entuzijastima koji su bilježili ratni i poratni put Hrvatske u posljednja dva desetljeća. Izbačeno je sve što je za njih bilo nepodobno. Najbolji je primjer izvrtanja stvarnih činjenica, „Vukovarska optužnica“. Pisali su je pravi branitelji, heroji Vukovara, a ne oni lažni, Jacini.
Navodim dio optužnice:

... Optužujem Vas, gospodo sabornici, za trenutak iznenađenja kada su u Vukovar stigli nepobitni materijalni dokazi da Republika Hrvatska raspolaže ljudstvom i <u>*svim*</u> *sredstvima potrebnim za proboj puta te obrane Vukovara, ali ista ne želi upotrijebiti, tj. dostaviti, Zapovjedništvu operativne grupe Vukovar, Vinkovci, Županja, a koja je*

Zapovjedništvo zahtijevalo za izvršenje zadatka koji je postavljen pred Zapovjedništvo.
Optužujem Vas gospodo za svu bol trenutka u kojem je Vukovar shvatio da između Vas - Hrvatskog Sabora, Hrvatske Vlade, Predsjednika Republike Hrvatske i četnika NEMA NIKAKVE RAZLIKE…

Foteljaška gamad zataškala je „Vukovarsku optužnicu“, gurnula ustranu prave hrvatske heroje; Zadru, Dedakovića. Borkovića... Od najveće sramote hrvatskog političkog vrha, ignoriranja patnji Vukovara, pa i izdaje – stvoren je mit s drugim predznakom. Istinski vukovarski heroji ostali su u drugom planu – zagrebački politički foteljaši proklamiraju svoj „uspjeh“. Vukovarska udruga branitelja trebala bi zabraniti glamurozne dolaske elite iz Zagreba na svoje godišnjice.

Primjeri o ratnom profiterstvu i pretvorbenom kriminalu, mjere se stotinama, pa i tisućama.
Razlog za potpuni materijalni i moralni krah nove Hrvatske – lako je naći – to je osobno bogaćenje hrvatskog političkog establishmenta. Krivce je također lako detektirati – u razdoblju stvaranja države, to su Franjo Tuđman i njegov uigrani udbaški tim. Kasniji nasljednici s Pantovćaka i s Markovog trga slijedili su utabanu stazu osobnog bogaćenja i kriminala. Napredak i boljitak Hrvatske tijekom svih ovih 20 godina – bili su u drugom planu.

Vraćajući se na temu ove knjige, možemo zaključiti da Istra ništa bolje nije prošla. I na ovom zelenom poluotoku tranzicija je poharala resurse stvarane desetljećima. Zapravo – ne tranzicija nego istarsko krilo Bande lopovske. Ono što je započeo HDZ u Hrvatskoj, u Istri je započeo i dovršio IDS. Razlika je samo u finesama, krajnji rezultat isti je – razorena moralna polja, osiromašen i uništen građanski sloj, opustošena sela i opći materijalni krah!
Kao vječni, nezamjenjivi „capo di tutti capi“, 20 je godina Ivan Jakovčić igrao, i još uvijek igra kapitalnu ulogu u rasapu Istre. Nema ni jedne veće afere u Istri, niti pretvorbene i ine

malverzacije gdje nije involviran Ivan Jakovčić. Grafiti koji su se pojavili na ulicama Pule, „Nino, Putine“ nisu bez temelja.
Godinama, neprikosnoveni „gospodar“ Istre, koju je pretvorio u Crnu Istru, Jakovčić je izgubio sve kriterije. Jedan marginalan događaj ovog vrućeg ljeta (2010.) ukazao je na njegov eskalirajući diktatorski sindrom. Otvarajući izložbu 50. porečkog annalea, rekao je da bi je radije zatvorio, nego otvorio. Istarskom vrhovniku nisu se dopali radovi – i on se naljutio. Treba slikati onako – kako on kaže! Bez ikakve likovne edukacije, svojim primitivnim stavom o modernoj umjetnosti – Ivan Jakovčić iskazao je vladarsku isključivost. Slične kritike modernih likovnih pravaca svojevremeno su objavili; Staljin, Castro i drug Tito.
U okvirima male Istre, Jakovčić se zaista može uspoređivati s velikim ruskim vlastodršcem Vladimirom Putinom. Razlika je samo u fizičkom smislu. Dok Putin vježba i održava tijelo - mnogo vina i stalna prežderavanja učinila su od Jakovčića smiješnu figuru iz crtanih filmova.
Pretile osobe 24 sata na dan nose na sebi nekoliko desetaka kilograma sala i ispred sebe guraju balon – trbuh. Umorne su, često bolesne, inertne su im kretnje, fizičke funkcije, seks i ostalo zamire... Nema discipline! Fizička inferiornost odražava se i na mentalnom planu. Debeli političari čine najveće štete. Sjetite se naših prežderanih ministara, Šukera i Čobančića – u njihovim resorima ima najviše problema.

U odnosu na ostale dijelove Hrvatske, istarska politička elita sa svojim domaćim satelitima, pokazala je najmanje interesa za svoju rodnu grudu. Strancima je u bescjenje prodan najvrjedniji dio; djevičanska obala (Dragonera – Barbariga, Rezidencija Skiper…) i plodna polja (Pićanski lug – Rockwool), Milijunski krediti podizani su hipotekama na povijesnu baštinu (zgrade u Puli). Gospodari Istre (IDS i Jakovčić) za Judine škude, od svoje su magične Istre – stvorili rasprodanu, devastiranu, zagađenu i zatrovanu Crnu Istru. Iz zelene doline Pićanskog luga, tvornica smrti Rockwool, šalje svoje otrovne emisije i izvan granica Crne Istre – u radijusu od 600 kilometara.

Povlačeći poveznice iz vremena rušenja Berlinskog zida, 1989. godine, može se zaključiti da su sve tranzicijske zemlje imale iste probleme – korupciju i pljačku resursa zemlje od strane svoje političke elite. Ruski milijunaši i milijarderi pojam su novih svjetskih bogataša s evidentnom kriminalnom podlogom. No, u relativnim okvirima, po pljački i kriminalu hrvatska politička mafija na prvom je mjestu. Srpska agresija, odnosno obrambeni Domovinski rat, pogodovao je hrvatskim ratnim zločincima – profiterima. U mračnim sferama ilegalne trgovine oružjem, naftom, drogama i dr., hrvatski tajkuni (Čermak, Vidošević, Zagorec, Rajić i dr.) nagomilali su milijune.
Nevjerojatno je koliko je dalekovidan bio hrvatski rodoljub, Bruno Bušić. Njegova konstatacija iz 1975. godine, nažalost, istinita je:
„ Vidjet ćete kako naši kradu. Svatko nas je krao
i potkradao, a najteže će biti kad nas naši budu krali
i prodavali svjetskim jebivjetrima, makrolopovima. Navalit će na nas velike ptice grabljivice.
Kako nas spasiti od nas?"

Bruna Bušića ubili su. Nasljednici njegovih ubojica učinili su od Hrvatske ono o čemu je Bruno pisao.
Hrvatska i njen sastavni dio *Histria terra nigra*, morat će mijenjati dosadašnje parametre. Puk se polako, ali sigurno budi iz 20 godišnjeg sna. Pet događaja u prvoj polovici ove godine obilježilo je početak pomaka u ustajaloj, tvrdoj žabokrečini hrvatske javnosti:

1.) Najveći pomak nesumnjivo je pozitivni tračak razuma kojeg su Vlada RH i Hrvatski sabor pokazali uvođenjem u Ustav, odredbe o nezastarijevanju ratnog profiterstva i pretvorbenog kriminala. Ovaj potez iznenadio je sve objektivne promatrače hrvatske stvarnosti. Upravo je nevjerojatno da politička elita koja je prouzročila ratno profiterstvo i pretvorbeni kriminal – odjednom pravi zaokret i vuče samoubilački potez. Politički šljam koji je dobrim dijelom ostao u vrhuški, mogao bi imati teških problema. Svi

znamo da sa zastupničkim i dužnosničkim plaćama, iako golemim, nije moguće imati ono što oni imaju. Svi znamo da su to opljačkali svima nama. Uskoro ćemo ih upitati, odakle im to što imaju? A zastare kojima su opravdavali svoja nedjela (Nevenka Tuđman i sl.) – više nema!

2.) Drugi događaj možda je još veće iznenađenje. To je upućivanje u saborsku proceduru prijedloga Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem, 15. srpnja 2010. godine. Činjenica je da u EU nema ulaza bez takvog zakona, ali svejedno je teško shvatljiv ovaj također, samoubilački potez elite.
Moguće je da će biti problema s donošenjem tog zakona, jer je povrat imovine najteža noćna mora hrvatske političke mafije.
Postoji velika vjerojatnost da će Banda lopovska iznaći modele obrane i opstruirati provođenje tog zakona. Provjereni model ignoriranje je evidentnih i dokazanih zločina. Dokazali su to nizom primjera. Nedavni ponovni mandat Mladena Bajića najbolji je primjer. Dvadeset godina nekažnjeno se kralo i pljačkalo. Dvadeset godina ni jedan član visokog doma Bande lopovske nije optužen i – osuđen zbog ratnog profiterstva ili pretvorbenog kriminala. Ni jednom nije oduzeta imovina.
Ipak, taj Zakon o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem, pozitivan je pomak. Sutra ili uskoro – nakon uspostave pravne države – to će biti dobar temelj za stvaranje Druge Hrvatske.
Upitat ćemo hrvatske zlotvore; Sanadera, Jakovčića, Vidoševića, i ostale, ono što danas ne smijemo: „Odakle ti?“

3.) Varšavska! Jasno je da iskazani bunt u hrvatskoj metropoli nije primarno usmjeren na gradnju rampe u Varšavskoj ulici. Dugotrajni prosvjed usmjeren je na Markov trg, na oholu, bogatu vrhušku, na ratne profitere – tajkune i na pretvorbene zločince. Nema sumnje da bi se tajkun Tomo Horvatinčić našao u čudu da mora odgovoriti na pitanje,

odakle mu teški milijuni? Isto pitanje trebalo bi postaviti i ministrici Matulović – Dropulić.
A što je s bogatim, prebogatim, Milanom Bandićem?
U pravnoj državi, spomenute osobe odavno bi bile iza brave, a državni budžet povećao bi se njihovim opljačkanim milijunima.

4.) Četvrti događaj, 813016 potpisa peticije za referendum protiv promjena u ZOR-u, također je izjava puka protiv svoje vlasti. Zakon o radu bio je u drugom planu, najveći dio potpisnika (i sebe ubrajam) nezadovoljan je Jadrankom Kosor i njezinom nedodirljivom svitom. Međutim dopisi i potpisi građana – *kemijskom olovkom*, bahato političko društvo ne zabrinjava. Oni znaju da se liste potpisuju tiho, pognute glave, da potpisi ne obvezuju, da njihova stoka sitnog zuba još nije zrela za odlučnije poteze. Zato je odmah po objavi sindikata da je peticija uspjela, slijedila Jacina prijetnja da će, po njenom proračunu, referendum stajati 170.000.000 kuna. Jasno, to treba oduzeti od radničkih plaća, mirovina…
I od svoga poraza Sanaderova učenica zna napraviti posao. Realna cijena referenduma ne može biti veća od sedamdesetak milijuna. 100.000.000 ide – ZNA SE – kamo!

5.) I na kraju, bunt protiv prebogate elite koja cijedi zadnju lipu poljoprivrednicima dogodio se *traktorima – a ne kemijskom olovkom.* Traktori su moćne mašine, mogu pregaziti... Traktorski „jezik“ mnogo je razumljiviji, konkretniji. Jaca nije prijetila, vrlo brzo se smirila i – dogovorila!

Posljednja zrnca pijeska padaju na dno pješčanog sata. Treba ga preokrenuti da dalje funkcionira. U Hrvatskoj također treba mnogo toga preokrenuti - brzo i korjenito.
A što ćemo sa Crnom Istrom? Je li bolje ili gore?
Kako će *Histria terra nigra* proći u akciji koja nam neminovno slijedi – „Čiste ruke“ (Mani pulite)?

MANI PULITE

Kostur, crni plašt, kosa – simbol smrti. Kraj, ono što nam dolazi neminovno!
Za svakog od nas neminovna je smrt, za državu u kojoj vegetiramo neminovno je čišćenje. Političko smeće koje se 20 godina rotira na funkcijama i guli nam kožu - treba očistiti. Mora se dogoditi neka kombinacija Eliota Nessa i Antonija di Pietra.
Tridesetih godina prošlog stoljeća Eliot Ness pokušavao je riješiti problem prohibicije u SAD, odnosno uhititi velikog Al Caponea. Bio je to vrlo težak posao, jer je američka policija između dva svjetska rata bila korumpirana! Racije koje je pokušavao provoditi Eliot Ness, redovito su bile „provaljivane“ – potplaćeni policajci dojavljivali su vrijeme racija vlasnicima „pecara“ whiskya.
Ness je bio nepotkupljiv i uporan. Izvršio je svoju zadaću. Uspjelo mu je to uz pomoć suradnika Wallacea koji je otkrio da Capone nije prijavio porez na dohodak u 1926. godini. U današnjoj Hrvatskoj na tu se „sitnicu“ naše institucije ne bi osvrtale – ali američki sudovi nikada nisu bili korumpirani. Najveći američki gangster umro je u zatvoru.
Šezdesetak godina kasnije, 1992. godine, pomoćnik milanskoga Javnoga tužitelja, Antonio Di Pietro slučajno je otkrio da dužnosnik Socijalističke stranke i djelatnik javne uprave, Mario Chiesa, državni novac ilegalno prebacuje u blagajnu svoje stranke.

NAPOMENA: U to vrijeme Hrvoje Šarinić prebacio je s tajnih računa u Villachu 3.041.939,00 DEM u blagajnu svoje stranačke zaklade (HDZ), no toga je bilo više, znatno više.
Di Pietro je natjerao Chiesu da oda nalogodavce što je milanskom tužiteljstvu bilo temelj za pokretanje akcije »Mani pulite« (čiste ruke). Pod istragom zbog korupcije našli su se vodeći ljudi tadašnje vladajuće većine. Za nekoliko tjedana polovica članova talijanskog parlamenta našla se pod istragom. Otkrilo se da su sve stranke koje su sudjelovale u vlasti, ucjenjivačkim metodama izvlačile novac iz javnih fondova za svoje potrebe i za potrebe svojih dužnosnika. Ustanovilo se da političke stranke izvlače rackett od

poduzeća kojima njihovi izabrani eksponenti (zastupnici, vijećnici) povjeravaju javne radove, nabavke i razne usluge *(koje li sličnosti s Hrvatskom!).*

Nakon polustoljetnog monopola na vlast, po kratkom postupku raspale su se, ponajprije Kršćanska demokracija (DC) i Talijanska socijalistička stranka (PSI). Zbog umiješanosti u korupcionaški skandal, tadašnji predsjednik talijanske vlade Benitto Craxi bježi u Tunis, gdje se teško razbolio i umro. Antonio Di Pietro stekao je golemu popularnost, te postao ministar i senator.

Naš najveći problem je to što nemamo Javnog tužitelja kao što ima Italija, nego Državnog odvjetnika (odvjetnici brane, a ne tuže!), pa naša Banda lopovska ne brine previše. Ni za porez ne brinu.
Našu političku bagru i satelitske tajkune nema tko upitati: „Jesi li platio porez?“ Ali, taj Netko - pojavit će se!
Pa ipak, u noćima bez sna, kad nam se elita nelagodno vrti ispod pokrivača – događaju se vizije; Mani pulite, Antonio di Pietro, Eliot Ness... Znaju da će uskoro doći te vizije, zvat će se nekako drukčije, možda; Anton Petrić, Elio Nestorović… Znaju da je opljačkano prokleto, znaju da nisu platili porez! Uzet će im sve, kopat će po kontejnerima kao što kopaju oni koje su pokrali!
Noćna mora!
Najteže će biti u metropoli. Tamo se nalazi hobotnica, od sluzave glave na Markovom trgu do zastrašujućih pipaka; državnih institucija, pravosuđa, povezanih poduzeća, agencija, rođačkih tvrtki – ukratko umreženog kriminala. Mnoge stvari morat će se rješavati radikalno, prelomiti preko koljena. Trulo jaje ne može se popraviti – treba ga razbiti.

A moja Crna Istra, utočište crnog kapitala? Hoće li biti teže ili lakše *Histriu terru nigru* vratiti da bude – magična, čarobna zemlja poštenih ljudi?
Mislim da je ovdje lakši posao! Jest, da su u pitanju teški milijuni, pa i milijarde, krediti, izdajnička prodaja obale, šuma i plodne zemlje – ali nema toliko imena kao u metropoli i u

ostatku države. U Istri se vrti dvadesetak imena, relativno je to mala, takoreći, ulična banda lopova i probisvjeta. I od tih dvadesetak, osim vječnog i neprikosnovenog Nina i još dva, tri predvodnika – ostali su pokorni poslušnici, potrčkala. Dovoljno je istarskog Vrhovnika i tih nekoliko predvodnika istarskog krila Bande lopovske objesiti za pete - ispast će mnogo iz džepova. I progovorit će!
Ivan Jakovčić, u tijeku 20 godina, željeznom je rukom vodio i kontrolirao sve što se događalo u Istri. Stvorio je čvrstu jezgru poslušnika koji su skakali, i skaču na svaki njegov mig. Po uzoru na Tuđmana i kasnije na Sanadera, uspješno je eliminirao konkurenciju u vlastitoj stranci. Od 1991. do danas, uz Nina ostali su samo Kajin i Soldatić. Najprije je eliminirao Ivana Heraka i Elia Martinčića. Neki kažu da je Jakovčićev ego trpio zbog Herakovog šarma i popularnosti. Kasnije su slijedili; Ružić, Stevo Žufić, Klapčić... Delbianco je isključen iz IDS-a 1996. godine, ali uz izvjesne kompromise (fakultetska katedra). Neki su se sami povukli.

Prebogati TDR, usidren u srcu Istre, danas ima druge, još unosnije interese. Duhanski div bavi se svojim milijardskim poslom – prodajom smrti! No, to je druga priča.
Jakovčić živi na velikim i malim spinovima – putuje, uživa u dobrom vinu i preobilnim, gastromonskim specijalitetima. Kad bi od navedenih afera i provedenih projekata uzeli u račun samo onih „pet posto“ koje Tuđman dobrohotno spominje da uzimaju njegovi ministri – ispalo bi da Ivan Jakovčić – ima i ima!!! A, kao što je spomenuto, današnji postotak ili „provizija“ (čitaj; mito!) znatno je veći od 5%.
Kraj vrućeg ljeta 2010. našem županu, čini se, donio je izvjesna neugodna uzbuđenja. Afera Hypo se otvara, pa ni preobilni obroci s mnoštvom flaša vina nisu mu donijeli smirenje. Nervozu je Nino iskazao priglupim performansom dijeljenja 100 kratkih hlaćica (u svezi 50. porečkog annalea). Još je nervozniji i apsurdniji njegov javna objava u svezi Hypo Alpe Adria Bank. Nakon uhićenja Wolfganga Kulterera zbog pronevjera, prijevara i pranja novca, Jakovčić izjavljuje da je on, osobno - čist kao suza. Zaboravio je na najcrnije

afere u Crnoj Istri; Dragoneru – Barbarigu, Arenaturist, i dr. u kojima su do grla upetljani Kulterer, HAAB i on osobno.
Uh, da mi je samo znati, kako je naš Nino vratio onaj kredit od 300.000 eura koji je IDS „dobio“ od HAAB za izbore 2000.? Za ono drugo, treće ili deseto - neću ni pitati.

Netko će upitati – što je s ostalima sa strane koji su svoje pohlepne prste gurnuli u Istru; Hypo, Sanader, Pašalić, Mateša, Kovačević, Vukelić, Matulović – Dropulić, Zagorec, Vidošević...? Sve je pod kontrolom! Kao što se ništa nije u Jugoslaviji događalo bez Titovog znanja, u Hrvatskoj bez Tuđmanovog – u Istri se ne događa ništa bez blagoslova Ivana Jakovčića.
Za sve nedoumice – upitat ćemo njega!
Ostale političke opcije u Crnoj Istri ne mogu se suprotstaviti lukavom i s pravom nazvanom, istarskom Vrhovniku. Većina stranaka i grupacija objektivno konstatira katarzično stanje rasprodane i devastirane Crne Istre. Prosvjedi i ostali demokratski modeli protiv zagađenja okoline i trovanja ljudi i životinja – nemaju učinka. Ukazivanje na kriminal, korupciju i nepotizam, također ne donosi nikakve rezultate.
Na političkom ozračju Crne Istre izvjestan politički uspjeh postiže jedna udruga – Ladonja. Neosporno je da udruga ima kvalitetan i mlad kadar. Čini se da Ladonja pokušava konstruktivnim prijedlozima kročiti na scenu – ali bez oštrije kritike vladajućih! To je vrlo težak i trnovit put, jer bez eliminacije korumpiranog IDS-a, bilo kakve pozitivne pomake i prijedloge nije moguće provesti. No, za oštro suprotstavljanje i trganje lopovske mreže u Istri – Ladonja nema moralno pravo. Udruga ne želi podvuči crtu ispod kriminala i lopovske pretvorbe, te krenuti – pošteno! Teški uteg je TDR! Predsjednik udruge, tajkun Plinio Cuccurin, jedan je od tvoraca i suvlasnika Tvornice duhana Rovinj. Njegovo bogatstvo od 72 milijuna eura (Nacionalova godišnja lista) temelji se direktno na lopovskoj pretvorbi i indirektno na tisućama smrti hrvatskih građana. Naime, u Hrvatskoj godišnje umire preko 11.000 ljudi od posljedica duhanskih proizvoda.

Zlo rađa samo zlo, Istra ne može tražiti budućnost na kriminalnim temeljima.

Pozitivno misliti u moralnoj kaljuži u kojoj vrijede samo zakoni manipulacija, pljačke i sile – nema smisla. To je zavaravanje samog sebe i svoga okružja. Moguće je da zbog svoje sugestivnosti takav model u početku daje neke pozitivne rezultate, ali češće su to razočarenja, jer nema racionalnog temelja. Bolje je razmišljati realno i objektivno raščlaniti dostupne činjenice, jer smo tako bliže istini.
Zaokupljanje pozitivnim mislima, samopouzdanje i uvjerenje bez realnog pokrića, zapravo je opasna opcesija koja ne dovodi do uspjeha. Što više, pozitivno razmišljanje, tj. ignoriranje negativnih pokazatelja može učiniti velike štete. Olako uzimanje kredita s podlogom pozitivnog razmišljanja da ćemo to lako vratiti (već ćemo nekako!) dovodi do teških problema.
Neki analitičari smatraju da je trend pozitivnog razmišljanja na općem planu, jedna od komponenata današnje svjetske krize. Nerealni krediti i sistem „lako ćemo" učinili su velike štete u mnogim zemljama.
Sugestije našeg političkog miljea da moramo pozitivno razmišljati i stegnuti remen, zbog općeg boljitka – bezobrazna je poruka da u Hrvatskoj živi mentalno retardiran puk. Oni ne stežu svoj remen, ponajmanje prežderani ministri. A, ignoriranje negativnih pokazatelja, kriminala i zločina od strane tog istog političkog miljea, DORH-a i sudova – dovelo nas je na samo dno – u svakom pogledu.
Silu je moguće ukrotiti samo silom, a ne pozitivnim razmišljanjem i pasivnim otporom. Demokratski napori u nedemokratskom okružju – ne mogu uspjeti. Mohandas Gandhi i mnoštvo njegovih istomišljenika završili su i uvijek završavaju na isti način – porazom. Hrvatska i Istra trebaju radikalan zaokret.

Crna Istra danas je zaista crna, ali siguran sam – znam da sutra ili uskoro – neće biti crna!

TDR

Namjeravao sam TDR izostaviti iz tekstova ove knjige iz razloga što pojedini parametri izlaze iz okvira običnog političkog kriminala. Naime, u slučaju TDR, politički kriminal samo je dio dalekozežnijih i snažnijih komponenata čistog, nepatvorenog kriminala u pravom smislu te riječi. Radi se o sprezi ilegalne proizvodnje, krijumčarenja duhana, droga, oružja, pljački, ubojstava, tajnih služba... Djelokrug poslovanja daleko nadilazi naš poluotok – proteže se na sve kontinente.
Zbog toga, završiti opus o Crnoj Istri nemoguće je bez največeg spomenika prljave hrvatske pretvorbe i sprege snažnog, svjetskog duhanskog lobija s ostalim kriminalnim miljeima. Taj spomenik, monumentalna je tvornica smrti, TDR u Kanfanaru.

Priča o TDR-u posebno je poglavlje u pretvorbenoj i ratno profiterskoj praksi. Ono što vidimo u prolazu istarskim ipsilonom, ili još bolje u posjetu kompleksu TDR-a u okolici Kanfanara - prelijep je arhitektonski i estetski doživljaj. Arhitekt Branko Kincl postigao je fantastičnu kompoziciju volumena. Niz površina fasada različitih veličina, u kretanju oko građevine, neprestano su u mijeni.
Teško je procijeniti koliko je stajala gradnja, jer je pristup objektima strogo kontroliran. U svakom slučaju, mnogo, preko milijardu eura, možda blizu dvije milijarde.
Prolazeći kroz tehnološki dio ovog monumentalnog zdanja, ne možemo se ne diviti automatiziranim postrojenjima i savršenom redu u proizvodnji.
S druge strane, taj fascinantni, idilični kompleks modernih i atraktivnih građevina u srcu Istre, sastoji se samo od mračnih komponenata. U nastajanju, odnosno u pretvorbi, neosporno kriminalan, utemeljen na krađi resursa hrvatskih građana, TDR je kao i svaki proizvođač droga - tvornica smrti. Duhan je najsmrtonosnija droga u svijetu. Dok od heroina u Hrvatskoj godišnje umire „samo“ 150 do 200 osoba - od posljedica duhanskih proizvoda umire 11.000 do 13.000 naših građana, godišnje.

Javna je tajna da je barem 15 posto svjetske proizvodnje cigareta ilegalno, a da više od trećine svjetskog izvoza nestaje. Proizvođači su vezani s krijumčarima, u tvornicama duhana uobičajeno je da jedna smjena radi na crno, da ulazi više sirovina nego što legalno izlazi. Tvorničari duhanske industrije truju ljude i bogate se na njihovoj nesreći. Dio legalne i ilegalne zarade odlazi političkim sponzorima i zaštitnicima kako bi goleme profite zadržali u svojim džepovima, a ne u bolnicama gdje se liječe oboljeli od karcinoma izazvanog duhanom. U mreži su carina, policija...

Sramotna je činjenica za Hrvatsku da je tvornicu smrti u Kanfanaru otvorio tada akualni predsjednik RH, Stipe Mesić. Između prelijepe, kanfanarske TDR i Hitlerovih peći za spaljivanje logoraša mogu se povući paralele. Zajedničko im je - ubijanje ljudi! Crni smrtonosni, duhanski div, našao je idealnu lokaciju u Crnoj Istri, stjecištu crnog kapitala.

Nemoralna lopovska pretvorba i privatizacija hrvatskog gospodarstva, započeta je upravo u Tvornici duhana Rovinj. Bilo bi preopširno, pa i dosadno za čitatelje detaljno ulaziti u sotonske finese pretvorbe i stvaranja današnjeg TDR-a. Dovoljno je spomenuti skupine i imena; „Skupina Hennesy“, Adris grupa, Franjo Gregurić, Ante Vlahović, Zlatko Mateša i dr. Mnogima je poznato da je Gregurić preuzeo vodstvo nad tzv. „Krajačićevim klanom“, kojeg je vodio jedan od glavnih ljudi komunističkih tajnih služba, Ivan Krajačić zvani Stevo.

Krenulo je s nezakonitim Upisom u sudski registar 22. 10. 1990. kojega je obavio sudac Privrednog suda u Rijeci, Jovanić iako je znao da radi protivno zakonu. Slijedi niz nepravilnosti kojom je skupina članova Uprave i Nadzornog odbora TDR-a, zadužena za pretvorbu, odradila tu nezakonitu pretvorbu i privatizaciju Tvornice duhana Rovinj. Glavni autor bio je vrsni pravnik, Plinio Cuccurin. Kod pretvorbe utajeno je 52 milijuna temeljnog kapitala u cilju smanjivanja ukupne vrijednosti poduzeća, ali i smanjenja pojedinačne vrijednosti dionica TDR-a pred samu

privatizaciju. Time je duhanski lobi na čelu sa Vlahovićem (istureni igrač Franje Gregurića) lakše i jeftinije došao do većinskog vlasništva ove izuzetno profitabilne duhanske industrije u Hrvatskoj. No, to je samo dio kolopleta kriminalnih manipulacija. Državna revizija i DORH obaviješteni su o svim detaljima ove pljačke, no papagajsko ponavljanje o radu (neradu) tih institucija nema smisla.
Ovim pretvorbeno, privatizacijskim projektom kojeg su osmislili pripadnici Gregurićevog klana, a kojeg je provela ratna Vlada Republike Hrvatske, golema sredstva prelila su se u privatne džepove i time se otvorio široki spektar djelovanja. Nastavljena je intenzivnija djelatnost Balkanske duhanske mafije pod vodstvom Franje Gregurića, te je u Hrvatskoj uspostavljen financijsko poslovni i proizvodni monopol. Glavni politički oslonci: Mato Arlović i Slavko Linić.

Neovisnošću Kosova okrenut je novi list u međunarodnom organiziranju krijumčarenja droga, duhanskih proizvoda, oružja, ljudi, te međunarodnog terorizma. Započela je izgradnja jedinstvene balkanske, kriminalno – obavještajne infrastrukture. Jaki albanski klan, nakon dugih pregovora – navodno je 2008. godine inicirao uspostavu kontrole nad kriminalnim organizacijama u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, na Kosovu, u Crnoj Gori, Makedoniji i Albaniji. Stvoren je novi homogeni entitet koji uspostavlja veze s međunarodnim organiziranim kriminalom i međunarodnim terorizmom.
Po nekim informacijama, navodno - strateški su centri: Zagreb (odnosno Rovinj), Podgorica i Priština. Mobilizacijski centri i logistika nalaze se na području BiH. Koordinacijsko središte planira se smjestiti u središtu Crne Istre, uz zaštitu i financijsku podlogu Adris grupe.
Nova organizacija širi poslove. Adris grupa ulazi na iransko tržište uz posredovanje albanskog klana. Osigurana je kompletna logistika.
Cilj novog entiteta je miran rad i organizirano poslovanje izorirano i zaštićeno od očiju javnosti. Zbog toga je važan element zatvaranje svih sudskih procesa, te što čvršća medijska kontrola. Vrlo je vjerojatno da ubojstva Pukanića,

Franjića, pa i Đinđića imaju direktne sveze s istragama, sudskim procesima i javnim objavama, posebice u tisku. Širenje istraga podgrijavanih medijskom pozornošću – nedvojbeno bi doveli do hrvatskog političkog vrha i veza Adris grupe s balkanskom, duhanskom mafijom. To je trebalo zaustaviti...

Čini se da jedan dio vlasnika TDR-a ipak razmišlja na drugi način. Nakon zgrtanja bogatstva, neki razmišljaju kako se izvući iz "prljavog" posla. Zbog toga su forsirana TDR-ova ulaganja u turizam, pokušaji ulaganja u prehrambenu industriju, te u marine. Poznato je da postoje pregovori između British American Tobaca (BAT), jednog od najvećih svjetskih duhanskih koncerna, o prodaji TDR-a. Teško je pretpostaviti koliko bi takva prodaja odgovarala novoorganiziranoj, balkanskoj organizaciji. No, u krim miljeu svi su kompromisi mogući, ako su isplativi.
Predsjedniku Uprave Adris grupe, Anti Vlahoviću, čini se, probudila se savjest – ili možda strah! Darovao je Porečkoj i Pulskoj biskupiji dvije tisuće svojih osobnih dionica Adris grupe. Ne znam koliko je to eura (sigurno nije manje od milijuna), ali to mu neće, ni u ovozemaljskom, a niti u onostranom životu koristiti.
To je ukraden novac!

Ovo je samo mali segment iz kaljuže ortodoksnog kriminala ukorijenjenog u središtu Crne Istre. O TDR moglo bi se napisati desetak knjiga.
Dopuna Ustava ove godine o nezastarijevanju pretvorbenog kriminala, uz postojeće kadrove – danas se čini jalova. Ali, promjene dolaze! Bit će vrlo interesantno – u bliskoj budućnosti, u novoj pravnoj Hrvatskoj - poništenje kriminalnih, pretvorbenih mućki i konfiskacija prelijepog TDR-ovog kompleksa. Prenamjena ove tvornice smrti mogla bi biti – ili centralna bolnica ili ujedinjeni Sveučilišni centar.
Doći će na red i imovina suvlasnika tvornice smrti i istarskog legla zla i kriminala.

Jučer sam završio knjigu, snimio je na memory stick i krenuo u Rijeku, u tiskaru. Vozio sam starom cestom iz Pule preko Barbana i Labina. Zavoji, kamioni, gužva na cesti! Promet je znatno intenzivniji nego prije zbog naplate cestarine na istarskom ipsilonu. Harač! Još jedan harač! I asocijacija na našu premijerku! Jadranka Kosor, sva u bijelom, s brošem u obliku leptira. Kad se pojavi na TV, onako nasmijana i razigrana, znamo o čemu će govoriti. Uz obveznu poštapalicu, „naravno“, reći će nam kako puno radi i naravno da se oštro bori protiv korupcije.
Po temi, kako mnogo radi, barem se možemo nasmijati, ali o korupciji - eh, to je već uznemirujuća tema. Jaca i korupcija vezani su pupčanom vrpcom. Hrvatski Al Capone postavio ju je na mjesto premijerke samo zbog obrane svoje vlastite korupcije i korupcije njegovih satelita. U javnost je vješto gurnuta vijest da su „posvađani“, ali ona od 1. srpnja 2009. godine, revno izvršava svoju zadaću. Nikome iz njezinog korumpiranog okružja nije pala dlaka s glave, a ponajmanje, najvećem od najvećih - Ivi Sanaderu. Državi Hrvatskoj nije vraćena ni jedna, jedina opljačkana lipa.

Na početku doline rijeke Raše, na prijelazu željezničke pruge, dogodila se prometna nezgoda. Policija je zaustavila promet. Vrućina, uključujem klimu. Razmišljam o haračima svih vrsta, o Šukerovim zaduživanjima, o Jaci i ostalom hrvatskom, političkom šljamu. Opet osjećam nemir, podrhtavanje. Svaka nova vijest donosi mi novi stres. Muče me sve češći grčevi u želucu, stotine, tisuće trnaca razigravaju mi tijelo i pomućuju razmišljanje. Razbio bih nešto, slomio, skočio ili još gore..., ali suzdržavam se, sjednem, stisnem šake na naslonima.
Zaista je dosta, moram stati, tiskati knjigu, ostaviti sramotne zapise o Crnoj Istri na policama biblioteka. Za povijest! Ali, nešto nedostaje, nisam siguran u procjene posljednjih događaja. Možda je trebalo jače naglasiti onaj prijedlog o narodnim referendumima? A, vraćam se stalno i na onu dopunu Ustava, pa i na onaj neobjašnjivi prijedlog Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim

djelom i prekršajem. Napomenuo sam da je to samoubojstvo onih koji te akte donose? Ali, više nisam siguran da je tako.

Svi hrvatski građani, osim onih mentalno retardiranih, znaju da je Jadranka Kosor otela stan braći Drobac, da su Sanader, Vidošević, Horvatinčić, Bandić, Jakovčić i dr. opljačkali domovinu, da ratni profiteri, Čermak, Zagorec, i dr. zločinci zaslužuju metak u čelo.
Po spomenutim aktima – oni moraju vratiti oteto i opljačkano. Svi ovi navedeni i još mnogo njih iz elite, Hrvatskog sabora, Vlade RH i lopovskih državnih institucija i poduzeća – morat će vraćati nekretnine, jahte i milijune, ali i odsjediti po koju godinicu na zasluženom odmoru u Lepoglavi ili u ostalim kaznionicama.
Hoće li?
Dakle, vrlo intrigantna situacija! Je li lukavi, svim mastima premazani, do srži pokvareni politički milje, tek tako „uletio“ u vlastitu zamku? Tko god sumnja u moždane vijuge jednog Šeksa, Kalmete ili Linića – griješi. Njihovi mozgovi rade precizno (kao skupi Sanaderovi satovi) i vrlo dobro reagiraju u svim situacijama, posebice ako se radi o njihovim osobnim interesima.

Nakon više od jednog sata čekanja da policija izvrši uviđaj na cesti, kolona je krenula. Na rubovima okolnih brda pojavili su se tamni oblaci. Sve do Opatije vozio sam polako i pokušavao uobličiti neku racionalnu konstrukciju, ali intrigantno pitanje ostalo je bez odgovora. Jedna solucija, možda najbliža realnom odgovoru – nije ohrabrujuća. Možda se Banda lopovska ne boji zastarijevanja svojih zločina i konfiskacije nezakonito stečene imovine – jer je sigurna da će ostati na vlasti? Onih spomenutih, opskurnih 800 i nešto više tranzicijskih likova čija se imena na različitim funkcijama rotiraju zadnjih dvadeset ili više godina – ostat će i dalje u vrhu. HDZ ili SDP – svejedno, to su isti likovi! Temeljna im je karakteristika, pohlepa i potpuna bezobzirnost prema svome puku. Dopuna Ustava, i skoro donošenje Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i

prekršajem, događa se samo zbog pristupa EU i zbog „mazanja“ očiju javnosti. No, u stvarnosti, promijeniti se neće ništa! Mehanizmi obrane umrežene hrvatske hobotnice, fenomenalno su učinkoviti. To su; policija, DORH, USKOK, sudovi, Porezna uprava, Državni ured za reviziju, ali i ine institucije, tisak, objave, državna TV, spinovi, hakeri...
Fiktivna promjena vlasti bez korjenite promjene u Hrvatskoj, najgora je varijanta. Čini se da na tu provjerenu kartu igraju: nedjelovanje, neprovođenje Ustava i zakona...
Pred očima mi se pojavio fenomenalni lik Šime Krasić, učiteljice svih današnjih zaštitnika kriminalnog miljea Hrvatske. Ta žena skromnog držanja, pognute glave, na čelu Državnog ureda za reviziju, devedesetih godina sramotno je pokrila pretvorbe i privatizacije. Nikakve reakcije nije bilo ni kada su te bilijune muzle i mlađe vlasti od one koja ju je postavila 1994. godine. Stoički je promatrala procese cvjetanja korupcije u Hrvatskoj, korupcijsku gljivu koja je proždrla sve, poput one koja se izdigla iznad Hirošime. I tako to traje od 1994. do 2010. godine. Znamo i kako - nedjelovanjem!
Čini se da je Šimina genijalnost nasljedna. Njezin unuk, student, pokušao je kupiti Pamučnu industriju za 17 milijuna kuna. Ima dečko 17 milijuna, zaradio, pametan na baku. Možemo slobodno reći - na pokvarenu, lopovsku baku! Je li baka Šima dala unuku naših 17 milijuna kuna (?), kao što je djed Franjo poklonio svome unuku Košutiću naših 3 milijuna DEM da sebi kupi banku (Kaptol) i t.d... Franju više ne možemo pitati, ali Šimi Krasić uskoro ćemo – sasvim sigurno – postaviti „izvjesna“ pitanja!
I na kraju šlag na torti. Kaže Šima: „Državni ured za reviziju nije dužan zatražiti pokretanje istrage u spornim slučajevima.“ Vjerojatno Šima Krasić nije čula da postoje Deset Božjih zapovijedi. Jedna od njih (7.) glasi: „Ne kradi!“

Šima odgovara i HDZ-u i SDP-u. Uspjelo joj je, kao i njenom učeniku, Državnom odvjetniku Mladenu Bajiću, pomiriti svoje mogućnosti s onim što vlast, bilo kojeg predznaka, očekuje.

S Bajićem na čelu DORH-a; Sanader, Jakovčić, Bebić, Šeks, Vidošević, Rajić, Todorić i dr. mogu mirno spavati. Po ustaljenoj praksi – nitko neće provjeravati, a ponajmanje konfiscirati njihovu nezakonito stečenu imovinu.
Razmišljam o svojoj Crnoj Istri. Za sav kriminal i nemoral u milijunskim istarskim aferama, te za detalje - poznatih i javno obznanjenih malverzacija – znale su kompetentne institucije. Neosporno, najodgovorniji su DORH i USKOK na svim svojim razinama (državnim, županijskim i općinskim).
Na portalu našao sam marginalnu vijest koja objašnjava djelovanja navedenih institucija. Piše:
„*DORH istražuje Nobilovu pljusku dječaku.*"

Apsurdno, smiješno, tragično! Koliko mi je poznato, neki zagrebački balavac bio je bezobrazan i arogantan, pa mu je odvjetnik Nobilo opalio šamar. S pravom ili ne, sasvim svejedno, no što tu traži jedan DORH? U kriminalnoj aferi Dragonera – Barbariga ili Arenaturist, vrte se pokradene i opljačkane crne milijarde, a Aleksandar Puh s općinske razine DORH-a – gleda na drugu stranu, ništa ne vidi, ne čuje, ne zbori... Rockwool truje okružje u radijusu od 600 kilometara, njegova kolegica Ksenija Prebježić izjavila je da odvjetništvo "provodi izvide radi ispitivanja osnovanosti kaznene prijave". Do konkretnog izjašnjenja, dobar dio okolnog stanovništva pomrijet će; što od starosti, što od zagađenog okružja. Što je s TDR?
Ne sumnjam da će Nobilova pljuska biti promptno i stručno obrađena – ali velike istarske afere bit će, do daljnjega, zaštićene od svake istrage. Sustav obrane umreženog hrvatskog kriminala za sada funkcionira – ali neće dugo. Doći će novi ljudi. Uz ostalo, upitat će one „stare" iz DORH-a, USKOK-a, sudova... – što su radili? Ali, ne samo upitati! Nedjelovanje, neprovođenje Ustava i zakona, rak rane su države Hrvatske. Zadržavanje prijava i zatvaranje očiju pred evidentnim zločinima, godinama, pa i desetljećima – nije ništa manji zločin od pretvorbenog kriminala, ratnog profiterstva i ratnih zločina! Mladena Bajića i sve one koji su nedjelovanjem omogućili mnogim „Sanaderima" da obogalje

i unište ovu zemlju – treba osuditi! Javnost mora saznati da je njihovo pasivno, ali razorno djelovanje (nedjelovanje!) gurnulo Hrvatsku na samo dno u svakom pogledu.

Zaustavio sam se bez razloga na Vratima Jadrana, odmorištu iznad zaljeva Preluke. Nisam bio ni žedan ni gladan, benzina je bilo dovoljno za povratak. Sjeo sam, naručio kavu i nesvjesno izvadio kemijsku olovku. Nešto nedostaje, možda prijedlozi rješenja na kraju knjige? Zamolio sam konobaricu da mi donese komad papira.
Vrtim olovku u ruci. Imaju li smisla savjeti ili bilo kakvi prijedlozi ugušenom građanskom sloju, razjedinjenim braniteljima, neodlučnim studentima - zamrlom hrvatskom puku? Ne znam!

S terase Vrata Jadrana pruža se pogled na Opatiju, Lovran, Kvarner i otoke, Cres i Krk. S desne strane, 1396 metara visoka Učka, zaklanja pogled na moju Crnu Istru, ali ne smeta – i ovo što vidim pred sobom lijepo je! Zašto to političko smeće koje nas davi dvadeset godina ne voli ovu lijepu zemlju? Ne voli je! Prodaje je iako nema pravo na to! Prošlo je pola sata, kava nedirnuta, stisnute šake. Nebo se zatvorilo, vrh Učke pokrili su tamni, sivo plavi oblaci.

Imam prijatelja koji proučava mafiju. Iz njegove solidne literature o mafiji, posudio sam jednu knjigu. Saznao sam da je mafija „patent" koji datira iz 13. stoljeća u jeku borba Sicilijanaca za oslobođenje od francuske vlasti (Morte Ai Francesi Italia Avanti). Kasnije se mafija razvila u zločinačku organizaciju koja je prešla granice Sicilije i Italije. Neosporno je da mafija ima negativni predznak; kriminal, ubojstva i dr., no jedan detalj mi je ostao urezan u pamćenje. Tijekom stoljeća sicilijanska mafija uvijek je izražavala, na svoj način, izvjesno domoljublje i otpor prema kolonizatorima. Ime revolucionara Giusepea Mazzinia veže se s mafijom. Dakle, sicilijanska mafija je uvijek voljela svoju zemlju.
Hrvatska mafija ne voli svoju zemlju! Prodaje je gdje god stigne za Judine škude! Izdajničke! U prodaji svoje

djevičanske obale i plodnih polja, istarski izdajnici na prvom su mjestu.
Konačno odlučujem da ipak treba dati recept, pokušati otvoriti oči barem jednom čitatelju, ili desetorici, stotini... Možda sutra ili kasnije, moj narod uzme pravdu u svoje ruke? U tiskari ću dodati ovaj tekst na kraju knjige.

Blagodeti civilizacije, tipkovnica, ekran i Word, imaju i svoju slabu stranu. Osim ispunjavanja obrazaca nikakav tekst dugo nisam pisao na papiru. Prvih nekoliko riječi ispisao sam lijevom rukom, a zatim prebacio olovku u desnu. Ljevak sam, pišem s obje ruke, ali desnom je praktičnije, ne pokriva se tekst.
Izlaz iz moralne krize u Hrvatskoj moguć je. Naglašavam, moralne! Iako se rezultati reflektiraju na ekonomskom planu – kriza je poglavito moralne prirode.
Predložena rješenja u ovoj knjizi teško su provediva zbog pasivnosti hrvatske javnosti – ali su moguća. Nezadovoljstvo raste, stvorit će se kritična masa. Narodni referendum o vlasti, kao i referendum o brisanju lopovskih, državnih dugova - nisu „nemoguća misija“. Velika je vjerojatnost da će se oba referenduma dogoditi onim časom kad politička bagra bankrotira.
Raščlanjujući posljednjih dvadesetak godina hrvatske stvarnosti, od pada Berlinskog zida do današnjih dana, moguće je pratiti put prema krizi koja nas je pogodila. Po nekim stručnjacima to je treća svjetska kriza u povijesti i ujedna najjača.
2005. godine grupa mladih sociologa iz Mađarske predvidjela je točne parametre krize i njene temeljne uzroke u Europi. Uzroci su – iznenadit ćete se – korupcija i masovna krađa! Dakle, ta famozna kriza moralna je kategorija čiji je krajnji rezultat negativni ekonomski trend.
Mala Grčka, vanjski i unutarnji dug, 500, 600, ?, milijarda eura! Nema goriva, vlada oduzima kamione kojima vojska obavlja opskrbu benzinom. Protesti, štrajkovi, uskoro neće biti ničega... Neće biti dovoljno ono spomenuto utjerivanje poreza. Slijedi ulica, nasilje, „Molotovljevi kokteli“, eksplozija

nemira... To nije nastalo samo negativnom trgovačkom bilansom nego masovnom krađom i korupcijom na najvišoj razini. Zatim, korumpirana Italija! Zbog ogromnog duga od tisuću i 800 milijarda eura, Berlsuconijeva je Vlada "krater" u proračunu odlučila napuniti prodajom oko devet tisuća zgrada, palača, plaža, otoka, planina i povijesnih tvrđava. To će morati učiniti i Španjolska, Portugal, Grčka i t.d.
Ex - komunistički blok, posebna je priča. Spomenuta grupa iz Mađarske objašnjava zašto je Mađarska upala u totalni bankrot. Do 2008. godine zadužila se preko 170 milijuna dolara uz unutarnji još toliki dug. Identično kao i u ostalom dijelu bloka, bivši komunistički kadrovi promijenili su zastave i počeli neviđeni drp u povijesti čovječanstva. Pušteni s lanca Partije, koja je neosporno imala i neke komponente elementarne pravde, bivši sekretari i komesari - izgubili su sve kriterije. Prvi potez bio je ukidanje pravosuđa.
Hrvatska je među prvima krenula u bogaćenje nekadašnje komunističke vrhuške. Vrhovnik Franjo Tuđman zacrtao je, i osobnim primjerom potvrdio, pogubni plan o 200 bogatih obitelji koje bi vodile državu. U provođenju plana najvažniji segment – kontrola, odnosno pravosuđe (tužiteljstvo i sudovi) – ustoličeno je po shemi nedodirljivih i prostog puka. U praktičnom smislu to je bilo ukidanje pravosuđa i uvođenje jednostranih kaznenih sankcija za neposlušni puk.
Kompletan tekst ove knjige dokazuje spomenuto. DORH brani državnu političku elitu, a sudovi sude nepodobnima (i samo nepodobnima!).

Prasak rušenja Berlinskog zida uzdrmao je pravni poredak i na međunarodnom planu. Snažni istočni vjetar poremetio je ustaljene civilizacijske norme, građene stoljećima u razvijenim zemljama. U pregovorima između Helmuta Kohla i Mihaila Gorbačeva umiješala se i treća sila, KGB! Školovani kadrovi specijalnih služba pronašli su učinkovit model brzog bogaćenja - ukidanje pravosuđa! Bez pravosuđa, uz korupciju, bilo je lako postati multimilijarder. U Rusiji se, u svega 15 godina „rodilo“ 18 multimilionera koji imaju više od 10 milijarda dolara. Primjera radi, Japan,

industrijska velesila, nema ni jednog bogataša s više od 10 milijarda, usprkos starih i poznatih obitelji: Honda, Hitachi, Sony...

Europski sud pravde (European Court of Human Rights, Strasbourg) osnovan po ideji Roberta Schumana, Charlesa de Gaullea i Konrada Adanauera, nekad je imao 10 do 15 nacija. Zaista su se branila ljudska prava. No, danas je to nešto drugo, tu su 47 nacija. Ljudska prava u drugom su planu, brane se interesi i prekršaji vlastitih vlada. Svoje predstavnike u Strasbourgu birali su diktatori; Putin, Lušenko, Tuđman - najgore od najgorih. Tužbe Europskom sudu pravde završavaju u sekcijama odgovarajućih zemalja, tj. hrvatske, ruske, moldavske, ... Ako su optužbe teške završavaju kao i kod nas u DORH-u - u košu! Republika Hrvatska po pravnoj je zaštiti na samom dnu, na kraju ljestvice, daleko iza Albanije, Srbije, Bugarske, Rumunije... Samo je par zemalja Centralne Afrike iza nas.
U travnju 2009. godine, predsjednik Europskog suda pravde, J.P. Costa boravio je u Hrvatskoj. Izjavio je da njegov sud odbacuje preko 95% tužbi (po nekim informacijama, 98%), uglavnom zbog toga što nisu iskorištena sva domaća pravna sredstva. To nije točno, jer je golema većina tih tužba bila na svim instancama, pa i na Ustavnom sudu RH. Nakon odbijenice Europskog suda, ne postoji pravo žalbe, te se dossier uništava u roku 12 mjeseci.
U presudama iz Strasbourga, tekstovi su tipski, potpuno isti, kao i spomenuto „obrazloženje." Presude se temelje na presudama koje dolaze iz matičnih zemalja. U istočnim europskim zemljama i u Hrvatskoj, suci su zapravo politički komesari, a Europski sud pravde samo potvrđuje njihove presude.
Nakon Europskog suda pravde, tužitelj je zauvijek otpisan i pokraden bez mogućnosti žalbe. Jedina razlika u presudama je: datum, broj tužbe i ime podnositelja, eventualno i sastav vijeća triju sudaca koji su donijeli odluku. Za Hrvatsku najstandarniji je sastav u kojem sudjeluju; E. Steiner,

predsjednica vijeća Nina Vajić i K. Hajiyev (iz Azerbejđana, s Kavkaza, iz kraja Josifa Visarionovića Staljina).
Ovakav Europski sud pravde u potpunosti odgovara hrvatskim pravnim standardima.
Mnoštvo građana uzaludno je vodilo dugotrajne sporove; tužbe o oduzetoj imovini koju su njihovi preci stvarali generacijama. Oduzete su tisuće i tisuće m2 plodnih polja, oranica, vinograda, šuma, kuće, stanovi, tvornice... Banda lopovska, uz presude hrvatskih korumpiranih sudova, pljačkom je osigurala lagodan život generacijama svojih potomaka.
Za ex-komunističke i neke druge korumpirane zemlje Europe ne postoji nikakva pravna zaštita. Zadnja instanca, Europski sud pravde u Strasbourgu, još je jedna perfidna prijevara. Nekada pošten korektiv europskog sudstva, KGB i ostale tajne službe komunističkog bloka, pretvorile su - u karikaturu pravde! Svojim apsurdnim presudama taj sud pokušava se nametnuti kao jedini meritum. Nedavna presuda eklatantan je primjer beskrupuloznosti i uzimanja pseudopravde u svoje ruke: Švicarski sustav, najstarija je i najčistija demokracija na svijetu (preko 700 godina). Sve važne odluke ne donosi ni parlament, ni vlada, nego čitav narod. Švicarci su na referendumu odlučili da se zabrani daljna gradnja minareta u njihovoj zemlji. Europski sud „pravde“ traži poništenje ove odluke referenduma jednog cijelog naroda i najstarije svjetske demokracije.

Za početak izlaza iz hrvatske moralne kaljuže i ujedno za izlazak iz takozvane, svjetske krize, predlažem četiri točke:

1.) Spomenuti referendum o izjašnjavanju naroda o svojoj vlasti. Prije toga obvezan je novi, pošteni registar hrvatskih građana. Tisuće izmišljenih imena i davno preminulih građana treba eliminirati iz lažnih spiskova koji su služili za izborne prijevare.
2.) Spomenuti referendum o otpisivanju svih državnih dugova koje je kriminalna, hrvatska politička bagra stvorila u dva desetljeća pljačke svoje domovine Hrvatske.

3.) Uvođenje jednostavnog sistema oduzimanja nezakonito stečene imovine po uzoru na razvijene demokratske zemlje. To su upiti: „Odakle?“ i „Je li plaćen porez na to?“ Ukoliko nema dokaza o zakonitom stjecanju imovine, slijedi ovrha.
4.) Utemeljenje novog hrvatskog pravosuđa. Tužitelji (a ne, Državni odvjetnici!) i predsjednici sudova moraju se angažirati iz razvijenih demokratskih zemalja.

Uz ovu, četvrtu točku bilo bi dobro inzistirati na stvaranju novog Vrhovnog suda pravde na međunarodnom nivou. Utjecaj na to moguć je iz Hrvatske, a i iz inozemstva, posebice od strane hrvatske dijaspore.
Švicarskoj kao zemlji s najstarijom demokracijom, treba predložiti napuštanje Europskog suda pravde. Cilj je što prije utemeljiti Vrhovni sud (Suprem Court, Federal Court) sa sjedištem u Bernu, ali samo s pravosudnim kadrom iz razvijene Europe. Razlog tomu je što su suci i vlast u zemljama bivšeg Istočnog bloka i Balkana daleko od poimanja civilizacijskih norma i elementarne pravde.
Nacionalni sudovi zemalja koje ne žele potonuti pod korupcijom, moraju se obvezati poštovati odluke ovog Vrhovnog suda. Hrvatski građani moraju inzistirati na uključenju u ovakvu, buduću instituciju pravde.

Ovi vizionarski, ali provedivi prijedlozi, jedini su mirni put u hrvatsku budućnost. Ukoliko se zaista provedu; smjena lopova s vlasti, brisanje njihovih dugova i uspostava pravde u Hrvatskoj – bit će to zdrav temelj za stvaranje pravne i poštene, Druge Hrvatske.

Velike kapi kiše smočile su papir predamnom. Povukao sam se dublje u zaklon velikog reklamnog suncobrana. More se stopilo s mutnim obrisima Istre i otoka. A onda su iznenada munje proparale tamno nebo. Oštri šiljci vatrenih strijela uranjali su u more. Zatvorio sam oči i vratio se u jedno predvečerje, kasne jeseni 1993. godine. Vraćali smo se iz Zadra u postrojbu, na položaj kod Masleničkog pontonskog mosta. I tada su nebo parali crveni tragovi. Jedan, dva,

nekoliko... Tukli su nas s dva položaja, tako da su se neki užareni tragovi ukrštali. Sjećam se da me je uvijek, iznova, očaravala ta prekrasna slika tamnog neba i crvenih tragova granata. Stvarao se čarobni krajolik gorućeg neba i krvavih križeva, nešto iskonsko, slično nestvarnim arhetipskim prizorima. No, te 1993. godine, pred nama bila je stvarnost, opasna, okrutna, stvarnost smrti i pustoši.
Ali, prije dva desetljeća bilo je lakše. Neprijatelj nam je slao zrna, granate, bombe – brzu smrt! Branili smo se, vraćali naša zrna, granate, bombe – i otjerali agresora. Danas je mnogo gore, neprijatelji Hrvatske perfidniji su, podliji, nehumaniji. Ugušili su građane, slomili branitelje, otupili mlade, zatrli Deset Božjih zapovijedi... Bogati su i moćni, oteli su i pokrali sve što su mogli. Ostavili su hrvatskom čovjeku samo polagano umiranje u hladnim sobama, u dugovima, u siromaštvu...

Moramo se probuditi, uzeti pravdu u svoje ruke. Pred nama je teška borba, najteža - od stoljeća VII. Za Drugu Hrvatsku!

Anno domini, MMX

KRAJ

SADRŽAJ

PAR RIJEČI PRIJE.. 5. str.
HISTRIA TERRA NIGRA 8
KRAVE S TRUMBUJE.. 15
ARENATURIST.. 31
JUGOSLAVENSKA DEMOKRATSKA ARMIJA 42
KRVAVA NAFTA 50
PREZIREM TE! 62
KORUŠKA DO MORA 70
ŠUKER SE SMIJE... 79
SEUSOVO BLAGO 86
METAK U ČELO 99
ROCKWOOL 112
ĐANKI 124
REZIDENCIJA SKIPER.. 131
MRVA 141
GLADNI GALEBOVI 151
NE BRINI, IVO.. 169
GUGGENHEIM 2110. GODINE 174
AMANDMAN 180
NOVI POLITIČKI TREND 185
ISTARSKI KRAK BANKOMATA 192
ŽELJKO 197
PREŽDERANI MINISTRI 202
MANI PULITE 214
TDR 220
DRUGA HRVATSKA 225